DEVRİMCİ YOL

SAYI:9 19 EYLÜL 1977 500 KURUŞ

GÜN MÜCADELE GÜNÜ

BUGÜN, içinde bulunduğumuz siyasi durumu ve gelişme çizgisini yeniden kısaca gözden geçirmek ve hatırlamakta yarar vardır.

1977 baharında Türkiye ekonomisi, o koşullarda, mevcut MC hükümeti ile çözülemez sorunlarla yüzyüze geldi. Emperyalist güçlerin (ve KOÇ-SABANCI gibi yerli tekellerin) taleplerine AP ve CHP'nin uymalarıyla erken seçime gitmek zorunda kalındı. Seçim sonrasında hakim sınıfların sorunlarını çözebilmek için uygun bir siyasal zemin ortaya çıkmadı. MSP'siz bir sağ hükümet kurulamıyordu. İç ve dış tekeller bir CHP iktidarını sorunlarını çözmek için uygun bir yol olarak gördüler. Buna rağmen Demirel "sol tehlike" üzerine kurduğu bir gerilim politikasıyla CHP'nin hükümet olmasını önleyebildi ve siyasi iktidarı elde edebilmesi için yegane yol olan üçlü MC koalisyonunu yeniden oluşturdu. Ülke ekonomisinin çözmek zorunda olduğu sorunlara emperyalist kurumların ve yerli tekellerin istedikleri doğrultuda önlemler getirmek için-koalisyonun tüm iç tutarsızlıklarından doğan engelleri bertaraf etmeye çalışarak-harekete geçti. Onun bu yolla yapmak için uğraştığı şey egemen sınıfların en iyi temsilcisinin kendisi olduğunu kanıtlamak ve onlara hizmet etmeye devam edebilmektir.

Şimdi hükümetin aldığı ekonomik kararlar emperyalist güçlerin (IMF tarafından dikte ettirilen) taleplerine uygun bir nitelik taşıyor. Zamlar, düşük taban fiyatları, ücretlerin ve maaşların sabit tutulması ve henüz uygulamaya konulmayan devalüasyon. Bu sözüm ona "tedbirler paketinin" anlamını açıklamak için uzun söze gerek yok. Onlar "iç talebi kısmaya yönelik tedbirler" diyorlar. Öz Türkçesi; halkın nesi varsa, yarısını elinden almak! İşçiler bir toplu sözleşme dönemini büyük ölçüde yeni arkada bırakmışken alınan bu kararlar milyonlarca işçiye verilen kısıtlı hakların da fazlasıyla geri alınmasıdır. Taban fiyatlarının düşük tutulması, milyonlarca köylünün alın terinin bir avuç para babasına aktarılmasıdır. Hasılı on milyonlarca emekçi halkın azgın ve acımasız bir sömürüye uğratılmasıdır.

Böylesi bir ekonomi politikasının kaçınılmaz olarak bir baskı ve terör politikası ile desteklenilmesinin zorunlu olduğuna geçen sayımızda değinilmiştik. Geniş kitleleri böyle açıkca karşısına almak zorunda kalan bir iktidarın zulmü artırmaktan ve giderek daha açık baskıya dayanmaktan başka bir yolu yoktur: Hükümet'in programı budur.

Buna karşılık da emekçi halkın ve tüm devrimcilerin bu baskı ve zulme karşı, bu vahşi soygun ve sömürüye karşı cesaret ve kararlılıkla mücadeleye atılmaktan, pahalılığa ve zamlara karşı mücadele etmekten, faşist zulme karşı direnmekten başka bir yolu yoktur.

Hükümetin baskıları karşısında CHP'nin ne yapacağı da belli olmuştur. O, bugünkü ekonomik zorlukların Hükümetin çökmesine yol açacağını bekliyor. MC partileri içindeki dürüst unsurların (!) "vicdanının sesini dinleyerek," hükümete karşı çıkacağını (hâlâ!) "umuyor", bekliyor! "Yarınlar bizim" türküsünü söyleyerek bekliyor.

Evet, yarınlar işçilerin, köylülerin, memurların ve gençlerindir. Ama bu geleceği kimse emekçilere hediye etmeyecektir. Bu zulüm ve soygun düzeni emekçilerin güçlü kollarının ve uzun kararlı bilinçli ve çetin bir mücadelenin sonucu yıkılacaktır. Bunun için bizim mücadele etmekten başka bir yolumuz yoktur. Bunun için gün mücadele günüdür.

Bugün kararlılıkla ve cesaretle mücadeleye atılmak gerekiyor. Milyonlarca emekçinin faşizme karşı yaşam ve ekmek kavgasında, onun yanı başında, mücadelenin en ön safında yer almak, onunla omuz omuza dövüşmek gerekiyor. İşçilerin, köylülerin, memurların mücadelesini örgütlemek, onları geniş kitleler halinde günlük talepler için, protesto gösterileri için, faşizme karşı direnmek için örgütlenme yolunda ileri atılmalı!

Bu, Devrimci olmanın yüklediği bir sorumluluk, halka layık olmanın gerektirdiği bir zorunluluktur.

Uyuşukluğa, pasifliğe, kararsızlığa ve tereddüte yer yoktur. Faşizmin halk düşmanı çehresi her geçen gün daha iyi açığa çıkıyor. Kitlelerin zamlara, pahalılığa ve faşizme karşı tepkilerini birleştirmek ve devrimci bir anlayışla örgütlemek gerekiyor. Zamların ve pahalılığın hesabını faşizme ödetmek gerekiyor.

Evet, halk güçlerinin yeterli bir örgütlülüğü ve bilinçliliği yoktur. Devrimciler dağınık ve bölünmüştür. Ama bütün bunlar mücadeleye atılmamıza engel değildir. Mücadele kitleleri eğitecektir.

Cesaret, kararlılık ve coşkunlukla mücadeleye atılalım. Devrimci olmanın, halka layık olmanın başka yolu yoktur..

DEVRİMCİ YOL

İSTAV

- *Zamlara karşı mücadele faşizme karşı mücadeleden ayrılamaz.*
- *Köylü hareketleri ve kırsal kesimde devrimci mücadele*
- *Şili halkının faşizme karşı direnişi*
- *Türkiye'de Kürt meselesi ve devrimci hareketin görevleri*
- *Ekonomik durum ve zamlar*
- *Yaşasın 1 Mayıs gecekondu halkının devrimci direni i*

Zamlara, pahalılığa karşı mücadele baskı, zulüm ve faşizme karşı mücadeleden ayrılamaz

EGEMEN sınıflar emekçi halka saldırılarını çok yönlü olarak sürdürüyorlar. En son, zamlarla gündeme gelen yeni *ekonomik saldırıları* korkunç boyutlara ulaştı. Öyle bir batak ki, önce zam yapılan değil, zam yapılmayan maddeler açıklanıyor! Kitleleri, şimdikinden daha korkunç bir yoksulluk ve pahalılık bekliyor.

Böylesi pervasız tedbirleri, ancak faşist terör yöntemlerine güvenen bir hükümet alabilirdi. İlan edilen bu ekonomik tedbirler, daha doğrusu, vurguncuların vurgunlarına milyonlar katma tedbirleri halk yığınlarına karşı açık bir saldırıdan, hayasız bir sömürüden başka bir şey değildir. Bu saldırı, kendisini kitleleri yıldırmayı, yükselecek her muhalefet hareketini bastırmayı amaçlayan kitle terörü ile tamamlıyor. Aleni sömürüleri sürdürebilmek için kullanacakları bir dehşet ortamı yaratabilmek amacıyla pervasız saldırılar düzenliyorlar. Faşizm, "kadifeden" demagoji ile kaplı "demir yumruğu" nu emekçilerin beynine indiriyor. Faşist demagoji, "barış", "kardeşlik" şarlatanlıkları tam da bu tabloyu tamamlıyor, üzerine tüy dikiyor. Bu tablo, faşizmin yukardan aşağıya devlet aygıtı aracılığıyla örgütlenmesinin tablosudur: Ekonomik krizin toplumsal patlamalara gebe kaldığı ve tepesinden tırnağına dek *tam bir karmaşa* içinde olan ülkemizde çarpık kapitalizmin ekonomik köleleştirmesi ve faşizmin siyasi köleleştirmesi de *tam bir "uyum"* içinde gelişmeye devam ediyor.

Faşizmin hayatın her alanında çeşitli biçimlerde sürdürdüğü bu saldırıları, halk yığınlarının hoşnutsuzluğunu alabildiğine artırıyor. Emekçiler, alınan her ekonomik tedbirin, yapılan her zammın, yediklerı ekmeğin bir parçasına, içtikleri çorbanın bir tasına açıktan el konulması demek olduğunu kendi öz deneyimleri ile anlıyor. Yani, karınları doymadığı için, doyamayacağı için anlıyor. Böylece hoşnutsuzluğunun kaynağını, sömürülen sınıftan olmanın sezgisi ile, sınıf içgüdüsü ile görmeye başlıyor. Bu kendiliğinden bir hoşnutsuzluk, kendiliğinden olduğu müddetçe de hedef olmaya mahkum, çözümünü bulamayan bir hoşnutsuzluktur.

Bunun çözümü konusunda, farklı çıkar çevrelerinin farklı yöntemleri olacağı besbellidir. Egemen sınıflar bakımından bunun faşist terör ve demagoji olduğunu belirttik. Artık elle tutulan, gözle görülen pahalılık, işsizlik, yoksulluk emekçilerin omuzuna bütün ağırlığıyla çökmüş durumda. Faşist şarlatanlar, emekçilerden bu yükü, ezilmeleri pahasına, altında canları çıkması pahasına taşımalarını istiyorlar. Rauf Tamer diye birisi şöyle yazıyor: "Olan olmuştur. El ile gelen düğün de bayramdır. Bu millet, bu zamlara da katlanır. Bu millet, gerekirse saçını süpürge yapar, kan kusar, kızılcık şerbeti içtim der.. Fakaat, çok özlediği devlet otoritesine, can ve mal güvenliğine tekrar kavuşmak şartıyla "(Tercüman, 10..9.77.) Faşist demagoji halkla alay ediyor! Ve aba altından sopa gösteriyor. Zamların, "devlet otoritesi" dediği faşist zulüm ve terörle pekiştirilmesini zorunlu buluyor.

Reformistler ise, emekçilerin, bu yükü devirmeden, ama daha "az"ezilerek taşımalarını istiyor; yani *ezilmeye tahammül edilebilecek* bir çözümün şaşkın arayışı içindeler. Cumhuriyet gazetesi "tehlike çanlarını" çalıyor. Şu satırları okuyan her kes bu çanların kimin için çaldığını rahatlıkla görebiliyor: "1977 Türkiye'sinde büyük ve bilinçli bir halk muhalefetinin oluştuğu açıktır. Hele, halk, seçimlerde aldatıldığını, seçim sonrasında anlarsa tepkiler şiddetli olacaktır. Bu tepkilerin CHP muhalefetini aşması, rejim açısından tehlikeler doğurur.." (10.9.77. Olayların Ardındaki Gerçek.)

Devrimciler, emekçi yığınlara bu yükten kurtulmaları için onu fırlatıp atmak gerektiğini kavratmak görevi̇yle yükümlü. Bu görev, temel siyasi görev (örgütlenme) ışığındaki somut ve canlı muhtevası ile ortada duruyor. Zamlara ve pahalılığa karşı mücadeleyi, baskı ve zulme karşı mücadele ile birleştirmek, halk yığınlarının kendiliğinden hoşnutsuzluğunu bilinçli eylemlere dönüştürmek; örgütlenmek, mücadeleyi yükseltmek, örgütlemek. Devrimci Hareketin, sınıf mücadelesinde etkinlik kazanmasının ön koşuludur bu. Ülkede derinleşen ekonomik krizin toplumsal sonuçları ve meydana gelen, gelebilecek olan siyasi gelişmelerin Devrimci Harekete sunduğu görev de budur. Örgütlü, sistemli ve çok yönlü saldıran faşizm karşısında emekçilerin alabildiğine artan ve fakat dağınık olan hoşnutsuzluğu örgütlenmek istiyor, bir potada bilinmek birleşmek istiyor.

ZAMLAR VE BASKILAR FAŞİZMİN İKİ ÇATALLI KAZIĞIDIR

BU kadar pervasız bir zam furyasını ancak, faşist terör yöntemlerine güvenen bir hükümet alabilirdi, bu bir. Bu kadar acımasız sınulan kazığın nasıl "faydalı" olabileceğini ancak faşist demagoji mazur gösterebilirdi, bu da iki. Ne var ki faşizmin bu iki çatallı kazığı emekçiler indindeteşhir olmaya başlamıştır. Ve devrimcilerin görevi bu teşhiri yaygınlaştırmak ve bunun sonuçlarını bir maddi güç haline dönüştürmektir. Bir okuyucumuz bize yazdığı mektupta, dolmuşta giderken zamları mazur göstermeye çalışan bir faşistin dolmuştakiler tarafından dövüldüğünü ve aşağıya atıldığını anlatmaktadır. Gerçekten de, elinden ekmeği alınan, sırtından ceketi çekip koparılan bir kimse, tahammül kapasitesinin sınırına getirilmiş demektir. Oligarşiyi en çok korkutan da budur. Geçtiğimiz dönem Mısır'da olduğu gibi, zamların "rejimi tehlikeye sokan" bir tepkiye dönüşmemesi için şimdiden bu iki yönlü tedbirini almakta, hem sopayı gösterip hem de bu zamların "faydasından" söz etmektedir. Türkiye'nin aç insanları, işte buna karınlarının tok olduğunu gösterecektir. Hepsinin akibeti, eninde sonunda dolmuştaki faşistin başına gelende saklıdır kuşkusuz.

MHP'li faşistler hayat pahalılığına karşı oldukları konusunda bir yerlerini yırtmaktadırlar. Hem zammı yapacaksın, hem de hayat pahalılığına karşı olduğunu söyleyeceksin!

Bu, halkı düpedüz aptal yerine koymaktır.

Egemen sınıflar, işledikleri haltın doğuracağı tepkilerin şiddetinin farkındadırlar. Bunun için bu tepkilerin üzerine bu denli hayasızca gitmeleri, bu tepkileri henüz dağınıkken pasifize etmek için çaba harcamaları olağandır. Yükselmeye başlayan muhalefet hareketleri karşısındaki zalim tavırları ortadadır. Bir yerde kır yoksullarının taban fiyatlarını protesto etmek için düzenleyecekleri mitingler şimdiden engellenmeye çalışılmakta, bir başka yerde Artvin Valisi, zamları protesto eden bildiri yayınladıkları için bölgedeki tüm Halk Evi şubelerini ve halk derneklerini kapatabilmektedir. Tüm bu gelişmeler oligarşinin "tahammülünün" de sınırını göstermekte, önümüzdeki günlerdeki sınıflar mücadelesinin boyutlarını yansıtmaktadır.

EMEKÇİ HALKIMIZ, ENSESİNE VURDURUP AĞZINDAN LOKMASININ ALINMASINA İZİN VERMEMELİDİR!..

EKONOMİK krizin toplumsal sonuçları, emekçi halk yığınlarını nasıl etkiliyor? Bu durumda, kendiliğinden muhalefet hareketlerinin yükselmeye başlamasının kaçınılmaz olduğunu belirlemek kahinlik olmayacaktır. Küçük üreticiler seslerini yükseltmeye başladılar bile.

Taban fiyatlarının düşük olması yetmiyormuş gibi, zamlar ve pahalılık küçük üreticilerin dertlerinin üzerine tuz biber ekti. Kent küçük burjuvazisi, dar gelirli memurlar, öğretmenler, küçük esnaf vb. ateş pahası fiyatlar karşısında ellerindeki sabit gelirleriyle çaresiz bir durumdalar. Ev kiralarının astronomik rakamlara ulaşması, yiyecek ve giyecek maddelerine, ulaşıma yapılan yeni zamlar karşısında maaşlar, ücretler devede kulak oldu.

Bu gelişmelerden en çok etkilenen toplumsal kesimlerin başında, kuşkusuz işçi sınıfı gelmektedir. Asgari ücretin artırılması için girişilecek mücadele, bu koşullarda hayati bir öneme sahip olmaktadır.

Kır yoksullarının pahalılık ve yoksulluğa karşı mücadele bayrağının kent yoksulları (dar gelirli memurlar, öğretmenler, işçiler vb.) tarafından yükseltilmesi ve özellikle işçi sınıfının genel grev vb yaygın direnişlerinin gündeme gelmesi kaçınılmazdır.

Oligarşi bu gelişmeler karşısında kendisine gereken tedbirlerini almaktadır. Bakanlar Kurulu grevleri ertelemekte (son örneği DDY işçileri), tekelci burjuvazi bir genel grev durumunda işçilerin nasıl cezalandırılacağının yaygarasını koparmaktadır. Sanmaktadırlar ki, rahatlıkla, emekçilerin enselerine vurup ağızlarından lokmalarını alabileceklerdir. Hayır! Emekçi halkımız buna izin vermeyecektir, vermemelidir. Dişe diş bir mücadele gündemdedir.

Devrimciler özellikle bu dişe diş mücadelede kendi bağımsız siyasetlerini hayata geçirmelidirler. Ezilen sınıflar üzerine, çeşitli kesimlerce serpilmek istenen "ölü toprağı" temizlenmelidir. Sol hareketin büyük bir kesimi hala CHP umudunu körüklemektedir. CHP ise, yeni MC hükümetinin kendiliğinden çökeceği zamanı beklemekten başka pek bir şey yapmamaktadır. CHP en ' zararsız" bir kitle gösterisine dahi yanaşmamaktadır. Cılız sesi faşistlerin demagojileri arasında kaybolmakta ve aslında sessizce "düzenin onarılmasını" seyretmektedir.

Ne var ki zamların, yoksulluğun, işsizliğin, zulmün bu düzende kaçınılmaz olduğunu emekçiler kavramaya başlamıştır.

Her geçen gün, daha fazla baskı, daha fazla zulüm getirmektedir. Bu aynı zamanda sınıfsal kutuplaşmanın had safhaya ulaşması, ülkenin hızla bir iç savaş ortamının koşullarını yaşamaya başlaması demektir.

Bu ortamda en geri savunma hattını önermek, mücadeleye ihanettir.

Gün, zamlara ve pahalılığa karşı mücadeleyi faşist baskı ve zulme karşı mücadeyle birleştirme günüdür. Devrimciler, güncel bir ajitasyon imkanına sahiptirler. Halkın gözlerinden fışkıran nefret, duvarlarda, afişlerde zamlarla pahalılıkla ilgili somut ajitatif sloganlarla belirlenmelidir Bu nefret, kitle eylemleriyle bir maddi güç haline dönüştürülmelidir.

ZAMLARIN HESABI FAŞİZME ÖDETİLMELİDİR!.. EĞER BU YAPILMAZSA, FAŞİSTLERE BÜYÜK BİR HEDİYE VERİLMİŞ OLUNUR..

EKONOMİK DURUM VE ZAMLAR

Bildiğimiz gibi, 1977 baharında mevcut MC iktidarını içinden çıkamayacağı bir duruma sokan sorunlara uygun çözümler bulabilmek (onlara uygun çözüm yolları açabilmek) için emperyalizmin ve yerli tekel çevrelerinin önerilerine uyularak erken seçimler yapılmıştı. Düzenin köklü nedenlere dayanan sorunları erken seçimler sonrasında çözüm için uygun bir siyasi zemin oluşturulamayışı sonrasında kurulan MC'nin getirdiği "çözüm" ve "tedbir" ler ortaya konuldukça krizin muhtevası da belirginleşerek ortaya çıkmaya başladı. IMF gibi emperyalist kuruluşların doğrudan ve uluorta müdahaleleri, onların talepleri paralelinde ortaya konulan zamlar ve düşük taban fiyatları gibi iç talebin kısıtlanmasına, sanayie (özellikle tekellere) kaynak aktarımına yönelik "tedbirler" gerçekte sadece şu andaki krizin muhtevasını değil, aynı zamanda mevcut dışa bağımlı ve çarpık kapitalist yapının da, "milliyetçi" cephenin de tüm içeriğini sergileyen ve onun tüm cafcaflı ve süslü demagojisini yerle bir eden bir nitelik taşımaktadır.

Ekonomik kriz giderek yoğunlaşırken hakim sömürücü azınlık bunun yükünü yine emekçi halkın sırtına yıkmaya uğraşıyor. Bunu da başta zamlar ve taban fiyatları olmak üzere, emperyalist kuruluşlara danışarak getirdiği bir çok sözde "istikrar tedbiri" ile yapmaya çalışıyor. Ancak hakim sömürücü azınlık ne kadar uğraşırsa uğraşsın getirdiği tedbirler içinde bulunulan krize çözüm olamaz. Çünkü emperyalizmin boyundurduğu altında bir ülke olan Türkiye'deki kriz ülkede kapitalizmin çarpık ve dışa bağımlı inşasından kaynaklanmaktadır. Bir başka deyişle kriz, benzer geribırakılmış ülkelerde olduğu gibi, emperyalist metropollerin aksine, devresel değil sürekli bir karakter göstermektedir.

Türkiye emperyalist-kapitalist sistem içerisinde bir yeni sömürge olma sürecine girdiği II. Dünya savaşından ve özellikle yapının özelliklerinin belirginleştiği 1950'lerden beri bu krizi belirgin bir şekilde yaşamaktadır. Yeni dönemin özelliklerini gösteren bu kriz daha önce 1958 ve 1970 yıllarında büyük ölçüde yoğunlaştı. Yani yapısal dar boğazlar ve bu yıllarda mevcut koşullar içinde daha bir çözümsüzlüğe ulaştı. Dışa bağımlı yapıdan ötürü sistemin tıkanıklıkları en başta hep döviz darbogazı (ve elbette devalüasyon) ile somutlaştı. Ve her seferinde kitlelerin artan muhalefeti ve egemen sınıfların artan baskıları ile paralel gitti. Emperyalist sömürü, kaynak yetersizliği, işsizlik, enflasyon, dış ticaret açıkları, devalüasyon, baskı ile terör: işte emperyalist-kapitalist sistem içerisindeki geri bıraktırılmış ülkelerin kaderi. Mısır'dan Brezilya'ya, Türkiye'den Kolombiya'ya tüm ülkelerde bu çözümsüzlük yaşanmaktadır. Çözümsüzlük egemen sınıflar açısındandır. Halk kesimleri örgütlü ve fiili bir alternatif getiremedikçe sürüp gidecek olan bir çözümsüzlük.

Egemen sınıfların bugünkü telaşı sorunlarının uzun vadede çözümsüz olmasından çok, kısa vadede de atlatılabil-

▶▶

KÖYLÜ HAREKETLERİ VE KIRSAL KESİMDE DEVRİMCİ MÜCADELE

MEVCUT emperyalizme bağımlı ve çarpık kapitalist düzenin köklü sorunlarına, tabiatıyla egemen sınıflar yararına ve milyonlarca emekçi halk için daha çok sömürü soygun ve yoksulluktan başka bir şey getirmeyecek olan "çözümler" getiriliyor.

Başbakanın bütün halkla alay edercesine "halkın yararına" olduğunu söylediği zamlar ülkemizdeki yaşam koşullarını bin kat daha arttıracak bir pahalılık ve enflasyon fırtınası için bir "kamçı" etkisi yaparken milyonlarca köylü ailesini ilgilendiren taban fiyatları da bir biri peşi sıra ilan ediliyor, geniş köylü kitleleri insafsız bir sömürü ile karşı karşıya bırakılıyor.

Emperyalizmin talepleri doğrultusunda taban fiyatlarını düşük tutan hükümet bir avuç tekelcinin çıkarlarına geniş köylü yığınlarını insafsız bir sömürünün pençesine terkediyor.

Bilindiği gibi şimdiye kadar açıklanan taban fiyatlarında ya çok az bir artış olmuştur, ya da hiç olmamıştır. Taban fiyatlarındaki artışlar buğdayda % 6, fındıkta % 14 pancarda % 7 dolaylarındadır. Haşhaşta hiç artış yoktur. Fiyat artışlarının şimdiden % 30'un üzerinde olduğu ve çeşitli tarım girdilerinin ancak karaborsa fiyatlarına bulunabildiği gözönüne alınacak olursa bu durumda özellikle küçük üretici köylülerin korkunç bir sömürünün pencesine terkedildikleri kolayca görülür.

DÜŞÜK TABAN FİYATLARINA KARŞI KÖYLÜNÜN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR..

Küçük üreticiler bugün birçok sorunlarla karşı karşıyadır. Geçim için gerekli olan malların her gün artan fiyatlarının yanı sıra üretimde kullanılan tarım araçlarını, ilaçların, gübrenin ancak karaborsa fiyatları ile sağlanabilmesi köylülerin sorunlarını bir kat daha arttırmaktadır. Bütün bunlardan sonra koca bir yıl boyunca verilen emekle üretilen ürünlere düşük fiyat uygulanması köylülüğü kelimenin tam anlamıyla ezmektedir. Oligarşi tarafından ezilen ve sömürülen köylüler bazen kendiliğinden, bazen de yörelerindeki devrimcilerin öncülüğünde eylemlere girişmektedirler.

Oligarşi tarafından tesbit edilen taban fiyatını yetersiz bulan Ege ve Çukurova pamuk üreticileri yürüyüş ve mitingler yapmak üzere çalışmalara başlamışlardır. 18 Eylül günü Ceyhan'da pamuk üreticisi köylüler bir yürüyüş ve miting yaparak taban fiyatını protesto edecektir.

Geçen yıl 58 kuruş olan pancar fiyatına yapılan 4 kuruşluk zammı, yeterli görmeyen bir kısım üreticiler de direnişe başlamıştır. Direniş Eskişehir ve Ankara yöresindeki 100 kadar köyü kaplamıştır. "Son 1 yıl içinde 19 bin liralık römorklar 40 bin lira oldu. Traktör lastikleri 5 bin liradan 13.500 liraya yükseldi. Traktör fiyatları da 167.000 liraya çıktı. Kesin olarak kararlıyız. Alın terimizin karşılığını alıncaya kadar direnişimiz sürecektir." diyen küçük üreticilerin büyük çoğunluğu söküm yapmamaktadır. Direnişte bulunan köylüler kendi aralarında örgütlenerek sürekli olarak alım merkezlerindeki kantarları işgal altında tutmaktadırlar. Pancar üreticileri taban fiyatının en az 100 kuruş olmasını, avansların zamanında ödenmesini, pancar paralarının teslim anında verilmesini istemektedirler. Pancar üreticilerinin Ankara'ya yapmak istedikleri sessiz yürüyüş egemen sınıflar tarafından engellenmiştir.

Önümüzdeki dönemde diğer kesimlerine paralel olarak geniş köylü yığınlarının ve özellikle küçük üreticilerin mücadelelerinin yükseleceğine şüphe yoktur. Bu gelişmeler karşısında kendiliğinden nitelikli köylü hareketlerine önderlik edilmesi, onun anti-faşist mücadelenin bir parçası haline getirilmesi ve geniş emekçi köylü kitlelerin anti-faşist saflara, devrim saflarına kazanılması açılarından devrimcilere önemli görevler düşmektedir.

Bu konuda dikkat edilmesi gereken noktalar özetle şunlardır.

KÖYLÜ KİTLELERİN SOMUT TALEPLERİ UĞRUNDA MÜCADELE İLE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE BİRLEŞTİRİLMELİ, FAŞİST DEMAGOJİ AÇIĞA ÇIKARILMALIDIR

İlk dikkat edilmesi gereken sorun, mücadelenin geneli açısından olduğu gibi, temel mücadele hedefleri ile somut durumlardan kaynaklanan ve kısa vadeli mücadele hedeflerin birbirine karıştırılıp, tek yanlı olarak ele alınmaması, birbirinin yerine geçirilmemesi gereğidir.

Bu konudaki tek yanlı ele alışta, her zaman olduğu gibi, hataya götürür. Ekonomik demokratik mücadelenin politik mücadeleye bağımlılığı ilkesi doğru olarak kavranılarak uygulanmalıdır. Genellikle, ekonomik demokratik mücadeleyi temel alan politik mücadeleyi çoğu kez bir yana bırakan bir ekonomizmin ülkemizde yaygın olması soucu ve bir ölçüde ona tepki olarak genel-siyasi mücadele hedefleri tek yanlı olarak öne çıkarılır ve somut güncel talepler ihmal edilir. Bu doğru bir yaklaşım değildir. Kitleri sadece genel siyasi sloganlarla kazanabileceğimizi sanmamalıyız.

Öte yandan geniş kitlelerin güncel talepler doğrultusunda hareketleneceği bir döneme giriyoruz. Burada özellikle kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin kuyruğuna takılıp kalan bir "ekonomizm" ve "kendiliğindencilik" tehlikesine de dikkat çekmek gerekiyor. Kitle hareketlerinin cazibesi çoğu kez sağ bir eğilimi körükler. Siyasi bilinç ve örgütlülükten yoksun kitlelerin eylemleri, (eğer ona siyasal bir öz vermek için mücadele edilmezse, mücadele kalıcı, uzun vadeli bir çalışmaya bağımlı hale getirilmeye çalışılmazsa) yanıp sönen bir saman alevine döner. Taban fiyatlarının yükseltilmesi gibi talepler doğrultusuna binlerce köylü bir anda ayağa kalkabilir. Eğer bu mücadelelerin bu anda yanıp sönen bir saman alevine dönüşmesi istenmiyorsa sadece, gösteriler sırasında devrimi sloganları tekrar etmenin de yeterli olmadığı anlaşılmalıdır. Bütün çalışmalar uzun vadeli, kalıcı bir devrimci çalışmanın geliştirilmesi açısından ele alınmalıdır. Her bölgenin devrimcileri kendi bölgelerinin somut koşullarını inclemeli, köylülüğün durumunu, üretim koşullarını tüccar ve tefeci sömürüsünü ağaların baskılarını somut olarak tesbit etmeli, alım ofislerinin kooperatiflerin tutum ve niteliklerini incelemeli, özetle somut durumu iyi bir şekilde kavramalıdır. Somut bilgiler, genel bilgiler ışığında değerlendirilmeli, somut talepler genel mücadele hedefleri ile bağlantıları doğru olarak tesbit edilerek formüle edilmelidir. Bu fikirler geniş köylü yığınları arasında yaygınlaştırılmalıdır. Miting, yürüyüş, işgal ve diğer benzeri kitle gösterileri mücadelenin sadece küçük bir bölümünü teşkil eder. Bu çalışma içinde en ilerici unsurlarla kurulacak ilişkiler ve bu ilişkiler aracılığıyla çalışmaların derinleştirilmesi en önemli halkayı oluşturur.

İçinde bulunduğumuz koşullar faşizmin gerçek yüzünün ve demagojilerinin açığa çıkarılması için elverişli bir ortam yaratmaktadır. Zamlar, pahalılık, baskı ve sömürünün yoğunlaştırılması: İşte faşizmin kitlelere sunduğu armağanlar bunlardır. Faşistler son zamlara ve pahalılığa ve kitleler üzerindeki baskılara karşı olduklarını açıklamaya çalışıyorlar. Ümraniye olaylarını, zamları protesto ettiklerini söylüyorlar. Bugün onların böyle sahtekarlıklarının teşhiri, faşist demagojinin açığa çıkartılması ve kitlelere kavratılması için yoğun bir çaba gereklidir. Faşizm zam, pahalılık, yoksulluk ve zulüm demektir: Bu slogan bütün köylü kitleleri arasında yayılmalıdır.

Faşizme karşı mücadele geniş köylü yığınlarının anti-faşist saflara kazanılması ile başarıya ulaşabilir. Köylülük olmadan anti-faşist mücadele zafere ulaşmaz. Bu, bize bir kere daha yükselecek köylü hareketleri içinde en aktif bir şekilde çalışmak gereğini gösteriyor. Faşizme karşı mücadele ile köylü kitlelerinin somut güncel talepleri uğruna verilen mücadelenin birleştirilmesi gereğini gösteriyor.

Geniş yoksul köylü yığınların düzene olan tepkileri, taban fiyatları zamlar vb. konularındaki mücadeleri doğru bir şekilde yönlendirilmelidir. Onlar haklarının gaddarca çiğnenmesi, insafsızca sömürülüp ezilmelerine karşı mücadelelerinde tüm devrimcileri yanı başlarında bulmalıdırlar. Devrimciler onlarla omuz omuza mücadeleye atılmalı, onlara önderlik etmeli, onları faşizme ve oligarşiye karşı direniş komiteleri, köylü birlikleri vb. uygun biçimlerde en geniş bir şekilde örgütleyebilmek, kalıcı, örgütlenmeler altında toplayabilmek için mücadele etmelidirler.

---

me olasılığının olmamasından ileri gelmektedir. Dışa bağımlı yapı kendisini yeniden üretirken bağımlılığı ve yapısal dar boğazlarını da sürekli olarak daha yüksek düzeylerde yeniden üretmektedir. Darboğazların tıkanıklık noktasına gelmesi, giderek sıklaşmaktadır. 1958'den 1970'e kadar 12 yıl geçti. 1970'ten sonra ise pahalılık ve döviz dar boğazı daha yüksek düzeylerde devam ediyor. Her sene üç-dört defa kur ayarlamaları adı altında devalüasyon yapılıyor. Öte yandan yedi senede kurulan onbir hükümet de egemen sınıfların içinde bulunduğu krizin diğer bir göstergesidir.

Bu telaş içerisindeki oligarşi gelişen toplumsal muhalefeti engelleyebilmek amacıyla kitlelere gözdağı vermekten geri durmuyor. Bir Mayıs olaylarından Ümraniyedeki katliama kadar bir dizi olay bu amaçla uygulanmıştır.

IMF para hacmindeki artışın ve enflasyonun durdurulmasını istemektedir. IMF düşük taban fiyatları istemektedir. IMF işçi ücretlerinin ve memur maaşlarının dondurulmasını istemektedir. (Bu öneri iç talebin kısıtlanmasına yöneliktir.) Ve nihayet IMF büyük oranlı bir devalüasyon istemektedir.

Bütün bu isteklerin yerine getirilmesi Türkiye'deki tekelci sermayenin niteliği yüzünden olanaksızdır. Devalüasyon ne ithalatı kısabilir ne de ihracatı önemli bir ölçüde arttırabilir. Ayrıca para hacmindeki artışın en önemli nedenlerinden birisi Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT) açıklarıdır. Nedeni büyük ölçüde tekelci sermayeye ucuz girdi sağlamak olan bu açıkların bir kısmı KİT ürünlerine yapılan zamlarla kapatılsa bile, tekelci sermaye bunları ürünlerine yansıtacak ve enflasyon yine körüklenecektir. Ayrıca devalüasyon nedeniyle artacak olan ithal girdilerin fiyatları da enflasyonu arttıracaktır. Ücret ve maaşların durdurulmasının iç talebin kısılmasına yönelik bir istek olduğunu belirtmiştik.

Ancak bu bazı sektörlerde atıl kapasiteyi arttıracağı için fiyat artışları için de yeni talepleri getirecektir. Enflasyonun önü bir türlü alınamayacak, dış ticaret açığı kapatılamayacak ve bağımlı yapıdan ötürü daha da artarak devam edecektir. Böylece fasit bir daire oluşturan darboğazlardan ötürü kriz derinleşerek devam edecektir.

Bunun yanında, Tekelci sermaye açısından IMF'nin büyüme hızının düşürülmesi talebinin yerine getirilmesi de olumlu karşılanamıyor. Zira özellikle alt yapıdaki dar boğazlardan ötürü bu alanda büyük yatırımlar yapmak zorundadır.

Emekçi halk açısından bu istikrar tedbirleri paketinin en önemli parçalarından birisini zamlar teşkil etmektedir. Bu zamlar ile oligarşi halkın cebindeki son kuruşa, sofrasındaki son lokma ekmeğe de el koymuş bulunmaktadır. Bir kaç ay içerisinde yeni "ayarlamalar" ile yeni zamlar birbirini kovalayacak ve tüm yük, fiyatlara yansıyarak emekçi halkın yaşamını daha da dayanılmaz bir hale getirecektir.

İçinde bulunulan krizin en somut göstergesi olan döviz yetersizliği üzerinde biraz daha durmak gerek. Bu olay yıllardan beri süre gelen dış ticaret açığının daha da büyümesinden başka bir olay değildir. Borç yiğidin kamçısıdır, kalkındıkça öderiz zihniyetinin bir sonucudur. Halbuki "kalkınan" yalnızca dışa bağımlı tekelci sermaye olduğu için Türkiye "kalkındıkça" dış ticaret açığı da dışa bağımlılığın artmasına paralel olarak yükselmiştir. Öyle ki, bugün ithalatın durması, tüm üretimin durması ile eş anlamlı bir hale gelmiştir.

Bunun yanı sıra başta enerji olmak üzere türü alt yapının yetersizliği egemen sınıfları telaşa düşüren diğer bir olgudur. Oligarşi bu sorunlarını dışa daha da bağlanarak çözmek istese de bu görünümüyle dış kredi kaynakları nezdinde itibarını yitirmiştir. Merkez Bankası çekleri kabul edilmemekte, yurd dışında çalışan memurlar maaşlarını alamamakta, yolsuzluklar, bekleyen ithalat talepleri biribirini kovalamaktadır.

Geri bıraktırılmış ülkelerin tipik bir özelliği de emperyalist sömürünün sürekliliğinden ötürü kaynak sıkıntısının her zaman ön planda olmasıdır. Kaynaklar değil tarım ve sanayii arasında, sanayii kesimleri arasında bile büyük bir paylaşım mücadelesine yol açacak kadar kıttır. Öte yandan büyüme ve ara mallarına yönelme aşamasına gelen tekelci sermaye, önündeki engelleri kaldırmak istemektedir. Bu nedenle krizin yükü bir yandan alabildiğine emekçi halkın sırtına yüklenmek isteniriken, öte yandan da oligarşi içerisindeki kesimler arasındaki paylaşım mücadelesi de artmaktadır. Taban fiyatlarının düşük tutularak tarımdan sanayie kaynak aktarımı bu konuda tekelci kesimin kendine kaynak aktarımı konusundaki girişiminin somutlaşmasıdır.

Görüldüğü gibi, emperyalizme bağımlı yapı içerisinde çözümsüzlükler sınıf mücadelesinin keskinleşmesini, egemen sınıfların hem kendi aralarındaki çelişkinin, ön plana çıkmasını hem de tümünün gelişen halk muhalefetine karşı baskı ve terörü arttırmaları sonucunu getirmektedir. Bu olgunun siyasi sonuçları çok önemlidir. Ancak ekonomik planda da krizin yoğunlaşarak süreceği ve çözümsüzlüğün artacağı gün gibi açıktır.

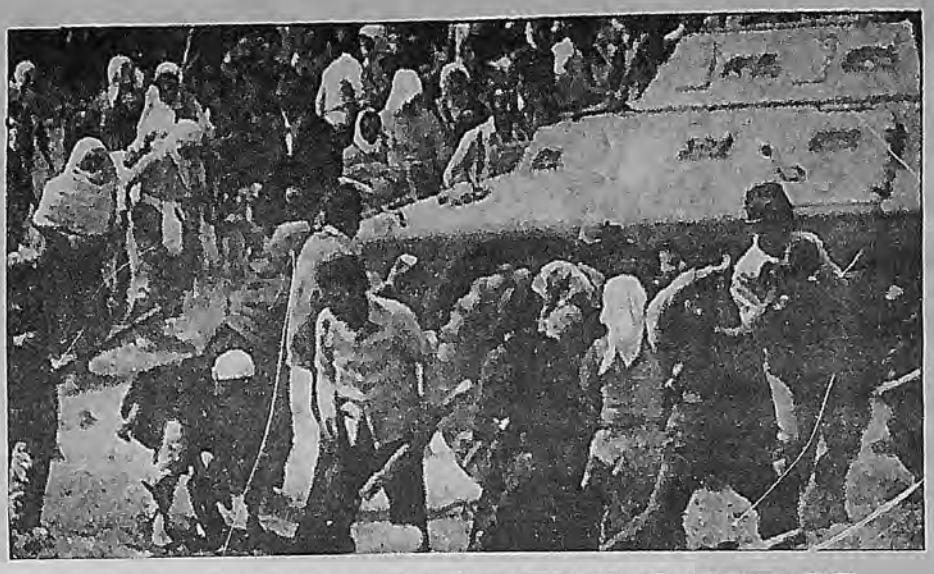

"Defol Polis, Yaşasın 1 Mayıs"

Onlar faşizme karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini yiğit direnişleriyle gösterdiler.

YAŞASIN 1 MAYIS GECEKONDU HALKININ DEVRİMCİ DİRENİŞİ

ÜMRANİYE olaylarının içinde bulunan bir arkadaşımız "1 Mayıs" direnişini şöyle anlatıyor:

"Eylül başında, gecekonduların, '2 eylül sat 8'de yüzlerce polis, panzer, zırhlı birlikler ve gerekirse jandarmalarla' yıktırılacağı öğrenilmişti. Bu haber gecekondu halkını birleştirdi. En bilinçsiz bir ailenin bile, kendi evinin yıkımına razı olacağı düşünülemezdi. Halk, "biz üç kere yıkım geçirdik bunu atlatırız" diyordu. Yıkım günü kadın, erkek, yaşlı çoluk çocuk herkese iş düşüyordu.

Yıkım günü panzer sesleri duyulduğunda herkes "Ümraniye boğazını" doldurmuştu polis, gecekonduların güçsüz bulunduğu yerlerden yıkıma başlamıştı. Ama Ümraniye boğazında halkın direnişiyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ve halk haykırıyordu: "gecekondu hakkımız, söke söke alırız", "Defol polis, yaşasın 1 Mayıs"

Oligarşinin polisi, panzeri, jandarması, dozeri gecekondu halkıyla karşı karşıyaydı. Ve komutanları bağırıyordu: "Biz adam öldürmeye gelmedik, gelin anlaşalım." Bu sözlerin aldatıcılığı bilinen birşeydi. Halkın cevabı hazırdı: Yuhhh. Analar kucaklarına çocuklarını alarak panzerlerin önüne oturdular. Panzerlerin sinirli sesleriyle belli bir zaman geçti. Bu arada HALKIN YOLU'ndan arkadaşların "kahrolsun faşistler, sosyal-faşistler" sloganına karşı çıktık.

Saat 12'de polis müdürü Murat Naimoğlu geldi. Ve emirler yağdırmaya başladı. Halkın moralini bozup, gecekondu mahallesinde boğazdan geçmek için birkaç gecekonduyu yıkmaya başladılar. Polisin iki yandan halkı kuşatmaya başlaması, coşkuyu artırdı. Ve panzer boğazın yan tarafından içeri girmeye başlarken ses bombaları da atılmaya başladı. Bu arada göz yaşartıcı bombalarında atılmasıyla saldırı keskinleşti. Halk alışamadığı için gözyaşlarıyla önünü göremeyip düşüyordu. Ve efendilerinin "biz adam öldürmeye gelmedik" sözlerinin riyakârlığını doğrularcasına eli tomsonlu polisler ölüm kusmaya başlamıştı. Düşen yaralıları tedavi edecek hiç bir ilk yardım malzemesi yoktu. Ve gecekondu halkının taşlarla cevap verdiği ilk çarpışmada bir şehit ve birçok yaralı vardı. Daha sonra mahallenin içlerinde panzerle saldırısını yoğunlaştıran polis sayısız yaralı karşısında şehit sayısını 4'e yükseltmişti. Bu arada bir anımı anlatmak istiyorum: Geride bir gecekondu içinde başından yaralı bir anayı tedavi ederken polis panzeri acımasızca evin içine hedef alarak ateş ediyordu. Ölenlerin çoğu kan kaybından ölmüştü. Gelen ilk yardım aracı sadece polislere çalışıyordu. İnsanlıktan nasibini almayan egemen sınıf köpeklerinin başka türlü hareket etmeside beklenemezdi. Bu arada polis yakaladıklarını acımasızca dövüyor ve ekip arabalarına dolduruyordu. Halka acımasızca son model Amerikan efendilerinden aldıkları silahlarla ölüm kusulmaya devam ederken, Göztepe Kavşağına doğru yürüyüşe geçildi. Polisin devamlı ateşi ve her tarafı kuşatması başarılı olmadı. Bu arada bir grupla Ankara asfaltının tutulduğunu duydum. Kısa süren bu durumdan sonra polis her tarafta barikatlarını kurmuştu. Bu arada "Demirel mahallesi" diye adlandırılan bir gecekondu mahallesine gittiğimizde, zavallı aldatılmışların bir bardak suyu bile esirgediklerini gördük. Yarın aynı olayın kendi başlarına geleceğinin bilinçsizliğini öz deneyleriyle anlayacakları günler yakındır. Bu olay bir kere daha şunu vurguluyor: Devlet bütün kurumlarıyla halkın üzerinde bir baskı aracıdır. Hükümet yetkililerinin demeçleri ve demogojilerinin iflasıdır."

Bu düzen devam ettikçe ne yıkımlar bitecek, ne zulümler ne de işkenceler.. Çünkü bütün bunlar, egemen sınıfların emperyalizmin desteğinde başvurdukları son faşist uygulamalardır, kudurganlıktır. Ama halkın devrimci mücadeleside, bu faşist düzen son bulana kadar sürecektir. Sömürüsüz toplum kuruluncaya kadar...

1 Mayıs halkının mücadelesi emekçi halka yol gösteriyor

"Ümraniye 1 Mayıs Mahallesinde çatışma çıktı, 6 kişi öldü."

"Ümraniye'de ölüm, zulüm, yıkım."

"Gecekondu bölgesinde kan aktı."

EVET 2 Eylül günü silahlı, panzerli faşist güçlerin evlerini yıkmalarına karşı çıkarak yiğitçe direnen Ümraniye gecekondu halkının bu direnişi burjuva basını ve bazı sözde sol basın tarafından böyle yansıtıldı. Ümraniye olayı böyle anlatılabilir mi? 1 Mayıs gecekondu halkının yiğit direnişi bize "ölüm, zulüm, yıkım" mı öğretiyor yoksa faşizme karşı aktif mücadelede yol mu gösteriyor?

Bu yiğit direniş, bizlere bir kere daha gösteriyor ki faşizme karşı mücadele somuttur ve ortaya konulan her eylem binlerce laftan daha etkindir. Bu olaydan öğrenmemiz gereken, faşizme karşı aktif kitle eylemini yükseltmek, halkların demir yumruğunu çıkartmak, örgütlü direnişleri yaratmak, bu konuda yayınlanacak yüzlerce demeç ve bildiriden daha yararlıdır.

Faşizme karşı birlik kağıt üstünde değil mücadelede birliktir.

Faşizme karşı mücadelede soyut birlik çağrıları yapıp, aktif mücadeleyi savunanlara "anarşist" "macerası" "goşist" diye küfredenlere, Ümraniye'deki direniş bir tokat gibi inmiştir. Mücadelenin araç ve yöntemlerini önceden sınırlamak, savunma araçlarını önceden kısıtlamak, devrimci şiddetin uygulanmasına karşı çıkmak, örgütlü aktif mücadeleyi reddetmek için kırk dereden su getirmek oportünizmdir. Halka karşı en açık ihanettir. Devrimci mücadele, hergün yaşanılan, etiyle, tırnağıyla sabır ve kararlılıkla yürütülen bir mücadeledir. Bugün görev halk yığınlarının mücadelesini örgütlemektir.

"Uzlaşma" siyasetini savunmak, kitlelere CHP'yi hala "umut"(!) olarak göstermek, "aman faşizm gelir" diyerek, kitle mücadelelerinden ve onun yeni biçimlerinen korkmak; kitlelerin kendi bağımsız güçlerine güvenmek yerine, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi, yerine, burjuvazinin çeşitli kesimlerine bel bağlamak; faşizme karşı kitlelere değil, parlamento hesaplarına, seçim oylarına güvenmek, çözümü mevcut demokrasinin (!) korunması olarak görmek kaşarlaşmış oportünistlerin işidir. Devrimin değil kendi rahatlarının peşinde koşanların işidir.

Ümraniye halkının 2 Eylül'de faşizme karşı koyduğu direniş, işte bunları öğretiyor.

Bu direniş, faşist güçlere karşı evini savunan yaşam hakkını, namusunu koruyan halkın direnişiydi. Polislerin ilk saldırısını dağıttı, onları geri püskürttü. Boğazda kaçak yapılan villaların, köşklerin, bekçileri hırsızlığı, halkın sırtından çalmayı meziyet haline getirenlerin bekçileri bu sefer otomatik tüfeklerle yayım ateşi açtılar. Panzerlerle halkın üstüne saldırdılar. Kadın çocuk demeden ezdiler!..

Ne oldu? Halkı dağıtabildiler mi? Onları yıldırabildiler mi? Ümraniye halkı bir kale gibi dikildi, şehitlerinin üstünde yükselerek sürdürdü direnişini...

Şimdi onlar faşizme karşı mücadelenin yeni destanlarını yaratmaya hazırlanıyorlar.

Faşizme karşı mücadele etmek gerektiğini, yiğit direnişleriyle öğretiyorlar.

Ümraniye halkının bu mücadelesi ve bu şanlı mücadelede şehit düşen tüm devrimcilerin, yurtseverlerin anısı bize örnek olmalıdır.

1 Mayıs mahallesi halkının devrimci mücadelesi milyonlarca emekçi halka ışık tutuyor. Ezilen ve pahalılığın altında inleyen işçi ve köylülere yol gösteriyor.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE YÜKSELİYOR

MUSTAFA KEMAL PAŞA DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ KURULDU

ÜLKEMİZDE bugün, Emperyalizm, onunla bütünleşmiş tekelci burjuvazi ve bunlarla işbirliği içerisindeki toprak ağalarının ve tefeci-bezirganlarının en irilerinin oluşturduğu Oligarşik-dikta yönetimdedir. Oligarşi kendi içerisinde çelişkilerine rağmen, sömürge tipi faşizmin uygulamasında birleşiyor. Oligarşi bir yandan zamları ardı-ardına dizerken (tekel maddeleri, petrol mahsulleri), öte yandan kitlelerin yükselen feryadını kanla, terörle bastırmaya çalışmakta.

Kapitalist ilişkilerin hayli gelişmiş olduğu Mustafa Kemal Paşa'da bu sömürü ve baskı düzenin yükleri daha katmerli bir şekilde hissedilmektedir.

Bu sömürü ve baskıya karşı koyan ilerici, yurtsever emekçiler, devrimciler her yerde olduğu gibi Mustafa Kemal Paşa'da da faşist saldırılara maruz kalmaktadır. Bütün bunlara rağmen faşizme karşı mücadele Mustafa Kemal Paşa'da yükselmektedir.

Mustafa Kemal Paşa, verimli bir ovanın ortasındadır. Tarımda kapitalist ilişkiler hakimdir. Ege ve Marmara bölgelerini birbirine bağlayan yol üzerinde otuzbin müfuslu önemli bir üretim ve ticaret merkezidir. Halkın büyük bir çoğunluğu hasırcılık, çömlekçilik, dericilik, sayacılık, terzilik (hazırcı), küçük çiftçilik, hayvancılık, orman işçiliği gibi çok kısıtlı gelir sağlayan mesleklerde çalışır. Şehirde sınırlı bir sanayileşmenin olması azda olsa bir işçi kitlesinin var olmasına neden olmuştur. Fakat bu işçiler, genellikle köyleriyle tam olarak ilişkilerini kesmedikleri için, sınıfsal çelişkiler kolaylıkla su yüzüne çıkamamaktadır. Güçlü bir devrimci geleneğinolmayışı ve sarı-revizyonist sendikaların engellemeleri nedeniyle güçlü bir isci sınıfı hareketi gelişememiştir. Dünün kasaba eşrafı bugünün tekel uzantıları, ticaret burjuvaları ve üretimden en büyük payı alan orta burjuvazi, geniş arazilere sahip tarım kapitalistleri haline gelmiştir. Bu sömürücüler, mahalli özelliklerinden de istifade ederek sömürülerini kolaylıkla sürdürebilmektedirler.

Bunların en büyük sömürü alanları: orman ürünleri, tarım, hayvan ürünleri-imalât ve ticareti ve acentacılıktır.

Mustafa Kemal Paşa'da devrimci hareketin gelişimi sorunların aydınlar arasında tartışılmasıyla başladı. 1971 hareketinin yarattığı sempati, ve yer yer gelişen ufak çapta anti-faşist hareketler 1975 kışında kasabadaki mücadelenin toparlanması ve bir dernek merkezi çatısı altında merkezileşmesinin gereğini ortaya çıkarttı. 1975 Ağustos'unda Mustafa Kemal Paşa Kültür ve Dayanışma Derneği kuruldu. (Dernek daha ilk anda geniş bir kitleyi; işçileri, köylüleri ve öğrencileri topardı.) Derneğin pratik faaliyetleri anti-faşist, anti-emperyalist doğrultuda sağlıklı bir hat izledi.

Sicilli revizyonistler derneğin çalışmalarına fiilen katılmadıkları gibi hep "kitlelere gidilmesinden" söz ettiler. Bizlerse, herşeyden önce doğru ve belirli bir siyasetle gidileceğini savunduk. Bu siyaset, bugüne kadar hayata geçirmeye çalıştığımız doğru devrimci çizgi oldu. Bizleri "kitlelerden kopuklukla" itham edenler MESS'e karşı direnişte bize gelip "sizin çevreyle ilişkileriniz iyi, yardım edin de para toplayalım" diyerek, pratikte kendi kendileriyle çelişen, devrimci hareketin gölgesinde yaşayan, asalaklar olduklarını açıkca itiraf eden pasifist-revizyonist bir güruhtur.

Türkiye solunun yenilgi sonrası yaşadığı ayrışma dernek içinde de kendisini gösterdi. Başından beri tutarlı bir siyasi-ideolojik hat oluşturamayan istikrarsız unsurlar "Sovyet sosyal emperyalizmi" ile bitmek tükenmez bir kavgaya atıldılar. Hem de tüm anti-faşist siperleri terkederek. Yeni bir kesimin bu oportünist kervana katılması derneğin çalışamaz hale gelmesinin en önemli nedenlerinden biri oldu.

Artık, MKDD'deki tablo şuydu:

1- Dernekle pratik ilişkilerini kesmiş ve dernek aleyhinde bir kampanyaya (özellikle öğretmenler arasında) girişmiş olan sicilli revizyonist grup. (Bunlar derneğin "Maocu" olduğunu ve Devrimci Gençlik taraftarlarının da "Maocu" olduğu yalanını etraflarında yayıyorlardı.)

2- Aralarındaki fark (!) lara rağmen bir "birlik" oluşturan Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu taraftarları.

3- MKDD'nin somut görevlerini bıkıp usanmadan vurgulayan ve bu doğrultuda bir grup olarak yılmadan çalışan Devrimci Gençlik taraftarları.

"Sosyal emperyalizm" ve "Sosyal faşizm" mucitleri yönetimde olmanın verdiği avantajla (!) tutarsız da olsa anti-faşist bazı görevleri yerine getirebilecek olan TİP, TSİP, vb. taraftarlarını dernekten uzaklaştırdılar. Devrimcilere karşı "orta yolcu", "sosyal faşistlerin işbirlikçileri" gibi yakıştırmalarla yoğun bir çamur atma kampanyası başlatıldı Hiçbir anti-faşist görev bu insanlar tarafından yerine getirilmezken bu çirkef kampanyası hâlâ sürmektedir.

Devrimci harekete karşı olan herşeyi mübah sayan her iki sapmanın taraftarları dergilerimizi yırtarak önerilerimizi hasır altı ederek, asılsız dedikodular yayarak, zaman zaman da zorbalığa başvurarak Devrimci Gençlik taraftarlarını MKDD'de çalışamaz hale getirmeye uğraştılar. Olağanüstü Genel Kurul kararını önce alıp, sonra vaz geçen bu insanlar devrimcileri üyelikten düşürmeye de başlayarak bütün siyasi iflaslarını sergilediler.

Görülüyor ki, bu örgütte muhalefet sürdürmenin dahi olanağı pratik olarak ortadan kalkmıştı. Kasabada gelişen anti-faşist mücadelenin doğru bir önderlik altında yeniden toparlanabilmesi için - yeni unsurların devrimci siyaseti benimsedikleri için üye dahi kabul edilmedikleri- MKDD dışında bir örgütlenmeye gitmek şarttı.

Ve bu tespit doğrultusunda çalışılarak Mustafa Kemal Paşa Devrimci Gençlik Derneği kuruldu.

Mustafa Kemal Paşa Devrimci Gençlik Derneği tüm halkın faşizme karşı devrimci bir önderlik altında toparlanması ve mücadele etmesi için kuruldu. Kitleleri en geniş biçimde emperyalizme ve oligarşiye karşı verilen mücadeleye örgütlü olarak katmak için çalışıyor. Faşizmin saldırıları ve oportünist engellemeler Mustafa Kemal Paşa'lı devrimcileri Devrimci Yol'lardan döndüremeyecektir!...

YAŞASIN MUSTAFA KEMAL PAŞA DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ!...

YAŞASIN HALKIMIZIN EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI KURTULUŞ MÜCADELESİ!...

DEVRİM İÇİN TEK YOL DEVRİMCİ YOL!...

Mustafa Kemal Paşa'dan Devrimci Yol Taraftarları.

CEYHAN'DA MİTİNG YAPILIYOR

CEYHAN ve civarındaki pamuk üreticisi köylüler düşük taban fiyatlarını protesto amacıyla miting ve yürüyüş yapmak için hazırlıklarını sürdürüyorlar.

Köylülerin mücadelesi yöredeki tüm devrimci ve demokrat güçler tarafından destekleniyor. KÖY-KOOP Adako-Birlik, TMMOB, TÜTED, DEV-GENÇ, TÜM-DER, İGD ve Halk Evlerinden oluşan demokratik kuruluşların ortak mücadele platformunda da mitingin desteklenmesi, aktif olarak katılınması konusu ele alındığında İGD ve TÖB-DER (Adana Şubesi) komiteden çekildiler. Onların dışında kalan komitedeki örgütlerin önderliğinde 30 demokratik kuruluşun destekleme kararı aldığı miting ve yürüyüş 18 Eylül günü Ceyhan'da yapılacak.

FAŞİSTLER BERGAMA'DA DEVRİMCİLERİN EVİNİ BOMBALADI

Bombalanan evde ölen devrimci arkadaşımız Levent ERTÜMER

İZMİR'in Bergama ilçesinde kalmakta olan devrimci arkadaşlarımızın evine bayramın ilk günü saat 23 sıralarında faşistler tarafından bomba atıldı, Levent Ertüme arkadaşımız öldürüldü ve Faruk Açın, Güngör Eker, Hüsamettin Kırmızı arkadaşlarımız ağır yaralandılar.

Bergama'da Devrimci Mücadelenin gelişmesinden korkan faşistler, devrimci mücadelenin yiğit militanlarına karşı bu saldırıyı düzenlediler. Ama korkularının, ecellerine yararı olmayacak.

Saldırının hemen ertesinde Bergama'da toplanan devrimciler saldırıyı lanetlemişlerdir.

Güdümlü basının, "Bomba imal ederken, patlama sonucu bir kişi öldü, üç kişi yaralandı" diye duyurduğu olay; daha sonra açığa çıkınca polis tarafından kabul edilmek zorunda kalınmıştır.

DIVRIĞİ HALKI Faşist Tertip Ve Teröre Karşı Mücadelesini Sürdürecek!

FAŞİSTLER emekçi halk üzerindeki baskılarını arttırabilmek için sürdürdükleri tertip, demogoji ve teröre dayalı saldırılarından birini de SİVAS'ta uyguladılar. Faşistler bu bölgede, ülkemizin diğer bazı bölgelerinde olduğu gibi mezhep ayrılıklarından ve dini taassuptan yararlanmaya çalışıyorlar. Orta Anadolu'nun bir çok bölgesinde olduğu gibi Divriği'de de alevi-sünni çatışması biçiminde bir mezhep ayrılığı kışkırtması yoluyla alevi halkın üzerindeki baskıları artırmak ve aleviliğe karşı bir görünüm altında gerici kitleleri örgütlemek için tertipler peşinde koşmuşlardır. Bu konudaki en son uygulamalarını geçen hafta sergilediler.

Saldırıya geçmek, gerici kitleleri harekete geçirmek için kadir gecesinde, camide namaz kılındığı bir sırada cami yakınlarında bir bomba patlattılar.(Bombayı patlatan iki faşistin yakalandığı bildirildi.) Bundan sonrası ise, "camiye komünistler aleviler bomba attı diyerek (tabii ki bu iş için hazırlıklı ajitatör ve kışkırtıcılar camide hazırdılar.) kışkırtabildikleri gerici unsurlarla birlikte sokaklara dağılan faşistler sokaktaki halktan önlerine gelene saldırmaya ve işyerlerini tahrip etmeye koyuldular. Bu arada iki devrimci arkadaşı ağır bir şekilde yaraladılar. Tabii ki faşist saldırılar karşısında devrimci Divriği halkı kendisini savunmasını bildi. Halkla faşistler arasındaki çatışmalar sırasında bir faşist öldü ve dört faşistte yaralandı.

Faşistlerin tertipleri daha başlangıcında apaçık kendisini belli eden bir aptallık ürünü olarak ortaya çıkıyor. Ama herşeye rağmen bu kadar açık ve ilkel bir tertiple bile kışkırtabilecek kişiler bulabiliyorlar. Saldırılarını ilk elde defetmek mümkün olsa bile onların yapamadığını resmi güçleri tamamlıyor. Olayların hemen arkasından askeri komandolar Divriği'ye doldu. Çevre köyler üzerindeki, (örneğin daha önce de ekinlerine zorla el koyarak aldıkları Kurtoğlu köylüleri üzerinde) faşist saldırı ve baskı arttı.

Elbette yiğit Divriği halkı faşist saldırılara boyun eğmeyecek. Faşist tertipler alevi-sünni, tüm emekçi halkın birliğini bozamayacak ve emekçi halkın faşizme karşı savaşı zafere kadar sürecek!..

MADEN–İŞ TABANINDA DEVRİMCİ ÇALIŞMAYI HIZLANDIRALIM

MADEN-İŞ genel kurulu 6 Eylül günü açıldı. Genel kurula 145 delege katılmıştı. DİSK'in üst yönetimindeki reformist-revizyonist ittifak sendikal demokrasinin işlemesine engel olduklarından, genel kurula katılan 145 delegenin ancak yarıya yakını seçimle gelmişti. Maden-İş ana tüzüğüne göre, genel kurul delegeleri "lokal" adı verilen ve herbirinde 500-600 işçinin birleştirildiği kurullarda seçilen kişilerce seçilmektedir. Maden-İş üst yönetimindeki revizyonistler, bu lokallerin üçte birinin oluşturulmasını engellediler. Lokal oluşturulmayan yerlerde lokal başkanlarını ve yöneticilerini kendileri atadılar. Böylece genel kurul delegelerinin üçte birine yakın kısmı olmaksızın genel kurul öncesinde yönetimde bulunan reformist-revizyonist ittifakın istediği kişilerden oluştu. Maden-İş ana tüzüğüne göre, genel kurula seçimle gelen delegelerin onda biri oranında delege de yürütme kurulunca atanmaktadır. Ayrıca eski genel kurulda seçilen genel yönetim, genel yürütme, genel denetim ve genel onur kurulu üyeleri de genel kurulun doğal üyeleridir.

Maden-İş sendikasının sendikal demokrasiye uymayan ana tüzüğü ve revizyonistlerin çalışmaları sayesinde, genel kurulun sonucu daha genel kurul başladığında belirlenmişti.

Genel kurul öncesinde ise, sendikal demokrasinin bir kez daha katledilişi görüldü. Genel yürütme kurulunun çizgisini benimsemeyen üyelerin delegelik adayları reddedildi. Ayrıca bir süre önce Bursa bölge temsilcisi olarak görev yaparken işçilere hiç bir şekilde danışılmadan görevden alınarak örgütlenme dairesi müdür yardımcılığına atanan Selim Mahmutoğlu'nun da iş akdi feshedildi.

Maden-İş genel kurulunda yönetim kademelerindeki çekişme Sovyet revizyonizmine bağımlı iki grup arasında sürdü. Eskiden yönetimde olan Cengiz Turhan, Hüseyin Ekinci ve Hakkı Öztürk tasfiye edilirken, yerlerine daha homojen bir yapı oluşturacak şekilde Murat Tokmak, Halit Erdem ve TÜTED İstanbul Şube Başkanı Kemal Daysal seçildi. Genel Yürütme Kurulu içindeki bu tasfiye ise, genel başkanlık konusunda eskiden yapılan hesaplara uymayan bir değişiklikle beraber yürüdü.

Genel kuruldan önceki hesaplara göre, Kemal Türkler Maden-İş genel başkanlığından ayrılacak, tüm çalışmalarını DİSK genel başkanlığına verecekti. Yerine ise Şinasi Kaya seçilecekti. Genel kurul öncesindeki fiili durum da buydu. Ancak bazı gelişmeler Kemal Türkler'in genel kurulu açış konuşmasında tavır değişikliğine yol açtı. Kemal Türkler, genel başkanlıktan ayrılma düşüncesine karşı tabandan gelen tepki karşısında genel başkanlığa yeniden adaylığını koyacağını açıkladı. Bu ise, şu hesaptan kaynaklanıyordu. Kemal Türkler, Maden-İş'in başkanlığını, güvendiği Şinasi Kaya'ya bıraktıktan sonra DİSK içinde güçlenen CHP'nin DİSK başkanlığını elinden almasını engellemek için tüm gücünü DİSK'e vermeyi planlıyordu. Ancak Maden-İş içindeki iki grup arasındaki denge son bulup, Şinasi Kaya tek başına Maden-İş'i Kemal Türkler'in istediği gibi yönetemez duruma düştüğünde, Kemal Türkler'in sırtını dayadığı yer çürük çıktı. Ayrıca Genel-İş Başkanı Abdullah Türk'ün genel seçimlerde CHP'den milletvekili seçilememesi, DİSK genel başkanlığında yeni bir adayın ortaya çıkmasına yol açıyordu. DİSK içinde CHP'nin etkinliğinin artması, DİSK başkanlığı için yeni adayların ortaya çıkması ve Maden-İş'in genel sekreter ve dört genel başkan vekilinin aralarında iyi anlaşan kişilerden oluşması Kemal Türkler'in hesaplarının değişmesine yol açtı. Kemal Türkler şöyle dedi:

"Genel kurul yaklaştıkça, Maden-İş Genel Başkanlığını bırakma düşüncelerimle ilgili eleştiriler yoğunlaştı. Öncelikle Maden-İş dışından, DİSK çizgisinde olan kişilerden gelen eleştiriler, giderek, genel kurul delegasyonundan ve Maden-İş tabanındaki işçilerden gelmeye başladı. Ve beni işçi sınıfımıza ihanet ediyormuşum gibi bir duyarlığa doğru zorlamaya başladı. Benim için hayatımın son bulması elbette kaçınılmazdır. Fakat, işçi sınıfına ihanet asla."

Genel kurulun ikinci ve üçüncü günleri okunan faaliyet raporu üzerinde tartışmalar yapıldı. Selim Mahmutoğlu, üç yıllık faaliyetin ilk yılında üye sayısında yaklaşık 30 binlik bir artış olmuşken, son iki yılda üye sayısında bir azalma olduğunu açıkladı. Sungurlar fabrikasından bir temsilci ise, Maden-İş eğitim dairesinin "bir kliğin meddahlığını yaptığını, İKD-İGD gibi kuruluşların işçi sınıfının önderliğini kabul ediyoruz gerekçesi altında işçi sınıfına emreder tavırla aldıklarını, işçileri yönetmeye kalktıklarını" açıkladı. Bu gibi klik örgütlerinin Maden-İş'ten uzaklaştırılmaları gerektiğini savundu.

Bu ara okunan mali raporda ise, sendikanın benzin, araba tamir ve bakım masrafı olarak üç yılda üç milyon lira harcandığı açıklandı.

Kongrenin dördüncü gününde yapılan seçimlerde ise, Kemal Türkler ve Şinasi Kaya dışında kendi iç bütünlüğü olan 5 kişi genel yürütme kuruluna seçildi.

Maden-İş üst yönetimi bugün tamamiyle revizyonistlerin eline geçmiş durumdadır.

Revizyonistler (kendi iç çelişkilerini gerçekleştirdikleri tasfiyeyle çözümlediklerinden) işyerlerindeki yurtsever ve devrimci işçileri "Maocu-goşist" suçlamalarıyla ihbar etmeye, patronlarla anlaşarak kendilerini eleştiren işçileri işten attırmaya, işçilerin farklı siyasetlerden insanlarla bağ kurmalarına engel olmaya, işyerlerinde kendi görüşlerini yaygınlaştırarak Türkiye işçi sınıfı hareketini reformizmin kuyruğuna takmaya hız verecekler dir.

Maden-İş üst yönetiminin daha bir bütünlük kazanması ise Devrimcilerin çalışmalarını daha da kolaylaştıracaktır. Tepeden inmeci tavırları, ekonomik mücadelede patronlarla ve MESS'le, sınıf mücadelesinde ise, oligarşiyle uzlaşmacı tavırları daha kolay teşhir edilecektir. Derinleşen buhran karşısında işçi sınıfının mücadelesi gelişirken, bu uzlaşmacı çizgi kitlelerin gözünde iyice teşhir olacaktır. Maden-İş genel kurulunda anti-demokratik uygulamalarla seçimi kazananlar kendi yenilgilerini hızlandırmaktadırlar. Pasifizmi, uzlaşmacılığı ve korkaklığı kanıtlanmış siyasi çizgi ve kişiler gelişen mücadele sürecinde Devrimci işçilerin öncülüğündeki metal işçileri tarafından tasfiye edilecektir.

Antalya Pil Fabrikası İşçilerinin Grevi Zaferle Sona Erdi!

ANTALYA'da MKE'ne bağlı PİL FABRİKASINDA DİSK PETKİM-İŞ sendikasının yürüttüğü grev işçilerin zaferiyle sona erdi. 21 ay süren grev boyunca işçiler ateşi ve ihaneti bir arada yaşadılar. Grevlerin bir savaş okulu olduğunu fakat savaşın kendisi olmadığını pil işçileri 21 ay süren direnişleri süresince pratik içinde daha iyi kavradılar. İşçilerin hayat şartlarını düzeltmek ve birtakım demokratik haklar elde etmek uğruna yürütülen ekonomik-demokratik mücadele tek başına belirleyici değildir. Esas olan işçi sınıfının siyasi iktidar uğruna yürüttüğü mücadeledir ve ekonomik demokratik mücadele siyasi mücadeleye tabii olduğu sürece bir anlam ifade eder. Çünkü burjuva yasallığı çerçevesinde yürütülen mücadele sonucunda elde edilen başarılar uzun süreli olamazlar. Bugün bu gerçeği Antalya pil işçileri daha bir bilinçle kavramış durumdadırlar. Pil grevcileri 21 aylık direnişleri süresince grevin kırılması doğrultusunda oligarşinin resmi ve sivil güçlerinin her türlü çabalarını bizzat görmüşler ve yaşamışlardır. Grevin daha başında işverenin kurduğu sarı sendikanın grev kırıcı çabaları işçilerin birlik ve dayanışmasını kıramamıştır. Bunun üzerine oligarşi grevi kırmak amacıyla defalarca resmi ve sivil güçlerini grevci işçilerin üzerine saldırtmıştır. Fakat bu saldırılar karşısında işçiler tek bir yürek sıkılı bir yumruk halinde karşı koymuşlardır. Bir defasında grevi yönlendiren işçileri polis karakola götürünce bütün pil işçileri çoluğuyla çocuğuyla kadınıyla erkeğiyle birlik halinde Antalya valiliğini işgal ederek arkadaşlarının serbest bırakılmasını sağlamışlardır. Faşistlerin işçilere karşı yürüttüğü silahlı saldırılara işçiler aktif müdahaleyle gerekli dersi vermişlerdir. Bu saldırılardan bir tanesi de bu saldırıya karşı verilen direniş, bir örnek niteliğindedir. Bu direniş aynı zamanda pil işçilerinin yanında mücadeleye katılan devrimci gençlere de faşist saldırılar karşısında kitle direnişinin önemi konusunda pratik dersler verici niteliktedir. Sayıları 40-50'yi geçmeyen grev kırıcısı işçinin bir akşam üstü fabrika önündeki çadırlarında grev gözcülüğü yapan işçilere başlattığı saldırı ve bu saldırıya karşı koyma sonucunda ortaya çıkan çatışma tam üç saat sürmüştür. Grev kırıcıları polisin de desteğiyle başlattığı saldırıyla grev çadırını yakmak istemişlerse de bunu başaramamışlardır. Grev kırıcılarının silahlı saldırısına işçiler ve devrimci gençler taşlarla ve sopalarla karşılık vermişler ve grev kırıcılarını püskürtmüşlerdir. Bunun üzerine olay yerinde bulunan polis silahlarını çekerek grevci işçilerin üzerine yürümüşler fakat işçilerin kararlı direnişi karşısında geri çekilmek zorunda kalmışlardır. Bu durum karşısında grev yerine Askeri birlik gönderilmiş ve askeri birliğin desteğinde polis saldırıya geçerek işçileri ve gençleri çember altına almak istemişse de işçiler ve gençler bu çemberi yararak hiçbir arkadaşı polise kaptırmamışlardır. İşte bu kitle direnişi devrimcilere birçok yönden pratik dersler verici niteliktedir. Bütün bu gelişmeler karşısında işveren grevi kıramayacağını anlayınca grev kırıcı işçileri fabrikadan alarak fabrikayı tamamen üretime kapatmıştır. Ve en sonunda işveren işçilerin isteklerini kabul ederek toplu sözleşmeyi imzalamak zorunda kalmıştır.

Bizler Devrimci Yol siyasetini savunan GENÇ-BİR olarak işçilerin bu direnişine elimizden geldiğince katkımız olmuşsa bundan kıvanç duyarız.

Fakat bu arada GENÇ-BİR olarak grevci işçilerle ilişkilerimiz konusunda eleştirilmeye değer hatalar yaptığımız açık. Grev süresince grevi yöneten arkadaşlarla var olan bağlarımızı pekiştirmek ve bu arkadaşlarla siyasi çalışma yapma konusunda yeterli bir çalışma yapmadık. Önümüzdeki süreçte bu tür hataları bertaraf ederek pil işçileriyle siyasi bağların geliştirilmesi ve Antalya'daki anti-faşist mücadelede devrimci gençlikle işçi sınıfının kaynaşmış bir bütün olarak sat tutmasını sağlayacak bir çalışma içinde olacağımız, bizim bu pratikten çıkardığımız önemli bir derstir.

-YAŞASIN PİL İŞÇİLERİNİN ZAFERİ!..

-HAYATIN HER ALANINDA FAŞİZME KARŞI ÖRGÜTLÜ BİR MÜCADELE VERMEK İÇİN İLERİ!..

-KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM!..

D.G.D.F. üyesi
Antalya Gençlik Birliği'nden
(GENÇ-BİR) bir sempatizan

Ekonomik—demokratik mücadeleyi politik mücadeleye bağımlı kılalım

BİZ ekonomik-demokratik mücadelenin politik mücadeleye bağımlı kılınmasını savunuyoruz. Bu genel doğru. Devrimci Yol siyaseti çerçevesinde sendikalarda nasıl hayata geçirilmelidir?

"En geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması"

Ekonomik-demokratik mücadeledeki güncel görevlerimizi güncel politik görevlerimiz belirler. Güncel politik görevimiz ise, Türkiye emekçi halklarının kurtuluş mücadelesine önderlik edebilecek savaşçı bir partinin yaratılmasıdır. Savaşçı partinin yaratılması süreci, hayatın her alanında çok yönlü mücadele verebilecek nitelikteki kadroların yaratılması ve bu kadroların doğru devrimci hedefler doğrultusunda (kitleleri iktidar mücadelesine aktif bir şekilde çekmeyi amaçlayan) örgütlü olarak mücadeleye sokulmasıdır. Bu süreç, en geniş kitle çalışması içinde dar kadro çalışması şiarıyla özetlenebilir.

Günümüz ortamındaki devrimci sendikacılık anlayışı bu tespitlerden kaynaklanır. Devrimciler sendikaları, sendikacılık yapılacak yerler olarak değil, doğru politik hedefler doğrultusunda devrimcilik yapılacak, kitle içinde politik görevlerin yerine getirileceği yerler olarak görünürler.

Günümüzde devrimci sendikacılığın iki yönü vardır (1) kitle çalışması yönü, (2) kadro çalışması yönü. Bu ikisinin birlikte yürütülmesi gereklidir.

Kitle çalışmasında iki temel amaç vardır:

(1) Faşizmin kitle tabanını oluşturmasını engellemeli, en geniş kitleler anti-faşist bir tavra çekilmeli, faşizme karşı direniş komiteleri örgütlendirilmelidir.

2) Kitlelere, geri bıraktırılmış bir yeni-sömürgede elde edemeyecekleri insanca yaşama hakkı benimsetilmeli ve kitleler sahip çıktıkları bu talepler doğrultusunda mücadeleye çekilmelidir.

Kadro çalışmasında ise amaç, gelişen işçi sınıfı hareketi içinde ortaya çıkan öncü unsurların eğitilmesi, çok yönlü pratikten geçirilmesi ve birer siyasi kadro haline getirilmesidir.

DİSK üst yönetimindeki reformist-revizyonist ittifak, işçilere faşistlerle değil, "maocular ve goşistlerle" mücadeleyi öğretmeye çabalamaktadır. Reformistler ve revizyonistler, faşistlerin terör ve demagojisi karşısında "kitle mücadelesi" çığlıkları ata ata geri çekilmeyi önermektedirler. Faşistler ise MHP ve diğer güçler aracılığıyla, bir taraftan terör uygulamakta, diğer taraftan faşist demagoji aracılığıyla kitlelerin giderek artan huzursuzluğunu yoksulluk, milliyetçilik ve din lafazanlığıyla karşı-devrimci bir doğrultuya kanalize etmeye çalışmaktadır. Türkeş, sermayenin emeği sömürdüğünden, emeğin en kutsal değer olduğundan, sermayenin sömürüsüne karşı emeğin birleşerek mücadele etmesinden söz etmektedir. Bu demagojinin amacı faşizme kitle tabanı oluşturmaktır. Faşist terör ve demagojiye karşı her fabrikada ve mahallede devrimci işçilerin önderliğinde ve tüm yurtseverlerin katıldığı faşizme karşı direniş komiteleri oluşturulmalı, faşistler işyerlerinden atılmalı, faşistler ve patron uşakları cezalandırılmalıdır.

Emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkemizde sanayileşme çarpık ve dışa bağımlıdır. Emperyalist sömürü ve kapitalizmin yukarıdan aşağıya inşa edilmiş olması, ekonominin sürekli bir kriz içinde olmasına yol açmaktadır. Bu kriz, gelişmiş kapitalist ülkelerde ekonominin devrevi hareketinde girdiği krizden farklıdır. Olgunlaşmamış da olsa sürekli vardır. Günümüzde ise, giderek derinleşmektedir. Hem hakim sınıflar, hem de geniş emekçi kitleler bu krizin etkinlerini hissetmektedir. Özellikle son aylardaki fiyat artışları, oligarşinin, krizin sonuçlarını halkın sırtına yıkmak ve kârlarını daha da arttırma yolundaki çabalarının ürünüdür. Zaten cehenneme benzeyen hayat daha da çekilmez bir hal almaktadır. Devrimciler, artan ihtiyaçlar karşısında kitlelerin ekonomik durumunun kötüleşmesini iyi değerlendirmeli, emperyalizmin hegemonyası altındaki bir kapitalist ülkede insanca yaşamanın mümkün olmadığını kitlelere kavratmalıdırlar. Kitleler, insanca yaşamanın tek yolunun DEVRİM olduğunu öğrenmelidir.

Bütün bu çalışmalar ise, ekonomik-demokratik mücadelede devrimcilerin öncülüğünde yürütülebilir. Bu mücadelelerde devrimciler işçi sınıfının en samimi, en fedakâr, en militan unsurlarıyla, öncü unsurlarla bağ kurarlar. Bu kişiler ise, devrimci olarak yetiştirilmelidir. Öncü unsurlar işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinin dar pratiğinden kurtarılmalı, sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında eğitilmelidirler. Öncü unsurların siyasi birer kadro haline getirilmesinin anlamı budur.

Kitleleri anti-faşist direniş komitelerinin önderliğinde aktif olarak anti-faşist mücadeleye çekmek için, ileri.

İnsanca yaşamanın tek yolunun devrim olduğunu kitlelere kavratmak için ileri..

İşçi sınıfı içindeki öncü unsurları kadrolaştırmak için ileri...

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLACAK

AHMET Erikli 30 Ağustos günü faşistlerin kahpe pusularında, Osman İnce adlı bir faşist tarafından katledildi. Ahmet arkadaş 20 yaşında idi. Kayseri'nin Develi ilçesinin Çaylıca köyünde doğmuştu. Ahmet ortaokulu ve liseyi Edirne'de okudu. Erkek Sanat Okulu Lise kısmında iken devrimci mücadeleye atıldı.

Edirne Erkek Sanat Okulunun örgütlenmesinde aktif mücadelede en ön saflarda görev aldı. Verilen her görevi başarı ile yerine getiren, kararlı, dürüst, yaratıcı bir kişiliğe sahip olan bir devrimciydi. Son sınıfta iken devrimci çalışmalarından ötürü faşist idare tarafından okuldan sürüldü.

Devrimci mücadelesi sırasında olduğu görevlerden biriside *Devrimci Yol* Dergisinin Edirne merkezinde dağıtımını yapmaktı. Faşistler tarafından vurulana kadar bu görevini de başarılı bir şekilde yerine getirdi.

1 Mayıs Katliamı sırasında DEVRİMCİ GENÇLİK ve EYÖD saflarında kanlı saldırılara yiğitçe direnmiş ve en ön saflarda çatışış, örnek bir militana yakışan bir şekilde davranmıştı. Devrimci mücadelesi sırasında da kendisini vuran faşistle bir çok defalar karşı karşıya gelmiş ve her defasında ona gereken dersi vermişti. Vurulmadan birkaç ay önce de katili Osman İnce adlı faşist yanında birkaç köpekle birlikte Ahmet'e silah çekmişti. Faşistler o zaman Ahmet'in gösterdiği kararlı direnişten korkmuşlar ve kaçmışlardı.

Olay günü sabahı aynı faşistlerle (Osman İnci, Mehmet İncesu, Ali Asker Porun, Hüseyin Akpınar ve Nazım Güven) yine karşılaştı. Aralarındaki kavgadan sonra Ahmet durumu karakola bildirdi. Karakoldan çıktıktan otuz dakika sonra Kaleiçi semtine kadar takip edildi. Kale içinde faşistlerin hainice kurduğu tuzak sonucunda, Osman İnci'nin silahından çıkan kurşunlarla öldürüldü.

Faşist katil Osman İnci ve suç ortakları Mehmet İncesu, Ali Asker Porun, Hüseyin Akpınar, Nazım Güven görgü tanıkları tarafından polise gösterilmesine rağmen yakalanmamışlardır. Bu da yetmezmiş gibi Osman İnci, Edirne sokaklarında polislerle gezmesi Edirne halkının gözünden kaçmamaktadır.

Katil Osman İnci, daha önce de silahlı saldırıdan aranıyordu. Suç ortaklarından Hüseyin Akpınar ve Mehmet İncesu yakalanmalarına rağmen yakalandıkları gün serbest bırakıldılar.

Ahmet Erikli'nin cenazesini almak için sabaha kadar hastane önünde bekleyen devrimciler, polisin cenazeyi kaçırmasına engel olarak cenazeyi aldılar. 1500-2000 civarındaki kitle "Ahmetler Ölmez", "Devrimciler Ölmez", "Tek Yol Devrim", "Kurtuluşa Kadar Savaş", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarıyla yürüyüşe geçti. Tören gerçek bir anti-faşist gösteriye dönüştürüldü.

Tören sırasında İGD'li revizyonistlerin attığı sloganlar devrimci sloganlar arasında eriyip gitti. Dahası var, bu revizyonistler Ahmet arkadaşın İGD üyesi olduğunu Politika gazetesinde yazdırdılar. O "Devrimci Yol" siyasetinin kararlı bir militanı idi. İnşaat amelesi bir babanın oğluydu. Gerek okuldayken, gerek okulu bıraktıktan sonra yoksul halkı için "Devrimci Yol" saflarında mücadele etti.

AHMET'LER ÖLMEZ

ANISI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN!

Seydi Akçan

AHLATLI'LI YİĞİT DEVRİMCİ SEYDİ AKÇAN FAŞİST BESLEMELER TARAFINDAN KATLEDİLDİ.

Onların kirli çamaşırlarını her fırsatta yüzlerine vurmaktan çekinmeyen mert devrimci Seydi Akcan'dan titreyen faşist köpekler, uzun zamandan beri onun ölmesi gerektiğini savunuyorlardı. Nihayet 29 Temmuz günü, herşeyden habersiz tarlasını sürmeye giden Seydi Akcan'ı pusuya düşürerek katletmişlerdir.

Cenaze töreninde tek yumruk tek yürek olan Ahmetli'li devrimciler büyük bir dayanışma örneği göstermişler, mezarın başında katillerden hesap soracaklarına dair yemin ederek ayrılmışlardır.

SEYDİNİN ANISI MÜCADELEMİZE IŞIK TUTACAKTIR.

Osman Küçük

"Ben ölüyorum, bayrağı daha yukarı yükseltin"

FAŞİZMİN kanlı saldırıları, II.MC'nin iktidara gelmesiyle, Karadeniz bölgesinde de tüm yurtta olduğu gibi alabildiğine yoğunlaştı. Mehmet Ekinci Çarşamba'da pusuya düşürülerek kahpece kurşunlanmıştı. Kazım Korkmaz, İkizdere'de, yattığı barakadan gece geç saatlerde altı faşist zorba tarafından kaçırılmış ve işkenceyle öldürülmüştü. Son olarak, Borçka'da Devrimci Yol Hareketinin yiğit militanı, fedakar savaşçısı Osman Küçük Yoldaş da faşistler tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Osman yoldaş aramızdaki en genç arkadaşlardan birisiydi. Henüz 17 yaşındaydı. Ama yaşamının her dakikasını değerlendirmesini bilmiş, yaşın önemli olmadığını kanıtlamış, 16 yaşındayken Artvin bölgesinin halk önderlerinden birisi haline gelmişti.

Osman yoldaş çocukluğunda geçim mücadelesinde yerini almıştı. İlkokul sıralarında ayakkabı boyacılığı yapıyordu. Orta okul ve lise döneminde hem okuyor, hem inşaatlarda çalışıyor ve hem de devrimci mücadelenin en ön saflarında yer alıyordu. Bölgede her olaydan sonra polis tarafından ilk aranan hep O oluyordu. Yakalandığı her seferde ser verip sır vermemenin geregini yerine getiriyordu. Her olayda toparlayıcı, örgütleyici O idi. Ön saflarda döğüşen O idi.

Olay günü, faşistlerle karşılaştığında yine en öne atılan O olmuştu. En önde döğüştü. Bıçaklandı. Buna rağmen kavgaya devam etti. Yaralı haliyle faşisti bir kez daha döğdü. Osman'ın kavga arkadaşları bize gönderdikleri mektupta, ölmek üzere olan Osman'ın söylediği son sözleri şöyle naklediyorlar:

"O'na karşı son görevimiz mücadelede sonuna kadar döğüşmektir. Osman yoldaş, sen, 'BEN ÖLÜYORUM, BAYRAĞI DAHA YUKARI YÜKSELTİN' dedin son olarak. Biz bu görevimizi vakit kaybetmeden yerine getireceğiz. Namussuzları 'birleştireceğiz', namusluları da... Seni kağıt üzerinde anlatacak şeyler bulamıyoruz. Seni pratikte anladık, pratikte anlatacağız. Mücadelemizde her an seni duyuyoruz. Senin önerilerini alıyoruz. Son öneriyi de senden aldık: 'BAYRAĞIMI YÜKSELTİN' "

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!....

TÜRKİYE'DE KÜ
DEVRİMCİ HAREK

I

MESELENİN SUNULUŞU

MİLLİ mesele, bugün sol harekette en çok tartışılan konular arasındadır. Kuşkusuz bu tartışma, üzerinde yer aldığı subjektif platformun bilinen olumsuzluklarını da aynen yansıtmaktadır. Sol harekette burjuva ideolojisinin şu yada bu şekildeki uzantıları bu konuda daha "hassas" boyutlara ulaşmaktadır.

Marksistler her meseleyi sınıf mücadelesi açısından ele alırlar, ve adı üzerinde "milli mesele" doğrudan şekilde (yani kendi başına bir bütün olarak) bir sınıf meselesi değildir. Bu yüzden, proletaryanın enternasyonalist görevleri **evrensel olarak** milli görevlerden önde gelir. Milli mesele "tartışması" bir bakıma, enternasyonalizm ile milliyetçilik arasındaki bir tartışmadır. Türkiye'de milli mesele tartışması, bu iki dünya görüşü arasında bir çizginin nasıl çekileceğinde odaklaşmaktadır.

Marksizm-Leninizm adına, bir yanda ezen ulus milliyetçiliğine (şövenizme) düşülürken, öte yanda ezilen ulus milliyetçiliğinin demokratlığı sınırında kalınabilmektedir. Proletaryanın bağımsız siyaseti, milli mesele konusunda milliyetçiliğin her çeşidiyle mücadele edilerek -ezen ulus şövenizmini mahkum edip ezilen ulus milliyetçiliğinin **sadece** demokrat yanı desteklenerek- korunabilir; bu ise enternasyonalist çizgiye sıkı sıkıya sarılmakla olur. Türkiye solunda milliyetçiliğin bu iki biçimi ile de ayrım çizgisine sahip olmak doğrultusundaki bir milli mesele tartışması güncel görevdir. Bu her şeyden önce PRATİK bir sorundur. Sınıf mücadelesi içindeki görevlerin yerine getirilmesiyle doğrudan bağlantılıdır.

Elbette bunun bir de "teorik" boyutu vardır. Milli mesele tartışmasında öne sürülen çeşitli "teorik" görüşler vardır. Her şeyden önce şu noktanın unutulmaması gerekir. Biz şimdiye dek çeşitli konulardaki **teorik** sorunları, Devrimci Hareketin, siyasi mücadelenin gelişim seyrine göre gündeme getirmeye özen gösterdik; hayatla bağlantısı olmayan "teorik" tartışmalara itibar etmemeye çalıştık; siyasi pratiğe ışık tutan bir teorik mücadelenin taraftarı olduk. Aynı şekilde, milli meselenin de şu andaki siyasi mücadelenin, sınıflar savaşının elverdiği ve gerektirdiği boyutlarıyla tartışılmasından yanayız.

Besbelli ki bu tartışmaya girişmenin temel bir öncülü vardır. Bu da milli meselenin ülke devriminin temel meselelerinden birisi olmasıdır. Ülke devrimi hakkında bir anlayışa sahip olabilmenin belli bir dünya değerlendirmesinden geçmesi gerektiği besbellidir. Öyleyse milli mesele konusunda bir "görüş", dünya değerlendirmesi ve devrim anlayışı çerçevesine oturtulmadıkça bir anlam ifade etmez. Lenin'in şu çok bilinen sözleri bunun anlamını kavratmaktadır:

"Marksist teorinin kesin gereği odur ki herhangi bir toplumsal sorun incelendiğinde, o sorun, belirli tarihi sınırlar içinde formüle edilmeli, ve eğer özel olarak bir ülke söz konusuysa (örneğin belli bir ülke için ulusal program gibi) o ülkeyi öteki ülkelerden aynı tarihi dönem içinde ayırdeden özellikler hesaba katılmalıdır." (UKTH, s.60)

Milli mesele işte bu yöntem ışığında somut olarak kavranabilir. Burada bu kavrayışın üç biçimini hatırlatmak yararlı olacaktır. Birincisi, milli mesele dünya devrim süreci ışığında ele alınmalıdır. Böylelikle onun **genel** çözüm ilkeleri belirlenir. Günümüzde burjuva çözüm biçimleri iflas etmiş, milli mesele emperyalizmden kurtulma genel meselesi olarak sömürgeler meselesiyle kaynaşmıştır. Proletaryanın getirdiği çözümün kalıcı olacağı pratik olarak kanıtlanmıştır. Bir milli hareket emperyalizmi zayıflattığı ölçüde ilerici sayılır. İkincisi, milli mesele, ülkedeki devrim süreci ışığında ele alınmalıdır. Bu, Türkiye'de milli meselenin Demokratik Halk Devrimi çerçevesinde değerlendirilmesi demektir, genelin (dünya devrim süreci) özelde (ülke devrimi) belirmesi demektir. Böylece ezilen ulusun ayrılması, ayrılmaması ya da bölgesel özerkliğe sahip olması çözümlerinden birisi gerçekleşir. Ezilen ulusun milli hareketi ülke devriminin ilerlettiği ölçüde desteklenir. Üçüncüsü, milli mesele ülke devrim sürecinin içinde bulunduğu aşamanın somut değerlendirmesi ışığında ele alınmalıdır. Bu, sorunun, devrimci mücadeleye dayattığı ve müdahale bekleyen sorunları ışığında ele alınması demektir. Örneğin partileşme süreci ve milli mesele bağlantısı, örneğin anti-faşist mücadele de ittifaklar sorunu ve milli mesele bağlantısı (CHP'nin şövenizmine karşı tavır)vb.

Tek cümleyle özetlemek gerekirse, milli mesele, proletaryanın iktidarı almasına bağımlı olarak ele alınır. Günümüz koşullarında proletarya ezilen ulusun demokratik bir talebi (UKTH) uğruna mücadele vermedikçe iktidarı alamaz, proletarya bu mücadeleyi vermedikçe ezilen ulus gerçek kurtuluşuna kavuşamaz.

***

TÜRKİYE devleti çok uluslu bir devlettir. Türkiye'de ezilen bir Kürt ulusu vardır. Bir ülkede ezilen bir ulusun varlığı, bu ülke devrimcilerine söz konusu ulusun kendi kaderini tayin etme hakkını (ayrı bir devlet kurma hakkını) savunmayı kaçınılmaz bir görev olarak yüklemektedir. Milli mesele bu bağlam içinde, milli baskıya karşı çıkma ve milli baskının kaldırılması uğruna mücadeleyi programlaştırmayı zorunlu kılmaktadır. Türkiye'de KÜRT MESELESİ karşısında devrimcilerin takınacağı tutumun çıkış noktası, kuşkusuz, bu milli meseleyi Demokratik Halk Devrimi doğrultusunda programlaştırmaktır.

Demokratik Halk Devriminin sınıfsal hedefleri Kürt meselesindeki ulusal talepleri karşılayacak bir muhtevaya sahiptir/sahip olmalıdır. Türkiye'de milli meselenin özel konuluşu, bir başka ifadeyle, milli baskının uygulanışında (biçimlenişinde) ortaya çıkan özel durumlar, tarihsel gelişim sürecinde ve günümüz koşullarında devrim cephesini oluşturan proletarya ve köylülük, karşı devrim cephesini oluşturan oligarşik diktatörlük arasındaki sınıf savaşında aranmalıdır.

Kürt ulusu köylü bir ulustur. Kürt ulusunun milli baskıya karşı demokratik tepkisinde çıkış noktası, Kürt köylülerinin sınıfsal talepleri olmak durumundadır. Kürt meselesinin sınıfsal özü burada belirmektedir. Yani, kendi pazarı için ulusal bayrağını açan bir Kürt burjuva hareketi söz konusu değildir. Kürt köylülerinin sınıfsal talepleri mihverinde ulusal özlemlerin ifade edilmesi yoluyla, ezilen Kürt ulusunun demokratik halk devrimine kanalize edilmesi mümkündür. Mümkün olmaktan da öte, somut devrimci görevdir.

Türkiye'de baş çelişme oligarşi ile halk arasındadır. Kürt ve Türk uluslarının (ve diğer azınlıkların) meydana getirdiği Türkiye toplumunda (çok-uluslu Türkiye devletinde) belirleyici saflaşmanın ezen-ezilen ulus ayrım temelleri üzerinde değil de sınıfsal ayırım temelleri üzerinde yükselmesi gerçeğini işte bu baş çelişme tespiti ifade etmektedir. Belirttiğimiz gibi, bu sınıfsal ayırım bağlamında, yani sınıf mücadelesi perspektifinde milli mesele öz olarak oligarşinin faşist, şövenist uygulamalarından kaynaklanmaktadır. Ezilen sınıfların, oligarşinin sınıfsal (ve Kürtler üzerinde ayrıyeten ulusal) baskı ve terörüne yönelik demokratik muhtevalı mücadelesine paralel olarak, Kürt ulusunun ulusal mücadelesi de gündemdedir. Bu bağlamda, demokratik halk devriminin ayrılmaz bir parçası olan ezilen Kürt ulusunun mücadelesinin de hedefi oligarşidir. Bu parça (Kürtlerin ulusal talepleri) bu bütüne (demokratik halk devriminin program hedeflerine) bağımlıdır.

Sömürge tipi faşizm bilindiği gibi ırkçı, şövenist, milli baskıcı politikalarıyla da karakterize edilir. Oligarşinin Kürt ulusu üzerinde sürdürdüğü milli baskı, ekonomik temelini kendi sınıfsal sömürüsünün pekiştirilmesinde bulurken, siyasi planda onun faşist yönetim metotlarının ayrılmaz bir unsurunu oluşturmaktadır. Zoraki ve çelişkili bir sınıfsal temel üzerinde bütünleşen hakim ittifak'ın (oligarşinin) içindeki unsurları uzlaştıran en önemli olgunun Türkiye halklarının mücadelesi olduğu sürekli tekrarlanan bir gerçektir. Bu bakımdan, "komünizm umacısı" yanında "kürtçülük tehlikesi"nin de sömürge tipi faşizmin baskı ve terörünün demagojik gerekçelerinden birisini teşkil ettiği unutulmamalıdır. Oligarşinin ekonomik, siyasi kültürel bakımdan Kürt ulusu üzerindeki köleleştirme uygulaması, Kürt köylülerinin sınıf mücadelesini ulusal baskı yöntemleriyle de pasifize etme, tecrit etme çabasının bir başka ifadesidir.

***

EMPERYALİZMİN 3. bunalım döneminde, emperyalizmin bir yeni sömürgesi olan Türkiye'de Kürt Meselesinin çözümü, emperyalizmden her türlü bağımlılığın ortadan kaldırılması ve oligarşik diktanın yerine demokratik halk iktidarının kurulmasında yatmaktadır. Bu bütünlük içinde yer alan milli mesele anti-emperyalist anti-oligarşik devrim sürecinin gelişiminin somut bir parçası olmaktadır. Devrimci Hareketin gelişiminin bu evresinde, partileşme sürecinin yaşandığı günümüz koşullarında, milli meselenin bu süreç üzerindeki etkisini ve bu konuda getirilen görüşlerin (ve bunların "teorik" temellerinin) tartışmasını yapmak, bir bakıma milli meselenin somut ele alınışı demektir. Bu doğrultudaki tartışmaya BİLDİRGE'de başlamıştık:

"Bugün ülkemizde ulusal sorun çözülmemiştir. Özellikle Kürt sorunu ülkemiz devriminin temel sorunlarından bir tanesidir. Kürt sorunu bugünkü aşamada örgütlenme anlayışı bakımından da önemli bir yer tutmaktadır.

THKP-C hareketinin bu konudaki görüşleri şu şekilde özetlenmişti: "Her şart altında, her zaman meseleyi misak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir, veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır' diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri her iki tarafın burjuva ve küçük burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa devrimci proletarya meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani U K T H 'nin öngördüğü **ayrılma, özerklik, federasyon** v.s çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar." (ASD'ye açık mektup)

Bu yaklaşım gerçekte **genelinde** doğru bir nitelik taşır. Ne varki bu genel yaklaşım ülkemiz koşullarına uygun bir ulusal sorun programı ortaya koyulmadığı için doğru olarak kabul edilemez. Bu eksiklik ezen ulus şövenizmine karşı ajitasyon-propagandanın ihmali ile birlikte ele alındığında geçmişin bu yönden eleştirilme gereği ortadadır.

Günümüzde ulusal sorun o günkü boyutlarından daha farklı ve daha geniş bir çerçeve içinde tartışılmaktadır. Bu sorunun doğru çözümü şüphesizdir ki M-L ilkeler ışığında ülkemiz koşullarının ve Kürdistan'ın **somut analizinin** yapılmasıyla ve konunun bütünsel bir değerlendirilmesi ile mümkündür. **Proletarya partisinin ulusal sorun konusunda U.K.T.H.'nın marksist-leninist kavranılışı doğrultusunda somut bir program ortaya koyması zorunludur.** Ulusal sorun konusunda izlenecek politikanın doğruluğu proletarya partisi ve ülkemiz devrimi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Ulusal sorun konusuna doğru yaklaşımın temel koşulu Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız tanınmasıdır. Bu hak Kürt halkının isterse bağımsız bir devlet olarak örgütlenme **hakkı** demektir.

Biz bugünkü koşullar altında böyle bir çözümü önermiyor. Kürt ve Türk halklarının oligarşik diktatörlüğe ve emperyalizme karşı ortak bir kurtuluş mücadelesi vermelerini, Kürt ve Türk proletaryasının ortak örgütlenmesini, ve her iki halkın özgür ve eşit temellerdeki gönüllü birlikteliğini savunuyoruz. Böyle bir birliğin temel koşulu ise Kürt halkının kayıtsız şartsız bir kendi kaderini tayin **özgürlüğüne** sahip olmasıdır. Bu özgürlüğü savunmadan, birlik çağrıları oligarşinin şoven baskı siyasetinin gölgesinden kurtulamaz. Halkların birliği, halkların özgürlüğünden geçer.

Ayrıca bugünkü koşullar altında da Kürt halkının ayrılma hakkını kullanma doğrultusunda gerçekleştireceği demokratik muhtevalı bir mücadele karşısında devrimci tavır böyle bir mücadelenin desteklenmesinden başka bir şey olamaz. Yeter ki böyle bir hareket emperyalizmin güdümünde ayrılıkçı ve gerici bir muhtevaya sahip olmasın. Böyle bir durumda dahi, devrimciler böyle bir hareketi desteklemeseler bile, bu durumda da ortaya çıkacak olan şöven tenkil politikasına karşı çıkmak yine devrimciliğin ön koşuludur.

Biz bugünkü koşullarda Kürt ve Türk proletaryasının (diğer azınlık emekçileriyle birlikte) milliyet ayrımını gözetmeyen ortak örgütlenmesini savunuyoruz. Ayrı örgütlenme, aynı mücadele ve ayrılmayı mutlaklaştıran anlayışlara karşı olduğumuz gibi ortak örgütlenmenin mutlaklaştırılmasına da karşıyız. Somut koşullar tarafından ortaya çıkabilecek bir ayrılma durumunda proletarya örgütlenmesinin ayrılığı da zorunlu bir hale gelebilir.

Bugün ülkemizde ezen ulus şövenizmine karşı mücadele büyük bir önem taşımaktadır. Şoven milli baskı politikası oligarşinin faşist politikalarının en temel bir unsurudur. Bu nedenle anti-faşist mücadelenin güncelliği gerekçesi ile ezen ulus şövenizmine karşı mücadeleden vazgeçilemez. Faşizme karşı "ittifakları parçalamak için" halkların özgürlüğünü savunmaktan vazgeçilemez. **Faşizme karşı mücadele milli zulme karşı mücadeleden ayrılamaz."** (S 44-46)

RT MESELESİ VE KETİN GÖREVLERİ

Kürt meselesine ilişkin görüşlerimiz kısaca bunlardır. Bu yazımızda bu konudaki sorunların belli başlılarını tartışmaya ve bu konulardaki görüşlerimizi açıklamaya çalışacağız.

II

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ MİLLİ BASKI ÜZERİNE

MİLLETLER tarihsel olarak kapitalizm ile birlikte doğmuşlardır. Kapitalizm özünde bir baskı toplumu olduğundan bu doğuş elbette sancılı olmuş, bir millet içindeki sömürücü ve sömürülen ilişkisi milletler arasına da yansımış, ezen ve ezilen milletler, kısacası milli baskı da tarih sahnesine çıkmıştır.

Milli baskı karşısında gündeme gelen milli hareketler arasındaki farklılıklar milli baskının farklı karakterlerde olmasından kaynaklanmaktadır. Batı Avrupa'da milli hareketler, kapitalizmin feodalizme tepkisi olarak ortaya çıkmış, buradaki ülkelerde burjuvazinin önderliğindeki demokratik devrimlerin sonunda ulusal devletler kurulmuştur. Doğu Avrupa da ise, eskiden beri çok milliyetli devletler bulunmaktaydı. Bu yüzden buradaki milli hareketler ezilen ulus burjuvazilerinin ezen ulus egemenlerine karşı kendi ulusal devletleri (pazarları) uğruna mücadeleleri şeklinde belirmiştir. Emperyalizm dönemine girildikten sonra mi'li mesele, ezen ulus burjuvazileri ile ezilen ulus burjuvazileri arasında bir mücadele olmaktan çıkarak ezilen milletlerin emperyalizme karşı bir tepkisi olarak gelişmiştir. Böylece de milli mesele tek tek ülkeleri ilgilendiren bir mesele olmaktan çıkarak dünya çapında genel sömürgeler meselesiyle kaynaşmıştır.

Emperyalizmden tam olarak kurtulmadıkça, milli meselede burjuva çözümlerde takılıp kaldıkça milli baskı ortadan kalkamaz. Bunun örneklerini genel olarak Birinci Dünya Savaşından sonra "ulusal devlet"ine kavuşan bir dizi ülkede ve özel olarak bu dönemde kurulan Türk devletinde görebiliriz. Bu ülkelerde ve özel olarak Türkiye'de, emperyalizme karşı verilen kurtuluş mücalelelerinden sonra, ülke içindeki milli baskı uygulamaları kesiksiz sürmüştür.

***

MİLLİ baskının tarihsel konumu ve sınıfsal kaynağı, ezen ve ezilen ulus arasındaki ilişkinin niteliğini belirler. Ezen ulus ve ezilen ulus arasındaki ilişki, tarihsel ve yapısal olarak incelenmelidir. Milli baskı hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ediyorsa, alacağı biçim buna göre olacaktır. Dolayısıyla baskı altında tutulan kesimin konumu da buna göre ortaya çıkacaktır. (Besbelli ki, baskı altında olma, baskı altında tutulanın kendi başına irdelenmesiyle açıklanamaz. Bu, bir sonuç'tur. Önemli olan, bu sonucu ortaya koyan nedendir.)

Ezilen Kürt ulusunun bağımlılık ilişkilerini kavrayabilmek onun içinde yer aldığı bütündeki somut konumunu irdelemekte yatar. Kürt ulusunun nasıl bağımlı kılındığına bakmak gerekir. Türk ulusu ve Kürt ulusu, aynı merkezi devlet sınırları içinde yaşadığı için, aynı iş bölümü çerçevesinde yer aldıkları için objektif olarak bu devlet içindeki aynı "ekonomik sistem" içinde de yer almış olurlar.

Türkiye'deki hakim üretim biçimi kapitalizmdir. Bu yapı içindeki Kürt toplumunda feodal üretim yaygındır, ama bu, hakim üretim biçimine bağlı, onun tarafından belirlenen bir feodalizm kalıntısından başka bir şey değildir. Ve kapitalizm ile aynı sistem (ekonomik yapı) içinde yer aldığından, kendi bünyesinde kapitalist ögeler de içerir. Kısacası, kapitalist bir pazara hizmet eden ve kendisi de -yukardan aşağıya- hızla kapitalistleşme özelliği gösteren bu üretim tarzını varı feodal diye ifade etmek daha doğru olacaktır.

Bu kısa belirlemelerin ışığında: Türkiyenin, Kürdistanı kendisine bağımlı kılmasının (daha açık ifadeyle, ezen Türk ulusu-ezilen Kürt ulusu ilişkisinin ortaya çıkmasının) araçları nelerdir, maddi temelleri nelerdir? Ezen ulus-ezilen ulus ilişkisinin Türkiye koşullarında ekonomik, siyasi, kültürel vb. alanlardaki boyutları nedir? türünden soralara cevap vermeye çalışalım (Bu soruların bütünsel bir cevabı ancak meselenin somut tarihsel ele alınışında saklıdır. Buna geçmeden önce Kürt ulusunun üzerindeki milli baskının haldeki konumunu belirlemek yöntem bakımından daha doğru olacaktır Burada bu milli baskının haldeki görünümünü, yani bir sonuç durumu kısaca sunmaya çalışacağız.)

Oligarşinin sınıfsal baskısının Kürt ulusu düzeyinde beliren biçimi milli baskı şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bu durum, oligarşinin emperyalizme olan bağımlılık ilişkilerinden koparılamaz. Egemen sınıf iktidarının, emperyalizme göre biçimlendiği Türkiye'de, bu iktidarın çıkarları doğrultusunda ele alınması gereken milli baskı uygulaması, kendi başına bir ilişki olarak ezen Türk ulusu-ezilen Kürt ulusu ikileminde açıklanamaz. Bu milli baskı uygulamasının kaynağı, günümüzde, emperyalizmin Türkiye'deki uzantısı olan oligarşik diktatörlüktür. Oligarşi, tüm faşist devlet aygıtıyla emperyalizmin yeni-sömürgeci siyasetinin uygulayıcısıdır.

Burada, oligarşinin Türkiye'de biçimlenişinin metropol ülkelerden farklı oluşu milli mesele bakımından da elbette önemli farklılıkları beraberinde getirmektedir. Emperyalist metropol ülkelerin ezilen uluslara uyguladığı milli baskı ile bu metropollere bağımlı bir devlet içinde uygulanan milli baskıyı birbirine karıştırmamak gerekir. Emperyalist metropollerin tarihsel gelişimlerine baktığımızda kabaca şunları görürüz: Burjuva demokratik devrimler ile birlikte kapitalizmin birinci döneminde ulusal devletler (homojen devletler) ortaya çıkmıştır. Bu ulusal devletler içinde milli baskı "yoktu" (İngiltere bakımından İrlanda, Lenin'in deyişiyle bir "istisna"dır.) Milli baskı yoktu ve burjuva demokrasileri vardı... Bu ulusal devletler kendi merkezi devlet sınırları dışında sömürgeler edindikleri ölçüde "yeni" çok uluslu devletlere dönüştüler. BUNLAR, MİLLİ BASKIYI TA BAŞINDAN, SÖMÜRGECİ BASKI OLARAK GÜNDEME GETİRDİler. Türkiye ise emperyalizme bağımlı, yeni sömürge bir ülkedir. Oligarşi içinde emperyalist burjuvazinin doğrudan uzantısı olan yerli tekelci burjuvazi yönlendiricidir. Emperyalist burjuvazinin Türkiye üzerindeki milli baskısı "yeni sömürgeci" bir karakterdedir. Onun uzantısı olan yerli tekelci burjuvazinin diğer egemen sınıfların üst kesimleriyle birlikte oluşturduğu hakim ittifakın, oligarşinin türkiye halkları üzerindeki siyasi yönetim biçimi, "faşizm"dir. Türkiye'de oligarşinin (ve özel olarak yerli tekelci burjuvazinin) Kürt ulusu üzerindeki milli baskısı ise, elbette faşist bir karakterdedir.

Türkiye'de Kürt ulusu üzerinde uygulanan milli baskı, kırsal kesimde sürdürülen sömürünün muhtevasından ayrı olarak ele alınamaz. Türkiye'de egemen sömürü biçimi kapitalist sömürüdür. Diğer sömürü biçimleri buna bağlıdır ve buna hizmet eder. Bilindiği gibi, sömürü, tarımsal alanda da, üretim sürecindeki sömürü ve yaratılan değerlere üretim süreci dışında el konulması şeklinde iki biçimde tezahür eder.

Kürdistan'ın Türkiye parçasında, üretim süreci içindeki sömürü, ağırlıklı olarak yoksul köylülerin toprak ağaları tarafından el konulan emeğinde somutlanır. Bu sömürü ilişkisinde, feodal sömürüden kapitalist sömürüye dek çeşitli yöntemleri iç içe -ve hızla ikinci yönteme doğru bir değişim doğrultusunda- kullanılır. Bu aşamada gerçekleşen sömürüden, değer transferi yoluyla tekelci burjuvazi de yararlanır. Üretim süreci dışında gerçekleşen sömürüde de denetim (ve sömürünün kaymağı) yine tekelci burjuvazinin elindedir. Burada, yaratılan değerlerin değişimi yani ticaret yoluyla sömürü söz konusu olduğundan pazarın denetimini elinde tutan yerli tekelci burjuvazi ve emperyalizm sayesinde, köylüler iki kat sömürülmüş olurlar. Bu ilişkide "köylülerin üretimde kullandıkları girdileri değerlerinin üzerinde tekel fiyatı ile satın alırken üretilen mallar ellerinden değerinin altında fiyatla alınmaktadır. Böylece kırsal kesimdeki geniş kitlelerin hem tekelci sermaye hem de tefeci ve toptancı tüccar ile çelişkileri ön plandadır." **(Devrimci Yol, Sayı: 8)** Türkiye genelinde kırsal kesim üzerinde işlerliğe sahip olan bu sömürü mekanizması, elbette, Kürdistan bakımından da geçerlidir. Burada, üretim süreci içindeki sömürü esnasında feodal ilişkiler daha yaygındır. Sömürüyü bu ilişkiler çerçevesinde uygulayan toprak ağaları, -Türk veya Kürt olsun en iri kesimleriyle- oligarşi içinde temsil edilmektedir. Bu durum, kapitalist baskıdan ayrı bir feodal baskının olmadığını, tam tersine, ülkede geliştirilen çarpık kapitalizmin (emperyalizme bağımlılık yanısıra ve bunun bir sonucu olarak) önemli bir ayırdedici niteliğini yansıtmaktadır. (Hakim ittifakın içindeki çelişmeler bu sömürünün paylaşılmasının bir ürünüdür.) Aynı şekilde sömürülme olgusunun daha çok üretim süreci dışında belirgin olduğu küçük üretici konumundaki Kürt köylüleri de oligarşinin bel kemiği tekelci burjuvazi ve öteki unsurları, tefeci ve toptancı tüccarların sömürüsünden muzdariptir. Görüldüğü gibi Kürt köylülerinin toprak talepleri ürünlerini pazarlama sorunları v.b. Türkiye'nin diğer emekçilerinin sorunlarından ayrı değildir, aynı yerden-oligarşiden kaynaklanmaktadır. Köylü bir ulus olan Kürt ulusu üzerindeki milli baskı uygulayıcıları da işte bu sınıfsal baskının uygulayıcılarıdır.

Buradan elbette yerli tekelci burjuvazinin tek başına iktidarda olmayışı, milli baskının biçimlenmesinde ve çözümünde (program hedeflerinde) başka noktaların da dikkate alınması gerektiğini göstermektedir (Ki, bu durum zaten anti-oligarşik mücadelenin saf bir anti-kapitalist anti-tekel mücadele olmaması şeklinde ifade edilmektedir.) Oligarşi içinde emperyalizm ve yerli tekelci burjuvaziden başka tefeci tüccarların ve toprak ağalarının üst kesimlerinin yer alması Kürt ulusu üzerindeki milli baskının özgül biçimlenişinin bir başka nedeni olmaktadır. Bu bağlamda, Kürt meselesi ve toprak meselesi arasındaki ilişki özel bir önem kazanmaktadır. Bu Kürt köylülerinin anti-feodal mücadelesinin taşıdığı önemdir. Ancak bu mücadele yukarda değinilen nedenlerden dolayı tek başına bir anlam taşımamaktadır (Kırsal kesim üzerinde genel olarak egemen sömürü biçimi kapitalizmdir, demiştik) Feodal sömürüye karşı mücadele, toprak mücadelesi, kapitalist sömürüye karşı mücadelenin organik bir parçası olmakta ve tüm bu mücadeleler genel olarak anti-oligarşik ve anti-emperyalist mücadelede kaynaşmakta, somutlaşmaktadır. Oligarşiye karşı verilen mücadele siyasi mücadeledir, iktidar mücadelesidir de. Kürt ulusu üzerinde milli baskı ile katmerleşen faşist baskı ve zulmün uygulayıcısı merkezi otoritedir, oligarşidir. Kürt halkının sınıfsal ve ulusal mücadelesi bu siyasi baskı mekanizmasının, tüm ezilen sınıflarla birlikte yıkılmasını amaçlayan bir program çerçevesine oturtulduğunda başarı şansına sahip olacaktır.

-Toparlayalım:

Bütün bunlar Kürt meselesinin Demokratik Halk Devriminin bir parçası haline geldiğini anlatır. Türkiye'de Demokratik Halk Devrimi, emperyalizm karşısındaki bir milli meselenin (Türkiye halklarının bağımsızlık meselesinin) de çözümü olacaktır. Ve bu milli mesele tek başına bir tarım meselesi değil fakat genel olarak bir köylü meselesi olarak gündemdedir. Türkiye'de feodalizm yukarıdan aşağıya ,geriletilmekte olduğundan, toprak sorunu (anti-feodal mücadele) bu devrimin tek başına belirleyicisi olmaktan çıkmıştır. Demokratik Devrim, anti-oligarşik bir muhtevaya sahiptir. **(Bak. BİLDİRGE, s:41)** İşte bu bütünlük içinde Kürt meselesi de özünde bir köylü meselesi olmakta ve çözüm hedefi oligarşinin yıkılması olmaktadır. Yani bir köylü meselesi olarak Kürt meselesi günümüz Türkiye'sinde bir toprak sorunu ile özdeş değildir. Vurulacak hedef, tek başına feodalizm değildir, feodal sömürücülerin üst kesimlerinin de içinde yer aldığı oligarşik diktatörlüktür.

III

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ MİLLİ BASKININ TARİHSEL KONUMU

Kürt ulusu üzerinde uygulanan milli baskı, bu ulusun "uluslaşma sürecinin" çarpıtılmasının somut tarihsel konumunda ifade edilmektedir.

Bunun tarihsel kökenlerini belirlevebilmek için, feodaliz ıe alternatif bir Kürt burjuvazisinin olup olmadığını araştırmak gerekir. Bu çaba ise söz konusu feodalizmin tarihsel yapılanışını, niteliğini belirlemeyi gerekli kılar.

Kürdistan'da 1639 yılında Kasr-ı Şirin anlaşması ile Osmanlı ve İran devletleri arasında bölünmüştür. Bu durum, yüzyıllardır, Kürdistan'ın her iki parçasında birbirinden farklı sosyo-ekonomik gelişmelerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

"Kürtlerin... 9 ağustos 1519'da imzalanan Osmanlı - Kürt anlaşması ile Osmanlı İmparatorluğuna katılmaları sırasında ise feodal gelişme dönemi başlamıştır. 1639 yılında Osmanlılar tarafından İran'da bırakılan Doğu Kürdistan'da da bu tarihten beri değişik bir yapı ile olmakla birlikte yine feodal bir gelişme görülmektedir.

Osmanlı Kürt kesiminde aşiret lideri (ağa) ile ileri gelen ailelerin üyeleri

➡

(Begza, Begzade), vergi tahsili yükümlülüğü karşısında verilen bir çeşit timar bağışı sayılan iltizam sistemi içinde, halk iradesinden bağımsız, mutlak nüfuz sahipleri haline gelmişlerdir. Fakat imparatorluğun, emirlerin kolayhkla ulaşabildiği kesimlerinde, Babialinin sık sık uyguladığı personel değişiklikleriyle gerçek bir feodalizmin gelişmesi önlenirken Kürdistan'da mülk ve savaş asaletine dayalı feodal bir üst tabaka meydana gelmiştir. Ayrıca buradaki feodal beye, Osmanlı ordusuna sağladığı yardımcı birlikler karşılığında kendisine miras hakkı tanınmıştır. Buna karşılık İran Kürdistan'ında uygulanan "Latifundiye" sistemi özgür Kürt köylülerini topraksız hale getirmiştir." (Dr. Heinz GSTREIN, Avukatsız Halk Kürtler, s. 62-63)

(Biz konumuz açısından Osmanlı devleti sınırları içinde kalan Kürdistan parçasının tarihsel konumuyla ilgilenmek durumundayız. Bu yüzden genel olarak Osmanr toplumu bütünlüğü içinde, Kürdistan parçasında milli baskının tarihsel köklerine bakmak bizim için yeterlidir.)

Yukardaki sorumuza dönersek, Kürdistan'da tarihsel olarak kapitalizmin yeşerememesinin nedeninin, onun içinde yer aldığı bütünde saklı olduğunu görürüz. Bu ise, belirttiğimiz gibi, çok milliyetli Osmanlı devletinin yapısal bir özelliğidir.

Mahir Çayan Osmanlı devletinin iki aşamada ele alınması gerektiğini söyler: "a-) Askeri Merkezi Feodal Osmanlı İmparatorluğu, b-) Komprador Feodal Osmanlı İmparatorluğu.

Bütün bu gelişmelerde burada bizim konumuz açısından önemli olan iki tespit üzerinde durmakta yarar var.

1) "Osmanlı toplumu, 18. yüzyıldan itibaren hızlı bir sömürgeleşme sürecine girmiş, devlet hızla kompradorlaşmış, ruşeym halinde yerli kapitalizm Avrupa kapitalizminin rekabetine dayanamayarak kavrulmuş, ekonomi feodal komprador bir yapıya sahip olmuştur." (Mahir Çayan) Osmanlı devleti bir yarı-sömürge olmuştur artık; yani kendisine ait bir sermaye birikiminin koşulları hemen hemen ortadan kalkmıştır.

2) Osmanlı devletinde egemen milliyet açısından "iç ve dış dinamiğinin etkisi ile feodalizmin rahminden doğan devrimci bir burjuvazi gelişmemiştir." Yani kendi pazarını bilinçli bir şekilde koruyacak güçlü bir Türk burjuvazisi yoktur.

Bu eski tip çok milliyetli Osmanlı devletinin, bırakın kendisine sömürge edinme şansından söz etmeyi, eldeki bağımlı ülkelerini dahi sömürgeleştirmesi mümkün olamamıştır. Dahası, merkezi devlet bir parçalanma sürecine girmiş, eskiden sahip olduğu toprakları da yitirmeye başlamıştır.

Osmanlı devleti sınırları içinde yer alan ve Batı Avrupa'ya yakın ülkelerde (coğrafi, kültürel, ekonomik, v.b. nedenlerden ötürü) belli bir sermaye birikimi nispeten gerçekleşmiştir. Bu ülkeler burjuvazisi ekonomilerini merkezi devletten koparma ve ulusal devletlerini örgütleme eylemine girişmişlerdir. Çeşitli nedenlerden dolayı hala merkezi devlete bağımlılığı süren bu türden ülkelerde ise, bu bağımlılıklarının biçimi "Asya Despotizmi" bağlarından başka bir şey olmamış ve bu yolla tutsaklıkları sürebilmiştir.(1)

"Bilindiği gibi o tipte bir devlet sistemi, ekonomik düzende kapitalizm öncesi ataerkil özelliklerin tam olarak egemen bulunduğu ve meta üretimi ile sınıf farklılaşmalarının pek az gelişmiş bulunduğu hallerde, büyük istikrarlığa sahiptir. Ama eğer devlet sisteminin açık bir kapitalizm -öncesi karakter taşıdığı bir ülkede, kapitalizmin hızla gelişmekte olduğu ulusal sınırları belli bir bölge varsa, o zaman kapitalizm ne kadar hızla gelişirse, bu bölge ile, kapitalizm-öncesi devlet sistemi arasındaki çelişki o ölçüde artacak ve daha ileri durumda bulunan bölgenin "modern kapitalist" bağlarla değil, "Asya Despotluğu" bağlarıyla bağlı bulunduğu bütünden ayrılma olanakları o ölçüde kuvvetlenecektir." (Lenin, ÜKTH, s.63)

Peki ya Kürdistan?

Merkezi Osmanlı devletinin diğer parçalarında bu oluşumlar gündeme gelirken Kürdistan'da feodalizmin parçalanması mümkün olamamıştır. Bunun nedeni belirttiğimiz gibi Osmanlı devletinin ekonomik yapısının bütünlüğünde saklıdır. Herşeyden önce, Kürdistan birimin de merkezi ekonomiden daha ileri düzeyde bir gelişmenin maddi koşulları o dönem için, ortaya çıkmış değildir. Bunun çeşitli göstergelerini kabaca üç maddede toplamak mümkündür.

1) Birimin özellikleri(Osmanlı Kürdistanı)

2) Bütün-parça ilişkisi(merkezi feodal otorite ile mahalli feodal otoriteler arasında)

3) Emperyalizm

Kürdistan 17. yüzyıldan itibaren bir yanda İran Kürdistan'ı öte yanda Osmanlı Kürdistanı olarak parçalanmıştır. Osmanlı Kürdistanı 19. yüzyıla dek özerk bir vasıya sahip olmuş, kendine yeten (otarşik) bir birim özelliği göstermiştir. (Ekrat Beylikleri). 19. yüzyıla gelindiğinde merkezi otoritenin güçsüzleşmesine paralel olarak parça-bütün sürtüşmesi de başlamıştır. Bu yüzyıldan itibaren Osmanlı devleti genelinde başlayan "derebeylik dönemi" (klasik anlamda feodalizme en yakın sayılabilen bir sosyo-politik yapı) Kürdistan özelinde de mahalli beylerin güçlenmesi şeklinde ortaya çıkmıştır. Tarihsel bakımdan Batı Avrupa'da feodalizmin parçalanması ve kapitalizmin olgunlaşmasına yükselmesi demek olan bu dönemde, Kürdistan biriminde feodalizm pekişmeye yönelmiştir. Bu yüzden 20. yüzyılın başlangıcına dek gözlenen Kürt Hareketleri, mahalli feodal otoritelerin merkezi otorite karşısında kendikonumlarını koruma ve pekiştirme doğrultusunda bir muhtevaya sahip olmuştur. Bu Osmanlı devletinin Avrupa kıtasındaki parçaları ile arasındaki sürtüşmeler (ulusal pazar için mücadele) ve Kürdistan'daki durum arasındaki en önemli farklılığı yansıtmaktadır.

Kürdistan o yıllarda kapitalist sömürgeciliğin henüz etkime alanına girememiştir. Bunu hem Kürdistan'da kapitalizmin ilerlemesine yol açacak bir özelliğin (örneğin güçlü bir hammadde deposu) keşfedilmemiş olmasında, hem de merkezi Osmanlı devletinden koparılması güç bir parça olması, gözden ırak olması, o dönem için merkezi devletin iç bölgeleri arasında sayılması v.b. özellikler ile açıklayabiliriz. (Ayrıca Sanayi Devrimi ile birlikte kapitalist sömürgecilikte belli bir gerilemede gözlenmektedir. Emperyalizm dönemiyle birlikte sömürgecilik yeniden şahlanacaktır.) Merkezi Osmanlı devletinin parçalanma süreci hızlandıktan; Kürdistan (Musul) petrol yataklarının işletmeye açılmasından; Kürdistan'dan demiryolu geçmeyebaşladıktan v.b. gelişmelerden sonra kapitalist ülkeler buraya da göz dikmişlerdir. Kapitalizmin emperyalist karakter kazanması, bu paparçanın çekip koparılmasında emperyalistler bakımından elverişli koşulların ortaya çıkması da demek olmuştur.

20. yüzyıla gelindiğinde Kürdistan'da feodalizmin bağrında yeşeren ve kendi pazarına sahip olmayı amaçlayanbir Kürt burjuvazisi hala tarih sahnesine çıkmamıştır.Kürt burjuvazisi adına, Batı'daki gelişmelerden etkilenen ve milli bilinçleri oluşmaya başlayan Kürt aydınları Kürdistan davasını gütmeye çabalamışlardır.

Bu arada Osmanlı merkezi otoritesi, bağımsızlıkçı Kürt hareketleri karşısında kendi "tedbirlerini" almakta gecikmemiştir. Bu konuda elbette en önemli silahı ümmet ideolojisi olmuştur. Bu yolla "Ermeni tehlikesi"ne karşı Hamidiye Alayları gündeme getirilerek bir taşla iki kuş vurulmuştur. Hem iki mazlum halk birbirine düşürülmüş hem de Kürt hareketleri karşısında bir denetim aracı oluşturmuştur.

Kürdistan, emperyalizm çağına ve özel olarak Birinci paylaşım Savaşına bu koşullar altında girmiştir.

Birinci Paylaşım Savaşı sırasında merkezi otoritenin Kürdistan üzerindeki denetimi tamamen ortadan kalkmıştır. Öte yandan merkezi Osmanlı Devleti ise emperyalistlerin paylaşacakları bir ziyafet sofrasına dönüşmüştür.

Savaş sırasında, merkezi otoritenin denetiminin ortadan kalkmasıyla mahalli Kürt otoritelerinin muhatabı bundan böyle Kemalistler olmuştur. Bu konuda M.Kemal'in tutumu tartışılmalıdır.

Kemalistler, emperyalizme karşı tavırlarının hemen yanında Kürt halkına karşı ilhakçı tutumlarını bir süre gizleyebilmiştir. Ne var ki bütün bu gelişmeler yanında Kemalistlerle Kürt mahalli otoriteleri arasında sürtüşme de gündeme gelmiştir. (Koçgiri). Bu durum ayrıca bir burjuva akımı olan Kemalizmin olumlu ve olumsuz yanlarının birlikteliğini ve genelinde istikrarsızlığının kaçınılmazlığını anlatır.

Kemalistlerle ilişkiler bu minvalde sürerken Kemalistlerin kolunun yetmediği Güney Kürdistan'da (Irak) Kürtlerin doğrudan muhatabı İngiliz emperyalizmi olmuştur. Bu ilişki çerçevesinde Kürt feodallerinin bir kısmı emperyalistlerle uzlaşmışlar bir kısmı da (özellikle son dönemde) silahlı direnişe başvurmuşlardır. Bu dönemde üstünde durulması gereken önemli bir nokta; esas olarak emperyalizm ile feodal ögelerin çatışmış olmasıdır (Feodalizmin parçalanmışlığına ve emperyalizmin işgaline karşı kendi ulusal pazarının bütünlüğünü korumaya hevesli bir Kürt milli burjuvazisi ortaya atılmamıştır Belirttiğimiz gibi Kürt aydınları böyle bir misyonu yüklenmeye çalışmışlar ama Kemalistler kadar "başarılı" olamamışlardır, harekete damgalarını vuramamışlardır.)

TÜRK KURTULUŞ SAVAŞININ ÖZELLİKLERİ VE KEMALİZM

Türk Kurtuluş Savaşı, Birinci Dünya savaşı sırasında gündeme gelen "haklı" bir savaştı. Bu paylaşım savaşından sonra bir dizi ulusal devlet yanında Türkiye Cumhuriyeti de kuruldu. Bu süreçte Türkiye'de milli meselenin somut tarihsel konumunu kavrayabilmek için I. emperyalist savaş sırasında ezilen ulusların ve savaştan sonra kurulan ulusal devletlerinin niteliğine bakmak yararlı olacaktır.

"Bağdaşmaz ulusal çelişkileri ve çok uluslu burjuva devletlerin iç bozukluğunu köküne kadar ortaya çıkarmış olan emperyalist savaş" sonrasında, mağlup edilen Osmanlı Devleti de dağılmış, "ulusal sorunun burjuvazi tarafından en 'köklü' çözümü olarak yeni burjuva ulusal devletler" arasında Türkiye Cumhuriyeti de yer almıştı. "Ama yeni bağımsız ulusal devletlerin kurulması, milliyetlerin barış içinde yan yana yaşamasını gerçekleştiremedi ve gerçekleştiremezdi; ne ulusal eşitsizliğe, ne de ulusal baskıya son verdi ve verebildi." (Stalin, ÜS ve SS, s.258)

Bunun nedenlerini, burjuvazinin "en 'köklü' çözümü olan yeni burjuva ulusal devletin", aslında, emperyalizm çağında bir **çözümsüzlük** olmasında aramak gerekir. Bu çözümsüzlük, hem Türk Kurtuluş Savaşı **sürecinde** ve hem de bu savaşın emperyalizmden bir "kurtuluş" olarak **noktalanmasında** geçerlidir.

Bu kurtuluş savaşı, burjuva muhtevasından dolayı, bir bütün olarak hem ilerici hem de gerici özelliklere sahip olmuştur. Emperyalizme karşı tavır alışta beliren ilerici yan, genel olarak ezilen sınıflara ve özel olarak ezilen Kürt ulusuna karşı gerici bir muhtevayı da yanında taşımıştır. Bu dönemde Lenin ve Stalin'in Kemalistler indinde desteklediği, kuşkusuz, yalnızca bu ilerici yandır. Türk ulusal kurtuluş savaşı, tutarsız burjuva önderliğinden dolayı (Türk küçük burjuvazisinin önderliği) "birinci evresinde" devrimin darbelerinin yabancı emperyalizme karşı yöneldiği bir evrede çakılıp kaldı. Stalin'e göre "Türk devriminin (kemalist devrim) ayırdedici özelliği (. . .) 'ilk adımda' gelişmesinin birinci evresinde gelişmesinin ikinci evresine, tarımsal devrim evresine geçmeye bile kalkışmaksızın çakılıp kalmasıdır." Ve Sovyetler bu dönemde Ankara'ya yardım etmekte haklıydılar, çünkü "Ankara'nın savaşımı emperyalizm güçlerini dağıtıyor, emperyalizmi güçten ve hükümdarlıktan düşürüyor ve böylece dünya devrim ocağının SSCB'nin gelişmesini kolaylaştırıyordu." (a.g.e., s.174)

Öte yandan, Kemalistler Türk ulusunun emperyalizmden kurtuluşu için "çaba" gösterdiler Kürt halkına kurtuluş değil zulüm götürdüler, özgürlük değil ulusal boyunduruk götürdüler. Bu ise, sadece Kürt ulusunun değil, Türk ulusunun da gerçek özgürlüğe ulaşamamasından başka birşey olmamıştır, ve bir kez daha "ezen bir ulusun kendisinin de özgür olamayacağının" kuvvetle vurgulanmasıdır.

(Emperyalizm karşısında bir ezilen ulusun milliyetçiliği olan kemalizmin ilerici yanı, aynı şekilde, ezilen Kürt ulusu karşısında ezen Türk ulusunun milliyetçiliği olarak şövenizm ile kucaklaşmıştır. Marksizm milliyetçiliğin burjuva özünü, onun ikili yapısını böyle ele alır.)

Kısacası 1923 Kurtuluş savaşı tamamlanmayan bir burjuva demokratik devrim karakterindedir. Emperyalizme karşı tavır alışta çakılıp kalmış,toplumun demokratikleştirilmesi için cesaretli adımlar atamamıştır. Açıktır ki bunun nedeni emperyalizm çağında burjuvazinin devrimci barutunun tükenmiş oluşudur. Ülkede burjuva demokratizmi doğrultusunda önemli adımlar atılmamıştır. Bunun yerine burjuvazinin somut sınıfsal çıkarları kapsamında yukardan aşağı bir demokratik devrim rotası izlenmeye çalışılmıştır. Ezilen sınıfların en doğal ekonomik hakları yanı sıra ezilen Kürt ulusunun haklarının gaspedilmesine de özen gösterilmiştir. Stalin 1927'de Kemalizmin bu savaş sonrası karakterini şöyle özetler: "Kemalist hükümet işçi ve köylülere karşı mücadelenin bir hükümetidir." (Türkiye Üzerine, s. 139)

Kurtuluş savaşıyla kazanılan ulusal devletin "siyasi bağımsızlığı" dahi korunmamış, tam tersine adım adım emperyalizmin denetimine girilmiştir. Zaten böyle bir devlet "mali, iktisadi ve askeri bakımdan 'büyük' emperyalist devletlere bağımlılaşmadan varolamaz"dı. (Stalin ÜS ve SS, s.158)

Feodalizme karşı devrimci bir mücadele verilmediğinden, toprak sorunu çözülmediğinden, ezilen Kürt ulusu üzerindeki milli zulüm katmerli bir şekilde sürdürülmüştür.

Şimdi konuya dönerek Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonraki gelişmelere bir göz atabiliriz.

Kemalist diktatörlük dönemi hem emperyalizmden nisbi bağımsızlaşmanın hem de emperyalizme kaçınılmaz bağımlılığın gerçekleşmesinin bir arada yaşandığı bir dönemdir. Türkiye Cumhuriyeti sonuç olarak yarı-sömürge bir ülke durumuna dönmeye başlamıştır. Kemalistlerin Kürt ulusu üzerindeki baskı ve terörü azgın boyutlara da ulaşmıştır. Kemalistler bu milli zulmü "ilericilik" adına, "milli kurtuluş"un korunması adına gündeme getirmişlerdir. Gerçekten de bu "milli kurtuluşçular" Kürt ulusu

üzerinde "milli katliamlara" başvurmaktan geri durmamışlardır. Emperyalizme karşı ilerici bir muhtevaya sahip küçük burjuva milliyetçiliği, bu kez de şovenizm olarak Türk burjuvazisinin davasının en kanlı bayraktarlığını yüklenmiştir.

Ortaya konulan sonuçlar bakımından Kürt Ulusal direnişlerinin kanlı bir şekilde bastırılması, bir ulusun varlık koşullarının imha edilmesine yönelik katliamların gündeme gelmiş olması, milli meselenin değerlendirilmesi bakımından Türkiye Marksistlerine ibret verici dersler sunmuştur.

Bir ulusal ayaklanma "ayrılıkçı" dahi olsa, Marksistler ezen ulus burjuvazisinin katliamcı siyasetlerine destek olamazlar.

Ne yazık ki Türkiye'de bu tutum "marksizm" adına gündeme getirilmiştir. 50 küsur yıllık "geçmişin" değerlendirilmesinde, Kemalizm kuyrukçuluğunun ulaştığı bu iğrenç tutum bütün çıplaklığı ile kabul edilmeli, geçmişin bu soydan bir "miras"ı günümüz pratiğinde kesinkes reddedilmelidir.

Kurtuluş savaşı sonrasının gelişimi şu biçimde özetlenebilir: "Cumhuriyet reformcu burjuvazi, küçük burjuvazi, radikaller, tefeci bezirgan ve eşraf devletiydi. Hakim ittifak burjuvazinin bütün fraksiyonlarıyla toprak ağalarından oluşmaktaydı. Yönlendirici güç milli burjuvaziydi (Reformist burjuvazi) Tekelci kapitalizm şartları içinde yıllar ilerledikçe reformcu burjuvazi ekonomik hayatta etkisini yitiriyordu ve dışa bağımlı unsurlar egemen oluyordu. Emperyalizm iyice içeri sızıyordu. Ve daha çok toprak ağalarına ve tefeci bezirganlara dayanıyordu. Tekelci burjuvazi de yavaş yavaş güçleniyordu." (M.Çayan, Devrimci Yol, Sayı 1)

Emperyalizmin **yeni-sömürgecilik** metodları da, bu dönemde, **ülkedeki** siyasi iktidarın biçimlenişinde de önemli değişiklikler yarattı. Hakim ittifak içinde yönlendirici güç, emperyalizmin uzantısı durumundaki işbirlikçi tekelci burjuvazi oldu. Hakim ittifak, süreç içinde oligarşik bir karakter kazanmaya başladı. Oligarşi, siyasi planda, faşist yönetim metodlarını gündeme getirdi.

Bu değişikliklerin milli meselede ne gibi sonuçlar ortaya koyduğuna bakalım. Anlaşılacağı gibi en önemli değişiklik milli baskının uygulayıcıları bakımından olmuştur. Özellikle yerli tekelci burjuvazinin etkinlik kazanmaya başlamasıyla birlikte, Kürdistan'ın ekonomik olarak ilhak edilmesinin önemi artmış ve bu doğrultuda bir takım tedbirler gündeme getirilmiştir. Bu oluşumu, Türkiye'de emperyalizme bağımlı, yani yukardan aşağıya geliştirilmekte olan kapitalizmin yarattığı yeni koşullar ve ilişkiler olarak görmek gerekir.

Bu ise, Kürt ulusu üzerindeki milli baskının bu koşullarda biçimlenişinin, emperyalizmin yeni-sömürgecilik uygulamaları ışığında ele alınması demektir. Oligarşinin sınıfsal baskısının, Kürt ulusu üzerinde milli baskı düzeyinde biçimlenmesidir söz konusu olan.. Emperyalizmin yeni sömürgeci ilişkilerle, Türkiye gibi bir geri bıraktırılmış ülkenin milli bağımsızlığına da kısmen el koyması doğrultusunda, oligarşinin, kendi devletindeki ezilen ulusa milli baskı uygulaması, oligarşiye bu konuda yeni bir "görüntü" kazandırır. (İşte bu görüntü kimi aklı evvellerce "sömürgecilik" diye yorumlanabiliyor. Besbelli ki aslında sömürgeci olan emperyalizmdir. Emperyalizm, sermaye ihracı vb. yollardan bir bütün olarak ülke ekonomisinin gelişimini kendine bağımlı kılmıştır. Siyasi bağımsızlığına dahi göz diktiği, bu sözde bağımsızlığın, yani devlet egemenliğinin dahi işleyişini kendine göre yönlendirdiği bir yeni-sömürgeye sahiptir. Bu bağlamda, oligarşinin milli baskı altında tuttuğu ezilen Kürt ulusu da, emperyalizmin yeni-sömürgecilik uygulamasıyla karşı karşıyadır.)

KÜRT ULUSAL HAREKETLERİNİN SINIFSAL MUHTEVASI VE BU HAREKETLERİN ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK HALK CEPHESİ İÇİNDE YER ALMASI

Kürt burjuvazisinin kendi ulusal nazarı için mücadeleye atılmasından bahsedilemeyeceğini belirtmiştik. Böyle bir şey, ezen ulusa (merkezi otoriteye) yada feodalizme yada emperyalizme karşı Kürt burjuvaları önderliğinde bir mücadele geleneği olmadığı anlamına gelir.

Kürt mahalli feodallerinin önce merkezi feodal otoriteye, sonra Cumhuriyet dönemindeki merkezi otoriteye karşı yürüttükleri mücadelenin sınıfsal hedefleri nelerdi? Osmanlı döneminde merkezi otoriteyle olan sürtüşmelerin ana eksenini kendi mahalli erklerini pekiştirme olgusu oluşturuyordu. Cumhuriyet döneminde ise, bu erkin tamamen ellerinden alınmasına karşı direndiler. Özellikle bu dönemde ortaya koydukları talebin "şeriatın geri getirilmesi" olması, onların sınıfsal arzularının ideolojik simgesi oluyordu. Ne var ki bu ulusal direnişler, maruz kaldıkları milli baskı karşısında "ulusal varlığın korunması" gibi bir muhtevaya da sahipti ki, bu durum, meselenin ilerici kapitalizm ile gerici feodalizmin çekişmesi şeklindeki basit ve yüzeysel (sonuç itibariyle de Türk şövenizmini mazur gösteren) bir değerlendirilmesini geçersiz kılmaktadır. Çünkü Kürt feodallerinin önderliğine rağmen, bir bütün olarak Kürt ulusu, kendi ulusal varlığının korunması uğruna milli katliamlara karşı, imha hareketlerine karşı **direnme hakkını** kullanmıştır. (Öte yandan, Kürt halkının kendi sınıfsal talepleri için mücadeleye atılmamış olması durumu, yani feodallerin önderliği, bu direnişlerin birer "halk hareketi" olmadığını göstermektedir.)

Bu süreç boyunca Kürdistan'da ulusal hareketler bir toprak sorunu mihverinde gündeme gelmemiştir. Elbette feodallerin böyle bir soruna sahip çıkmaları maddenin tabiatına aykırıdır. Ayrıca, belirttiğimiz gibi, bu sorunu bahane edip Kürt köylülerini yedeğine alarak "rakibi" olan Türk burjuvazisinin karşısına çıkmaya hevesli bir Kürt burjuvazisi de yoktu. Stalin'in ulusal sorunun her zaman toprak sorunu olamayacağı şeklindeki açıklamalarını hatırlarsak, Kürt ulusal hareketlerinin sınıfsal muhtevası hakkındaki bu belirlemelerimiz bir anlam kazanır. Çünkü Kürt feodalleri Kürt köylülerini dinsel taleplerle (şeriat) peşlerine takmışlardı.

1940'lardan sonra ise, o zamana kadar ulusal direnişleri yönlendiren Kürt egemenleri, "bağımsızlık" bayrağını ellerinden bıraktılar. Bunun böyle olmasının nedenlerini, direnişin çok kanlı bir şekilde bastırılmış olması gibi gerekçelerden ziyade, dünya genelinde emperyalist sömürü biçiminde meydana gelen değişikliklerde aramak doğru olacaktır. Bu gelişmelerin bir sonucu olarak, Türkiye'de yukardan aşağıya gündeme getirilen kapitalizm, Kürt egemenleri için bir tarihsel fırsat şeklinde belirdi. Bu, Kürt egemenlerinin daha karlı sömürü imkanlarına sahip olabilmeleri demekti. Bu durum Kürt egemenlerini hakim ittifak içinde yer almaya ve Türkiye egemenleriyle bütünleşmeye zorladı (Elbette bir kısmı daha önceden bu yere oturmuştu bile.)

Bütün bu gelişmeleri burada ayrıntısıyla anlatmamız mümkün olmamasına rağmen şunlara işaret etmek yararlı olacaktır: Bu oluşumların Türkiye koşullarındaki somut sonucu ve sentezi olarak, günümüz yeni sömürge Türkiyesinin dünya ekonomisi içindeki yeri ve kendi ekonomik yapısı çerçevesinde, Kürt burjuvalarının milli (Kürtlere ait) bir pazar sorunu, ortadan kalkmıştır. (Zaten eskiden de böyle bir sorun gündeme gelememişti.)

Bugün Türkiye'de, genel olarak, Türk olsun Kürt olsun, burjuvazi sınıfı emperyalizmle işbirliğini daha karlı bulmaktadır. Yeni sömürgecilik, burjuvaziye bunun imkanlarını sağlamıştır. Aynı şekilde Türk olsun Kürt olsun, feodal güçler ise emperyalizm Türkiye'yi denetimine aldığından bu yana, onun gözde müttefiklerinden birisi oldular. Ve emperyalizm sayesinde, yukardan aşağıya kendi yapılarını değiştirerek kapitalistleşmeye yöneldiler. Örneğin Marshall yardımı ile birlikte, Kürdistan'ın Türkiye parçasında tarımda kapitalizmin gelişmesinin hızı bu bölgenin geriliğinden de dolayı, oran olarak, Türkiye genelinden daha yüksek bir düzeye sahiptir. Buradaki feodal yapı yukardan aşağıya hızla parçalanmıştır ve parçalanmaktadır. Kürt feodalleri süreç içinde hakim ittifak içinde yer almışlardır. Bu gün, oligarşi içinde tekelci burjuvazi ve pre-kapitalist unsurlar arasındaki sürtüşmeler, açıktır ki, ikincilerin Kürt oluşundan kaynaklanmakta, sömürü sofrasını talan etme sorunu söz konusu olmaktadır. Yani ezen ulus-ezilen ulus egemenleri çekişmesi değil de, deyim yerindevse "kozmopolit" bir çekişme sürdürülmektedir.(2)

SONUÇ OLARAK

Artık Kürt egemen sınıfları, genel olarak, Kürt ulusal hareketinin dışındadırlar. Bugün Kürt ulusal hareketinin muharrik esas olarak Kürt köylülerinin sınıf mücadelesidir. Bu yüzden, Kürt ulusal hareketi, günümüzde, bir halk hareketidir: Türkiye genelindeki anti-emperyalist ve anti-oligarşik halk hareketinin bir parçasıdır.

Demekki, Türkiye'de sınıflar mevzilenmesi, bu merkezi sosyo ekonomik yapı içinde ezen ulus ve ezilen ulus bakımından farklı düzeylerde olmamaktadır. Türk proletaryasının karşısında yer alan bir Türk burjuvazisi ve Kürt proletaryasının karşısında yer alan ayrı bir Kürt burjuvazisi şeklinde bir ayrım saçmadır. Türkiye proletaryasının karşısında bir Türkiye burjuvazisi vardır. Bu devlet sınırları içinde bütün ezilen sınıflar, ulus ayırımı gözetmeksizin bu devletin sahibi olan egemen sınıflara karşı mücadele vermek durumundadır.

(Bunun örgütsel konumunu ileriki bölümlerde ele alacağız.)

Türkiye'de milli meselenin somut tarihsel konuluşu, bu bağlamda hayati bir öneme sahiptir. Farklı ülkelerdeki gelişmeleri ve durumları bire bir şekilde Türkiye'ye uygulama çabaları şiddetle eleştirilmelidir.

Örneğin, Çarlık Rusyası da çok ulusta bir devletti. Kapitalizm bu devlet sınırları içinde kendi iç dinamikleriyle ve özellikle ezilen milliyetler topraklarında gelişme imkanını buldu. Bu merkezi devlette, ezilen ulus burjuvaları kendi ulusal pazar talepleri doğrultusunda, ezilen sınıfların ve egemen ulusun liberal burjuvazisinin merkezi otoriteye (otokrasiye) yönelik mücadelelerinde müttefik olabildiler. (Ayrılıkçı tutumları savunduklarında dahi, bu ezilen ulus burjuvazilerinin milliyetçiliklerinde demokratik bir muhteva bulunmaktaydı ve söz konusu ittifak bu muhteva çerçevesinde gündeme geliyordu.) Bu merkezi devlette, otokrasiye karşı mücadelede genel olarak sınıfsal yan ağır basmaktaydı.

Yada Çin, Vietnam vb. sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki duruma bakalım. Buradaki "ezilen ulus" tek bir ulus olabileceği gibi çeşitli milliyetlerden halkların oluşturduğu heterojen bir "ulus"da olabiliyordu (Çin ulusu,Vietnam ulusu vb.) Bu ezilen ulusun milli burjuvazisi ezilen sınıflarla birlikte emperyalizme tavır alabilmektedir. Yani milli burjuvazi, kendi pazarını emperyalistlere karşı korumaktadır. Ve ülke genelindeki mücadelede ulusal yan ağır basmaktadır. Gündemin birinci maddesi, bir avuç vatan hainı dışındaki bütün ulusun emperyalizmden kurtuluşudur.

Yarı sömürge ve yarı feodal bir ülkede açık emperyalist işgalin olmadığı koşullarda milli burjuvazi, demokrasi için, pazar için ezilen sınıflarla birlikte feodalizme karşı tavır almaktadır. Yani bu durumda burjuvazi, pazarını, esas olarak feodallere karşı korumaktadır. Bu mücadelede sınıfsal yan ağır basmaktadır.

Her iki durumda da, (yani, ya anti emperyalist mücadelenin yada anti feodal mücadelenin ağır bastığı durumlar) görüldüğü gibi burjuvazi ezilen sınıflarla kendi pazar sorunu noktasında ortak hareket etmektedir. Yani her iki durumda da hem anti feodal hem de anti emperyalist mücadele gündemdedir. Bu nokta önemlidir. Çünkü ulusal ve sınıfsal mücadelenin birlikteliğini ve her iki mücadelenin ittifaklarındaki sınıfsal çıkarların çakışmasını gösterir.

Türkiye'de meselenin konuluşundaki farklılıklar nelerdir? Bu, Türkiye'nin bir yeni sömürge ülke olması özelliğinde saklıdır. Türkiye de çok uluslu bir devlettir. Ama Çarlık Rusyası'ndan farklı olarak, kendi iç dinamiği ile gelişen bir kapitalizm (bırakın ezilen ulusu) ezen Türk ulusu açısından bile söz konusu değildir. (Yani ezen Türk ulusu da bir bakıma, çarpık bir uluslaşma süreci yaşamıştır ve yaşamaktadır.) Burada ezilen ulus burjuvazisinin devrimci mücadelesinden söz etmek mümkün değildir.

Çin, Vietnam vb. ülkelerden farklılığı ise, Türkiye'nin artık bir yarı feodal ülke olmayışıdır. Yani hem emperyalizm karşısındaki ezilen Türkiye halklarının sahip olduğu milli mesele bakımından, hem de özel olarak oligarşi karşısındaki ezilen Kürt ulusunun sahip olduğu milli mesele bakımından, anti-feodal mücadelenin belirleyiciliği ve bir milli burjuvazinin (genel olarak Türkiye milli burjuvazisi ve özel olarak Kürt milli burjuvazisi) rolü ortadan kalkmıştır. Kürt milliyetçiliği, oligarşinin milli baskısına karşı bir mücadele olarak küçük burjuva Kürt unsurları (aydınları) tarafından temsil edilmektedir. (Devamı Gelecek Sayıda)

---

(1) Bu durum, Asya Tipi Üretim Tarzı tespitleriyle karıştırılmamalıdır.

(2) Emperyalizmin III. Bunalım döneminden önce, genel olarak yarı sömürge ülkelerde, feodalizm ile bu ülkeler burjuvazisi (komprador burjuvazi hariç) arasında bir sürtüşme ortaya çıkmaktaydı. Bu ülkeler burjuvazisinin pazar sorununun kaynağı feodalizm (onun parçalanmışlığı) olduğu müddetçe, burjuvazi hedef olarak feodalizmi alırdı. Ve bu burjuvazinin demokrasi mücadelesi feodalizme karşı olmak şeklinde belirirdi. (Demokrat burjuvazi). Zaten emperyalizm de, komprador burjuvazi yanısıra, bu yarı-feodal ülkenin siyasi rejiminin asıl temsilcileri olan feodallerle ilişki kurardı. İşte bu ülkeler burjuvazisi, kendi pazarını feodallerden olduğu kadar emperyalist burjuvaziden de korumak uğruna milli bir karaktere sahip olurdu.

Kürt burjuvaları hiç bir zaman kendi ulusal pazarlarına sahip olamadılar. Sürecin ta başında, merkezi otoritenin pazarında gelişme "imkanına" sahip oldular. Türk burjuvaları ile aralarında bir ulusal rekabet olmadı, bir ulusal pazarı paylaşma sorunu olmadı. Rekabet ve pazar sorunları kelimenin dar anlamıyla gündeme gelmiş olsa bile, bu aynı ekonomik yapı içindeki bir burjuvazinin bir iç sorunu olarak kaldı ve kendi kuralları çerçevesinde çözümünü buldu.

Böyle bir süreç içinde gelişen Türkiye burjuvazisi, sonuç olarak, feodal unsurlar ile hakim ittifak içinde uzlaşma yollarını buldu. Bilindiği gibi bu tarihsel uzlaşmanın kaynağı, ülkede kapitalizmin özgül gelişim biçimine sıkı sıkıya bağlıdır. Emperyalistler her iki kesim arasında denge sağlıyordu. Kemalistler ise özel olarak burjuvaziye hizmet etme tarihsel misyonunu yüklendiler.

Şili halkının faşizme karşı DİRENİŞİ

MIGUEL ENRIQUE YAŞIYOR.

ONUN MÜCADELESİ SAVAŞIMIZA ÖRNEK OLACAKTIR!

11 EYLÜL 1973 askeri darbesi Şili'de karşı devrimci bir dönemi başlattı. Darbede bütün burjuvaziyi birleştiren temel amaç, Şili işçi sınıfının uzun mücadeleler vererek, özellikle de Salvador Allende yönetiminin sınırlı uygulamaları sonucu elde ettiği siyasal, ideolojik ve iktisadi tüm kazanımlarını yok etmekti. 11 Eylül darbesi ve ardından gelen Pinochet cuntasının uygulamaları ile, Şili burjuvazisi bu amacını, büyük ölçüde gerçekleştirmiştir. Bugün ise, burjuvazinin değişik kesimlerinden değişik sesler geliyor. Bu kesimlerin siyasal temsilcileri değişik öneriler getiriyorlar. Askeri cunta, sadece "Marksist yıkıcılığın(!) kökünü" değil ama "Marksist yıkıcılık(!)"la başarılı bir biçimde savaşamayan, her türlü liberal ve burjuva demokrat gücün de kökünü kazımaya çalışıyor. 11 eylül darbesini büyük ölçüde kışkırtan Hıristiyan Demokrat Partisinin (HDP) yönetimi ve (Eduardo Frei, v.b.) bunun ütopik bir düşünce olduğunu ve intihar anlamına geldiğini, burjuva düzeninin istikrarının ancak, devrimcileri kitlelerden yalıtmak amacıyla, toplumsal sınıfların temel taleplerini tatmin etmekle sağlanabileceğini ileri sürmektedirler. Her iki öneride "son çözüm" değildir. Çünkü devrimi önleyecek hiç bir ilaç yoktur. Her iki öneride kendi iç çelişkilerini içinde taşımaktadır ve her ikisi de farklı bir toplumsal iktidar bloku ve farklı bir kapitalist gelişim modeli önermektedir. Ama hangi öneri olursa olsun, varmayı amaçladığı hedefin bilincinde olan işçi sınıfını ezmek için, en acımasız şiddet gündemdedir. Bugün Silahlı Kuvvetler Halk Cephesi (HC) iktidarına olanak veren tüm siyasal koşulları ortadan kaldırmak istemektedir. Ayrıca burjuvazi içindeki günümüzdeki bölünme sadece siyasal ve ideolojik değildir. Şili'deki sermaye birikimi bunalımı karşısında bu bunalımı atlatma yol ve araçları konusunda burjuvazi ikiye bölünmüştür. Şili tekelci burjuvazisi devleti iktisadi yaşamdan mümkün olduğu kadar uzaklaştırmayı ve burjuva düzenini, iç pazarı desteklemek üzere yeniden düzenlemeyi ve devlet harcamalarını orta sınıf ve tabakaların taleplerini karşılamaya yönelik olarak teşvik etmeyi önermektedir. Bugün, Askeri Cunta birinci öneriye uygun bir iktisadi politika izlemektedir. Küçük burjuvazinin ve devlet koruyuculuğu altında gelişmiş olan ve iç pazar için üretim yapan burjuva kesimlerinin bu iktisadi politikaya tepkisi, askeri yönetime karşı günümüzde oluşan burjuva muhalefetinin özünü oluşturmaktadır.

CUNTA DÖNEMİNDE ŞİLİ TEKELCİ BURJUVAZİSİNİN EKONOMİK STRATEJİSİ...

CUNTANIN iktisadi politikası, karşı devrimci bloktaki bölünmeyi anlamamızda, anahtar rolünü oynar.

Şili'de 1960'larda ortaya çıkan sermaye birikimi bunalımına, 11 eylül darbesi sonrasında, işçi sınıfının tüm kazanımlarını yok ederek yeni bir strateji içinde çözüm bulunmak istenmiştir. Bunalımdan en fazla yarar sağlayan tekelci sermayenin çıkarlarına uygun düşen bir stratejidir bu. Ücretlerin büyük ölçüde düşürülmesiyle birlikte tekelci sermaye, ikili amacını (yoğunlaşma ve ihracat) gerçekleştirir. Böylece, tekelci sermaye iç pazarın büyük bir bölümünü ele geçirir ve aşırı-sömürü sayesinde kârını ve birikim ve ihracat olanaklarını arttırır. Ama bu süreç aynı zamanda, küçük ve orta boy işletmelerin tasfiyesini ve hatta, dünya pazarına giremeyen bazı büyük burjuva kesimlerin zarar görmesini getirir.

Cunta 1930'lardan beri uygulanmakta olan "ithal ikamesi politikası"na (yani ülke içinde geniş pazarı olan, özellikle tüketime yönelik, sanayilerin, devletin desteği ve koruyuculuğu altında kuruluş geliştirilmesi politikasına) son vermiş ve Milton Freedman adında, ABD'li bir iktisatçıyı danışmanlığa getirerek, bir "şok tedavisi" politikası izlemiştir. Freedman'ın önerdiği bu iktisadi politika ulusal ve uluslararası düzeyde, serbest rekabet ilkelerinin uygulamasını esas alan bir "ihracata dayalı gelişim" modelidir. (Açıktır ki, tekellerin egemen olduğu emperyalist aşamada, rekabetçi kapitalizmin serbest rekabet ilkelerini uygulamak, ulusal ve uluslararası düzeyde, tekellerin egemenliğini arttırmaya yöneliktir). Ayrıca, cunta yönetiminin görünürdeki iktisadi liberalizmine karşın, kâr oranlarının düşmesini önlemek için devlet iki konuda müdahalede bulunmaktadır: 1) Açık faşizm koşullarında ücretlerin kapitalist pazarda serbestçe oluşumunu önlemekte ve ücretleri düşürmektedir. 2) Şili parasının (dolara göre) değerini, ihracatı geliştirmek için "kur ayarlaması" adı altında sürekli olarak düşürmektedir (yani ard arda düşük oranlı devalüasyonlar yapmaktadır) ve böylece ek bir artık değer kaynağı yaratılmaktadır. (Bu devalüasyonların sonucu, ithal mallarının parasal değeri yükseldiğinden, yığınların tüketimine yönelik her türlü tüketim malı ithali de önlenmektedir.)

Böylece, çalışanların tüketimi, tekelci sermayenin dünya pazarına ihracatına kurban edilmekte, iç pazar daralmakta (bunun sonucu olarak iç pazara yönelik üretim yapan burjuva kesimler zarar görmekte) ve uluslararası pazar üretimin tek amacı olmaktadır. Kısacası emekçilere açlık ve sefalet getiren bir iktisadi politikadır bu. Ve bu iktisadi politika, siyasal düzeyde, emekçilere zulüm, zordan ve ölüm getiren açık faşizmi kaçınılmaz kılmaktadır.

Cuntanın bu iktisadi politikası, emperyalist tekelci sermayenin çıkarlarının da bir gereğidir. Şöyle ki, emperyalist ülkelerin genel olarak 1945'ler, özel olarak da 1960'lar sonrasında, geri bıraktırılmış ülkelere, yerli burjuvazilerle ortak yatırımlar gerçekleştirmek için yaptıkları sermaye ihracı, sadece o ülkelerin iç pazarlarını geliştirmeye yönelik değildir; aynı zamanda, emperyalist metropollerdeki işçi sınıfının tüketim mallarını az gelişmiş ülkelerde ucuza üretip ithal etmeye de yöneliktir.

Pinochet'nın bu iktisadi politikası, Cunta'nın ödemeler dengesi açığını kapatmaya yönelik mücadelesiyle de uyumludur. **Halk kitlelerini açlığa terkederek, küçük ve orta boy işletmeleri iflasa sürükleyerek, emperyalist tekelci sermayenin ve yerli tekelci sermayenin çıkarlarını gözeterek, Cunta, ödemeler dengesi açığını, emperyalist ülkelerden ve/veya kurumlardan alınan borçların desteğiyle bir ölçüde kapatmıştır(!)**

Uygulanan iktisadi politikadan giderek daha fazla zarar gören bir burjuva kesimi, mevcut yönetimin bu politikasının "toplumsal maliyet"inden giderek şikayetçi olmuştur. 11 Eylül 1973 darbesi öncesindeki karışıklıkları el altından desteklemeyerek darbeyi kışkırtan HDP yönetimi, Eylül darbesini tekelci sermaye ile birlikte eşdeğer bir sevinçle karşılayan bu burjuva kesimlerin muhalefetini arkasına alıp çalışan yığınların temel hayati çıkarlarına da (açlığın önlenmesi gibi) sahip çıkarak, tekelci burjuvaziye, silahlı kuvvetlere ve emperyalizme seslenmektedir. Ayrıca Frei, darbe öncesindeki parlamenter demokrasiye dönüşü ya da yeni bir gelir bölüşümünü önermemektedir. Frei, "aşırı uçlar"(!)a karşı düzeni korumak için, silahlı kuvvetlerin aktif varlığının devam etmesini, bununla birlikte Silahlı Kuvvetlerin bu aktif varlığının, sivil bir "temsili"(!) yönetimle meşrulaştırılmasını önermektedir.

GÜNÜMÜZDE SOLUN İKİ TAKTİĞİ

KARŞI-devrim blokunun içindeki gelişmelere paralel olarak, burjuvazinin günümüzdeki iki taktiğinin (Cunta yönetiminin sürdürdüğü açık faşizm yada Frei'in önerdiği "sivil" hükümetler)) karşısında, Pinochet yönetiminin tümüyle ezemediği ve yer altında yeniden örgütlenmesini sürdüren solun, gündeminde iki taktik bulunmaktadır.

1) Burjuva muhalefetiyle ittifak kurulmasını temel alan geniş bir birleşik cephenin kurulması için çalışmak. (Bu öneriye göre Cuntanın devrilmesinden sonra kurulacak hükümet, HC, HDP ve bütün diğer anti-faşist güçlerin anlaşmasına göre biçimlenecektir);

2) Askeri faşist diktatörlükle, burjuva egemenliğine son vermeyi amaçlayan bir devrimci mücadeleyi yürütecek toplumsal bir güç oluşturarak savaşmak, dolayısıyla, esas olarak işçi sınıfının ve tüm halk güçlerinin birliğini, faşizme karşı aktif direnişi örgütleyecek olan Birleşik Halk Direniş Cephesini kurarak sağlamak. Ancak Birleşik Halk Direniş Cephesinin kurulması, askeri diktatörlükten zarar gören, ona karşı çıkan, bazı tutarsız küçük ve orta burjuvazi kesimlerinin de Direnişin yanında yer almasını sağlayabilir.

Bunlardan birincisini ŞKP, ikincisini ise MİR savunmaktadır. Halk güçlerinin başlıca unsurlarının savunduğu bu iki taktik arasındaki farklılık, halk güçlerini üç sorunla karşı karşıya getirmektedir.

a) Askeri faşist diktatörlüğü (Güney Amerika'da halk arasında yaygın olan ve MİR'in sahip çıktığı deyişle Goril diktatörlüğüne) karşı mücadele ile sosyalizm mücadelesi arasındaki ilişki; b) İttifaklar; c) Örgütlenme ve mücadele biçimi.

MİR, askeri faşist diktatörlüğü yıkma mücadelesiyle, sosyalizme kesintisiz bir biçimde yönelecek demokratik halk devrimi mücadelesinin çakıştığını; dolayısıyla tekelci burjuvazinin alternatif siyasal temsilcisi olan Frei'nin yönetimindeki HDP ile ittifak kurulamıyacağını (Şili halkının HC hükümetinin devrilişinde de Allende'nin katledilmesinde payı olan HDP'nin sağ-kanata mensup yöneticilerinden de hesap sorulmasını beklediğini), buna karşılık, esas olarak işçi sınıfının ve halk güçlerinin birliğini sağlamayı ve bütün bunların sonucu olarak, Eylül Darbesi sonrasının koşullarını gözönünde bulundurup, geleneksel örgütlenme biçimlerinin dışında, (Direniş Komiteleri gibi) gizlilik ilkesini temel alan yeni örgütlenme biçimlerinin ve uzun dönemli, basitten karmaşığa gelişen silahlı mücadelenin gerektiğini savunmaktadır.

ŞKP ise HDP yetkilileriyle, yurt dışında, ittifak aramaya yönelmektedir.

Şili solu bugün bu iki öneri etrafında kamplaşmaktadır.

Ocak 1975 de ŞKP, **MİR dahil**, cuntaya karşı çıkan tüm güçlere geniş bir birleşik cephe çağrısı yapar. (ŞKP MİR'i dikkate almamazlık edememiştir. Çünkü böyle bir tavrı Şili halkına saygısızlık olurdu. MİR militanları yiğit mücadeleleri ile Şili halkının direnişine güç katmışlardır.) MİR Şubat 1975'de, ŞKP'ye gönderdiği karşı cevapta, son derece ölçülü bir dil kullanarak, ŞKP'nin, cuntanın **ancak** ülke içindeki mücadeleyle yıkılacağını ve direniş mücadelesinin başarısının işçi sınıfının ve tüm halk güçlerinin birliğine bağlı olduğunu ileri süren düşüncelerine tümüyle katıldıklarını açıklamış ve ŞKP'nin, burjuva muhalefetiyle ittifakı **temel alma görüşünü** eleştirmiştir. (MİR, HD'ların tümüyle boşlanamayacağını, HDP'nin tabanının kazanılması gerektiğini, ilerici ve demokrat küçük burjuva kesimleri yanısıra, HDP'nin sol kanadının, tekelci burjuvaziyle uzlaşan sağ kanattan tümüyle kopartılarak, Direniş Cephesine çekilebileceğini savunmaktadır.) Tabii, buna bağlı olarak, MİR, ŞKP'nin çağrısını, "halkın askeri güçlerinin oluşturulması ve kitlelerin silahlı direnişinin biçimleri konusunda oldukça muğlak ve belirsizliklerle dolu" olarak gördüklerini açıklamıştır. ŞKP, MİR'in bu eleştirel cevabı üzerine, **HDP ile uzlaşabilmek için**, kesin bir dönüş yaparak, MİR'i karşısına almış ve Kasım 75'de "Aşırı Solculuk Emperyalizmin Truva Atı" adlı yapıtı yayınlamıştır. MİR'İN ÖNDERLİĞİNİ YAPTIĞI "DİRENİŞ KOMİTELERİ" YAŞAMIN GERÇEKLİĞİ İÇİNDE YAYGINLAŞIYOR.

MİR, ŞKP'ye verdiği cevapta, "İşçi sınıfının ve halkın askeri gücünün yaratılması," demektedir "goril diktatörlüğüne karşı direnişte zorunlu bir gerçekliktir, çünkü: birincisi, burjuvazinin, askeri yönetime karşı her türlü siyasal faaliyeti

askeri olarak bastırmak, direniş mücadelesinin silahlı savunmasını kaçınılmaz kılmaktadır, ayrıca, siyasal ve ekonomik mücadelenin daha üst düzeylere silahlı destek olmaksızın yükselemiyeceği bir dönem mutlaka gelecektir. İkincisi, cunta toplumsal bir desteğe değil, askeri güce ve kanlı bir teröre dayanmaktadır, ama, askeri yönetim siyasal ve askeri olarak tehdit edilmediği sürece, halk kitleleri ne denli karşı olursa olsun, burjuvazi, cuntayı uzun süre muhafaza edebilir. Üçüncüsü, eğer cuntayı şiddetli askeri çarpışmalara gerek kalmadan yıkmak mümkün olsa bile —HC'nin yanılgısını ve yenilgisini tekrarlamamak için— oluşacak yeni demokratik halk iktidarını, burjuvazinin gerici karşı saldırılarından korumak için, halkın askeri gücünün varlığı mutlaka gerekmektedir." MİR, burjuvazinin bazı kesimleriyle ittifak kurmak uğruna halkın silahlı gücünün kurulmasına karşı çıkan, ŞKP'ni şöyle eleştirmektedir "Askeri yönetimin yalanlarına ve propoganda kampanyalarına katılmak istemeyen herkes, partimizin, halk hareketi içinde her türlü askeri sapmaya kararlı ve kesin bir biçimde karşı çıktığını, maceracılığa ve kitlelerden tümüyle soyutlanmış dar grup eylemlerine karşı siyasal mücadele verdiğini anlamak için MİR'in somut eylemlerine bakmalıdırlar. Biz halka zarar vermeyiz. Bununla birlikte, MİR aynı zamanda, işçi sınıfı ve halk hareketi içinde beliren, silahlı direnişi (burjuvazinin ve cuntanın ağzıyla) "terörizm" olarak niteleyen ve hiçbir inandırıcı kanıt getirmeksizin halkın silahlı gücünün oluşturulmasını reddeden her türden eğilime karşı da şiddetli bir mücadele vermektedir. Bu tür pasifist eğilimler, halkın silahlı direnişinin biçimlerini "terörizm" olarak damgalamaya yönelik bu tür "zeki" girişimler, sadece, askeri gücü tekelinde bulundurarak en kanlı baskıyı ve en vahşi terörizmi uygulayan, burjuvaziyi ve askeri cuntayı güçlendirir. Şili işçi sınıfı ve halkı, bu pasifist yıkıcı politikanın hesabını, en acı yenilgiyi tadarak, binlerce kahraman vererek, işkenceyi, toplama kamplarını, sefaleti ve açlığı yaşayarak ödemiştir ve hala ödemektedir. Mir, silahlı mücadele biçimlerinin kullanımını, parti tarafından aktif olarak yönetilen halk mücadelesinin bir yöntemi olarak görmektedir. Silahlı mücadelenin değişik biçimleri, örgütlenmiş direniş komiteleri ve kitleler tarafından yürütülür, kitlelerin çıkarlarına ve umutlarına doğrudan bağlıdır ve daima işçi sınıfının ve müttefiklerinin kesin ve belirli siyasal ve ekonomik mücadelelerine dayanmalıdır. Silahlı mücadelenin değişik biçimleri var olan siyasal ve askeri güçlerin özgül ilişkisine göre uygulanmalıdır ve basitten karmaşığa doğru gelişmelidir. Şili'de şimdiki dönemde direnişin bugünkü durumunda, inanıyoruz ki, sol partiler ve işçi ve halk hareketi cuntanın baskı güçlerine karşı askeri bir saldırı örgütleyecek siyasal ve askeri güce sahip değildir. Dolayısıyla, kendimizi silahlı savunmayla ve cuntaya karşı bazı ekonomik ve siyasal mücadele hareketlerini desteklemekle (cunta aleyhtarı propaganda eylemleri günlük talepler için mücadele), cuntayı sarsan ve baskı aygıtını şaşırtan eylemlerle (üretimin yavaşlatılması, yanlış ihbar türü baskı aygıtını şaşırtıcı eylemler, vb.) cuntanın katillerini ve işkencecilerini cezalandırmaya yönelik eylemlerle sınırlamalıyız."

MİR, Silahlı Kuvvetlerin tabanının geniş kesimlerini direnişe kazanma doğrultusunda yürütülen kitle çalışmasıyla birlikte, silahlı propaganda aşamasından geçerek, silahlı mücadele biçimlerini hazırlayarak, örgütleyerek ve geliştirerek, halkın askeri gücünün oluşturulması, gerektiğini ileri sürmektedir. MİR "Mücadele Programı ve Platformu" (Temmuz 1974) adlı broşüründe şunları söylemektedir. "Silahlı propaganda askeri amacın ötesinde bir amaca yöneliktir: Güçler arasındaki karşılıklı ilişkiyi değiştirmede ve devrimci toplumsal gücü güçlendirmede önemli bir rol oynar. Aslında, silahlı propaganda sorununu çözümlerken, güçler ilişkisi kadar kitlelerin savaşma kapasitesi ve ruh durumu da göz önünde bulundurulmalıdır. Kısaca, güçler ilişkisi sorunu burada, devrimci örgütlerin ve işçi sınıfının öncü unsurlarının baskıyı göğüsleme ve bu mücadeleyi sürdürtebilme güç ve yeteneğine bağlıdır. İşçi sınıfının ve kitlelerin ruh durumu ve savaşma kapasitesi, ilk elde, bu eylemleri kendi mücadeleleri ve çıkarlarıyla doğrudan bağlantılı olarak algılamalarına ve sonra da, gelecekte kendilerinin de bu tür eylemleri yapabileceklerini algılamalarına bağlıdır bu koşullar yerine getirilmedikçe, silahlı propaganda kitleden soyutlanmış bir öncü eylemi olarak kalacaktır ve öncüyü işçi sınıfından ve kitlelerden soyutlayacaktır. Bu mücadele biçimi, en değişik yerlerde ve durumlarda, her zaman, eylemleri, baskı güçlerini dağıtabilecek, onların yönünü değiştirebilecek ve onları engelleyebilecek tek güç olan, kitleler tarafından omuzlanmadıkça, öncü açık bir hedef olarak kalacaktır. Ama koşullar mevcutsa, bazı kesimleri "korkutmamak" gerekçesiyle, silahlı propagandanın geciktirilmesi ve engellenmesi, işçi sınıfı ve kitleleri bırakıp kaçma, teslimiyeti rasyonelleştirme ve fizik, moral ve siyasal korkaklığı kabul etme anlamına gelir. Açıktır ki, bu gün, silahlı propagandayı başlatma koşulları tümüyle mevcut değildir, ama Halk Direniş Hareketinin, Direniş Komitelerinin, partimizin gelecek aylardaki gelişimi, diktatörlüğün giderek artan güçsüzlüğü, cuntanın içerdeki durumunun daha da kötüleşmesi, iktisadi bunalımın derinleşmesi, burjuvazi-içi çelişkilerin keskinleşmesi, açıkça göstermektedir ki belli bir dönem sonra, silahlı propaganda, devrimci partimizin, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin gündemine gelecektir. Devrimci bir toplumsal gücün yaratılması ve onunla birlikte güçler ilişkisinin değişimi süreci karmaşık diyalektik ve çelişkili bir süreçtir. Bugün bu, daha çok, ajitasyon, propaganda, örgütlenme gibi, barışçıl yollarla yürütülmektedir. Yarın, bugün yapılanı bir yana bırakmadan, silahlar da ele alınacaktır, silahlı propaganda başlayacaktır ve böylece işçi sınıfının ve kitlelerin daha yüksek bilinçlenme, örgütlenme ve savaşma yeteneği düzeylerine ulaşılacaktır. Bizler, müneccim değiliz, devrimciyiz... bundan sonra... devrimci toplumsal gücün oluşum sürecini yükseltecek olan, daha açık yığınsal mücadele koşullarının bu yolla oluşması mümkündür..."

Aynı broşürde MİR, "örgütlenme biçimleri" demektedir, "mücadele platformundan ayrı düşünülemez. Aslında, mücadele platformu, sadece, işçi sınıfının ve kitlelerin acil taleplerinin bir sonucu değildir, aynı zamanda, yaşanılan dönemin hedeflerine ulaşmak için örgütlenmede, eğitimde ve kitlelerin kavgaya hazırlanmasında temel bir araçtır. Bu bağlamda, mücadele platformunda yer alan taleplerin içeriği, kitle hareketinin somut örgütlenme biçimlerine ve hedef alınan taleplere ulaşırken bu örgütlenmelerin geliştirdiği mücadele biçimlerine kaçınılmaz olarak bağlıdır.

Bu alanda, ("eski"lerin olduğu kadar, "yeni"ler de dahil olmak üzere), değişik örgütlenme biçimlerini, Halk Direniş Hareketi içinde birleştirmeye çalışmak oldukça önem taşımaktadır; bu da, onları örgütlenme biçimlerinin çeşitliliği aracılığıyla, legal, yarı-legal ve illegal olarak geliştiren ve Direniş Komitelerinin harekete geçirici merkezi yürütme gücü olduğu, geniş bir direniş hareketinin bir parçası olarak düşünmek demektir". Kısacası MİR Eylül darbesi sonrasının koşullarında, bazı eski geleneksel örgütlenmelerin, yasadışı da olsa, yeniden gündeme getirilmesini yeterli bulmamakta, eskilerin yanısıra yeni koşullara özgü yeni örgütlenmeler önermektedir.

MİR'in içinde çalışılmasını ve geliştirilmesini önerdiği örgüt biçimleri şunlardır:

* Legal Örgütler: Cunta yönetiminin denetimindeki sözde "sendikalar", varlığına izin gösterilen kitle örgütleri, kadın örgütleri, sanat ve spor kulüpleri vb.

* Yarı legal yada fiili (de facto) örgütler: Darbe sonrasında, kendiliğinden ortaya çıkan, yasalarda yeri olmamakla birlikte yasal olarak faaliyetlerini sürdüren örgütler. Örneğin kilisenin "Barış Komiteleri", Darbe sonrasında kurulan, işsizlere, siyasal tutuklulara ve yakınlarına yardım komiteleri, savunma hakkını savunan komiteler, vb.

* İllegal Örgütler: Gizli olarak kurulan ve yasallaşma mücadelesi veren sendikalar, demokratik kitle örgütleri, cuntanın yasakladığı sol partiler, ve direnişin ve devrimci bir toplumsal gücü yaratmanın motoru DİRENİŞ KOMİTELERİ.

"Direniş Komiteleri, devrimci parti üyelerine, sol partilerin üyelerine, HDP'nin tabanına, hiçbir partiye üye olmayan emekçilere açık olan, geniş kitleye dayalı ve sekter olmayan örgütler olarak anlaşılmalıdır. Direniş komiteleri bir siyasal cephenin temelini oluşturan örgütler değildir; Şili'deki sınıf mücadelesinin yeni koşullarına uygun(a.ç) (x) bir tür kitle örgütleridir. Bu örgütlerin çalışmaları oldukça gizlidir. Hücre biçiminde ve birim esasına dayanarak (işyeri, mahalle, ordu birimi, kırsal yerleşme birimi, kentsel yerleşme birimi, okul, vb.) kurulur. Direniş Komiteleri Halk Direniş Hareketinin ruhu ve yürütme gücüdür. Kendi bölgelerinde tüm direniş eylemlerinin eşgüdümünü sağlar ve bunlara önderlik yapar; direniş eylemlerine ilgi duyan, katılan herkesle bağlar kurar; propagandayı hazırlar, ve dağıtır; ajitasyonda eşgüdümü sağlar ve bunlara önderlik yapar; direniş eylemlerine ilgi duyan, katılan herkesle bağlar kurar propagandayı hazırlar, ve dağıtır; ajitasyonda eşgüdümü sağlar; legal ve yarı-legal örgütlerdeki çalışmaları yönlendirir; her türlü mali ve maddi yardımı koordine eder; baskılar hakkında bilgi toplar; kendi birimleri için mücadele programları önerir; üyelerini siyasal olarak eğitir, vb. Bu komiteler az sayıda insandan oluşurlar; ve diğer Direniş Komiteleriyle ilişkileri, üst düzeyde, sadece komite başkanı aracılığıyla sağlanır. Sürekli çekirdeğin dışında, komite üyelerinin faaliyetleri düzeyine, dolayısıyla komite üyeliğine kabul edilecek duruma ulaşmamış olmakla birlikte, direniş komitesinin üyesi olarak görülen (toplantılara katılmamakla birlikte, görüşleri alınan) ve sürekli ve kararlı bir biçimde Direniş için çalışan kimseler de vardır. Bu komitelerin çalışmalarında mutlaka olması gereken gizlilik ve güvenlik gerekliliği sonucu buralarda çalışacak üyelerin seçiminde son derece dikkatli olmak zorunluluğu göz önünde bulundurulmalıdır." (Mücadele Programı ve Platformu)

MİR'in önderliğini yaptığı Direniş Komiteleri, açık faşizmin dayattığı bir zorunluluk olarak, giderek yaygınlaşmıştır. Ve halk güçlerinin birliği fiili bir biçimde, tabanda, Direniş Komitelerinin yaygınlaşmasıyla, bir ölçüde gerçekleşmektedir.

1974 yılında Miguel Enrique'nin öldürülmesinden sonra, MİR Genel Sekreterliğine getirilen Başkan Allende'nin yeğeni, Andres Pascal Allende, 18 Haziran 1976 da Küba'nın başkenti Havana'da, Küba Radyosu ve basın mensuplarıyla yaptığı bir görüşmede şunları söyler: "Bugünkü güçler dengesinde mücadele araçlarımız, ajitasyon, propaganda, işçi birliklerinin direnişinin güçlenmesi, baskıya karşı silahlı savunmadır. Böylece, adım adım, ülke düzeyinde ve tüm kesimler içinde örgütlü bir direniş gücü kuruyoruz. Bu güç bizim sınıf mücadelesini yükseltmemizi, saldırıya yönelik ve talepler bulunan bir siyasal ve askeri mücadeleye geçmemize vardımcı olacaktır." (Chilean Resistance Courter. Kasım 1976) Pascal Allende Şili'deki Direniş mücadelesinin dünyanın dört bir yanında süren, halkların ulusal ve/veya toplumsal kurtuluş mücadelelerinden bağımsız olmadığını, o mücadelelerin bir parçası olduğunu söylemiştir. Cuntanın devrilmesinde asıl belirleyici olanın, ülke içinde sürdürülen mücadele olduğunu belirten Allende, uluslararası desteğin ve dayanışmanın, ikincil olmakla birlikte, oldukça önemli olduğunu açıklamıştır. Görüşmenin sonunda Pascal Allende, dışarıda, uzun süre, sürgünde kalmayacağını, Direniş mücadelesinin yönlendirilmesine yardımcı olmak üzere en kısa zamanda Şili'ye döneceğini açıklamıştır.

ALLENDE BUGÜN ŞİLİ'DEDİR

DİRENİŞ Komiteleri, bugün tabanda hızla yayılmaktadır. Bazen bu komitelere ŞKP üyeleri bile katılmaktadırlar. Tabandaki bu birleşme eğilimini itiraf eden, darbeden sonra uzun süre tutuklu bulunan, şu anda ise ABD'nde olan, -Başkan Allende'nin kızkardeşi ve Andres Pascal Allende'nin annesi olan- Şili Sosyalist Partisi (SSP) senatörü Laura Allende'dir. Aralık 1976 da ABD'nde katıldığı bir forumda, "Şili'de günlük mücadele içinde bulunanlar arasında birleşme başlamıştır", der Laura Allende.

"Bununla birlikte, ülke dışında bulunan, siyasal partilerin önderleri, bu konuda hala tartışmaktadırlar... Pinochet yönetiminin kaderi birleşik bir Halk Direniş Cephesinin kurulmasına bağlıdır" (Guardian, 29 Aralık 1976)

1976 yılında, Meksika'da hem HC'ni hem de MİR'i temsil eden ortak bir dış sekreterlik kurulduğunda, Siyasal önderler düzeyinde bir anlaşma olacağı umudu her zamankinden daha fazla belirmişti. Ama ŞKP'nin HDP ile uzlaşma çabasının sürmesi Birleşik Halk Direniş Cephesinin kurulmasını geciktirmektedir. (İşin ilginç yönü HDP yönetimi ŞKP'nin çağrısını sürekli olarak reddetmektedir.) Şili'de Direniş Komitelerinin yaygınlaşmaya başlamasına rağmen MİR, sekter bir tutum almamakta ve sol partilerin yönetimleri düzeyinde de bir anlaşmaya varılması için çaba sarfetmektedir MİR'in bu konudaki çabasının örneği, ŞKP'ye yazdığı karşı-cevap mektubudur. Bu mektup şöyle sona ermektedir

"Bizim liderliğimiz ile sizin liderliğiniz arasındaki görüş ayrılıklarının bir gecede kalkacağına inanacak kadar kör değiliz, ayrıca, askeri diktatörlüğe karşı direnişte olsun, Şili'nin devrimci sürecinde olsun bütün diğer halk yandaşı partiler gibi, ŞKP'nin de tartışılmaz bir yeri olduğunu görmemezlikten gelecek kadar da kör değiliz. Komünist Partisi de artık şunu, gerçekçi bir şekilde anlamalıdır ki, MİR de eşdeğer bir konuma sahiptir. Diktatörlüğün yıkılması, işçi sınıfının ve Şili Halkının Kurtuluşu ve devrimci sürecin ilerlemesi, hepsi, tüm devrimci ve halk yandaşı partilerin güçlü bir direniş Cephesinde birleşmelerinden geçmektedir."

Şili direnişinin bugün içinde bulunduğu durum, kısaca budur.

Kısacası, Şili, yüreğimizdir, kanayan ve çarpan, Şili bilincimizdir gelişen, irademizdir çelikleşen. Şili, duygularımızdır kirlenen, ama yarına umutla bakan. Şili, ellerimizdir yaratan ve halk düşmanlarına kurşun sıkan. Şili bizizdir, dünyadaki devrimci güçlerdir, bağımsızlıktan, demokrasiden, sosyalizmden yana güçlerdir; direnen, çarpışan, ölen, ölmekle tükenmeyen, öldüğü anda ve yerde binlerle dirilen, yaşayan ve yaşayacak olan!

Hep birlikte, Şili halkıyla dayanışma içinde haykıralım:

Kahrolsun Askeri Cunta! Kahrolsun Faşizm!

Kahrolsun Emperyalizm!

Çarpışarak ölen, yurtsever Başkan Allende'nin, 11 Eylül sabahı Şili halkını direnmeye çağırmak için yaptığı radyo konuşmasının bitiş cümlesini hep birlikte haykıralım: "Yaşasın Şili! Yaşasın Halk!"

Çarpışarak ölen, MİR'in eski Genel Sekreteri devrimci Miguel Enrigue'nin bugün tüm direnişçilerin direnme ruhunu kamçılayan bir şiar olan sözlerini, hep birlikte haykıralım: "Zafere ya da Ölüme Kadar!"

Bugün, Şili'de direnen, tüm emekçi halk yanlısı partilerin militanlarının temel sloganını, hep birlikte haykıralım "El Pueblo Unido, Jamas Sera Venada! (Birleşen halk, asla yenilmez!)"

Bugün Şili'de savaşan Direniş Komitelerinin üyelerinin parolasını hep birlikte haykıralım: "Halk Direnişi Kazanacak! Venceremos! (Yeneceğiz!)"

Ve dünyanın tüm demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm yanlısı güçlerini bir araya getiren ortak inançla haykıralım: "Yaşasın işçi sınıfının uluslararası birliği, mücadelesi ve dayanışması!"

(x) MİR'in direniş komitelerine ilişkin düşünceleri, Şili'deki açık faşizm koşullarının değerlendirilmesinin ürünüdür. Günümüzde, Türkiye'de, Direniş Komiteleri yoğunluğuna tartışılmaktadır. MİR'in bu konudaki görüş ve uygulamalarından yararlanmakla birlikte, MİR'in önerdiği örgütlenme biçimi, çalışma programı ve kapsamı ile ilgili ilkeleri, olduğu gibi, Türkiye'ye aktarmak doğru değildir, şablonculuktur. (Devrimci Yol)

BİR İHANET BELGESİ

SORU: Devrimci Yol Dergisinde ve diğer birçok sol yayında oportünizm, revizyonizmden söz edilmekte bazı solcu geçinenlerin halkın mücadelesine ihanet ettikleri yazılmaktadır. Biz Devrimci Yol'u okuyan bir grup sempatizan işçiyiz. Oportünizm, revizyonizm, halkın mücadelesine ihanet etmekten ne kastediyorsunuz? Bunların ne anlama geldiğini açıklarsanız bize yardımcı olursunuz.

OPORTÜNİZMİN *ve revizyonizmin işçi sınıfının mücadelesi açısından ne anlama geldiğini çeşitli yazılarımızda açıklamaya çalışıyoruz. Ancak bu açıklamalar hiç bir zaman tam olarak yeterli olmuyor. Netice olarak bir takım fikir ayrılıklarının, bazı teorik ayrılıkların gerçek anlamı ancak bu konudaki somut örnekleri söz konusu olunca açık olarak anlaşılabiliyor. İşte bu yüzden yukarıdaki soruya bir örnek vererek cevap vermenin yararlı olacağı inancındayız.*

Kitle dergisinin 175. sayısında "İntiharı önermek sadece budalalıkmıdır" başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıyı buraya hemen hemen aynen aktarmakta fayda görüyoruz. Çünkü bir ibret belgesi olarak okunması bu konuda yazılacak ciltler dolusu yazıdan çok daha öğreticidir.

Kitlenin "Devrimci Yol" dan yaptığı iki alıntı üzerine yazdıkları şunlar:

"Faşist işgal altındaki tüm işyerleri, mahalleler ve okullar, devrimci şiddet de gerektiğinde kullanılarak, faşist işgalden kurtarılmalı, faşizmin kitle tabanı yaratma çabalarına engel olunmalı, devrimcilerin elindeki kitle mevzileri faşistlere kaptırılmamalıdır."

"Devrimciler faşizme karşı mücadeleyi sürekli ve yaygın kılabilmek için kavganın en kızgın anında, en ön saflarda yer almalıdır. Çünkü faşizme karşı mücadelenin sloganlarla olmayacağını, yani lafla peynir gemisinin yürütülemeyeceğini kitlelere mücadele içinde göstermelidirler. Kitleler devrimcileri kavganın içinde, ön saflarında görebilmeli ki onların içtenliğine inanabilsin." (Devrimci Yol, sayı 7, sf. 3.)

Yukarıdaki genel ibareleri bir ölçüde somutlamaya çalışalım:

"Faşist işgal altındaki işyerleri." Nelerdir bunlar? Kısaca en meşhurlarını sıralayalım: Seydişehir Alüminyum, İskenderun Demir Çelik, İzmir Aliağa, İzmir Tariş vb.

"Faşist işgal altındaki mahalleler." Mahallelerin faşist işgalinin kıstası nedir bilmiyoruz! 17 Ağustos tarihli Cumhuriyet gazetesi Orman Fakültesinin yanındaki Bahçeköy'ün "sürekli komando terörü altında yaşadığı" nı yazıyor. Seydişehir ilçesiyle, İzmir Aliağa bucağının da faşistlerin sultası altında olduğunu biliyoruz. Büyük şehirlerin İstanbul'un, Ankara'nın öyle semtleri var ki faşistler kimselere göz açtırmıyorlar. Bunlar da bilinen noktalar.

"Faşist işgal altındaki okullar" a gelince -ki bunlara bizce yurtları da eklemek gerek- onların örneği pek çok. Öyle ki "devrimciler" in kontrolünde olan birkaç okul ve yurt dışında, tüm okullar ve yurtlar faşist terörün sultası altında.

Şimdi durum bu olduğuna göre Devrimci Yol sempatizanlarının anti-faşist mücadelede öngördükleri metodu kabul edecek olursak ne yapmamız gerekecek? Silahlı faşist çetelerin laftan anlamadıklarını bilmeyen yok. "Ey faşistler bu yeri bize bırakıp çekip, gitmezseniz çok fena yaparız ha!" diyecek olsak daha sözümüzü bitirmeden alnımızın ortasına kurşunu yiyeceğimiz açık. Yani "devrimci şiddeti gerektiğinde kullanmak" ibaresindeki "gerektiğinde" kelimesi laf olsun diye söylenmiş. Durum apaçık meydanda. Öneriyi ciddiye alırsak "Faşist işgal altındaki yerleri" faşist işgalden kurtarmanın yegane yolu kalıyor: "Devrimci şiddet kullanmak!."

Biraz daha somutlayalım. Diyelim hedefimiz faşist işgal altındaki bir okul, ya da yurt binası. Burayı "faşist işgalden kurtarmanın" yegane yolu "devrimci şiddet" için "tekme tokat" "judo karate" nin yetmediği açık. Çünkü herifler tırnağına kadar silahlı. Bu durumda başka çare yok: Çivi çiviyi söker! Biz de ne gerekliyse kuşandık ve HÜCUM! "Rivayet cenk oldu" ve zorlu bir kavgadan sonra faşist çabucakları ağır bir yenilgiye uğratıp okulu -ya da yurt binasını- ele geçirdik! Faşistlerin de kavgada bir kısmı telef oldu, bir kısmı da esir düştü! Sonuçta okulu -ya da yurdu- "faşist işgalden kurtardık." Peki şimdi ne yapacağız?..

Behey şaşkınlar! Sizin ne dediğinizi kendi kulağınız duyuyor mu? Oynamağa kalkıştığınız kovboyculuk oyununu kulaktan dolma halk savaşı efsaneleriyle karıştırıp nasıl gülünç durumlara düştüğünüzü ne zaman idrak edeceksiniz? Diyelim çarpışarak ele geçireceğiniz bir binayı "kurtarılmış bölge" mi sanıyorsunuz? Eskiden Tarzan, Baytekin, Mandrake oynayan ilkokul çocuklarının hayalhanesi bile sizinki kadar geniş değildi!..

Siz faşizmi, faşist komandolardan ibaret görmek huyundan ne zaman vaz geçeceksiniz? Üç-beş faşist serseriyi temizleyip "faşist işgal altındaki" bir yeri ele geçirince "Aferin çocuklar! Ne iyi yaptınız! Elinize sağlık! mı denecek sanıyorsunuz? Üstelik de devlet konusunda attınız mı mangalda kül bırakmazsınız!

"Faşist işgal altındaki" bir üniteyi çarışarak ele geçirmeye gidiyorsunuz. Ne kadar "baskıncı" olursanız olun çarpışma çarpışmadır ve karşı tarf da tedbirini almakta gecikmez. Şimdi kolluk kuvvetleri- ve giderek ordu- siz faşistlere "devrimci şiddet" uygularken "Oh ne güzel! Çocuklar eğleniyorlar!" diye seyredeceklerini mi sanıyorsunuz? Diyelim seyrettiler - olacak iş değil ya! - ve sözü geçen yeri "faşist işgalden kurtardınız!" O "oligarşik diktanız" ın devleti bu duruma seyirci mi kalacak? Bir toplum polisi birliğinin, bir yüzbaşı komutasındaki jandarma müfrezesinin tümünüzü "kapı dışarı" edeceğinin kesin olduğunu da mı aklınıza getirmiyorsunuz?. Geçmişten hiç mi ders almadınız? Bol bol lafını ettiğiniz devlet mekanizmasının somut olarak ne anlama geldiğini hiç mi düşünmediniz? Anarşistliğiniz intihar derecesine varınca da mı kafanıza dank etmiyor?."

Kitlenin yazdıklarını açıklama fuzulî! Ama belki verdiği örneği, aynı düşünce yapısı içinde genişletmek mümkün. Söyledikleri faşistlerin işgali altında olmayan ama işgal etmek için saldırdıkları mahalle ve işyerleri e de aynen uygulanabilir. (örneğin Tuzluçayır, Cebeci, Sivaslı, Uşak, ODTÜ, ÜMRANİYE vb, vb,) Faşistlerin buraları işgal etmek için (tıpkı Seydişehir, Aliağa ve Tariş'te olduğu gibi!) saldırdıklarını düşünelim. (gerçekte üç aşağı beş yukarı aynen böyle değil mi?) şimdi "Kitle" yukarıdaki düşünce tarzıyla aynen şöyle söyleyecek: "adamlara çek git, sonra fena yaparım desen laftan anlamazlar Taş sopa ile karşı koysan adamlar tepeden tırnağa silahlı alnının ortasına kurşunu yersin. Bu durumda başka çare yok. Çivi çiviyi söker, ne gerekliyse kuşandık ve HÜCUM! Rivayet cenk oldu! ve zorlu bir kavgadan sonra faşistleri-polisleri püskürttük. Sonuçta mahalleyi -ya da işyerini- faşist işgalden kurtardık... Şimdi kolluk kuvvetleri ve giderek ordu-siz faşistlere devrimci şiddet uygularken oh ne güzel, çocuklar oynuyorlar diyeceğimi sanıyorsunuz. Oligarşik diktanın devleti buna seyirci mi kalacak. Bir toplum polisi birliğinin, bir yüzbaşı komutasındaki jandarma müfrezesinin tümünüzü (tüm Ümraniyelileri ya da ODTÜ'lüleri) kapı dışarı edeceğinin kesin olduğunu da aklınıza getirmiyorsunuz... "(Kitle eğer bir soytarı değilse -bu alıntının kendisinden olmadığını söyleyemez!..)

Evet, işte "Kitle" budur! İşte arkadaşların bize anlamını sordukları oportünizm, revizyonizm budur hainlik de budur. Hakim sınıflar köpekleri halkın üzerine salıyorlar. Oportünistlerde halkın elini tutmak için uğraşıyorlar, "taşları bağlıyorlar." Kitle'nin yazdıklarını başkaca anlatmaya, açıklamaya lüzum yoktur. Yazının kendisi (diğer yazdıklarının tamamı gibi) bir ihanet belgesidir.

DEVRİMCİ SENDİKAL ÇALIŞMA

Sendikalar, mücadele süreci içerisinde burjuva demokrasisinin işçi sınıfına vermek zorunda kaldığı yasal mücadele araçlarından biridir. Bugün ülkemizde revizyonist, faşist, reformist, gangster sendikalar ve sendikacılar vardır. Bunların içerisinde revizyonistler, alternatifleri olmadığı için devrimciyiz teraneleri altında işçi sınıfını örgütleyerek, devrimcilikle ilgisi olmayan safsataları "bunlar devrimciliğin gereğidir" diyerek öğretip, öncü işçileri yozlaştırarak, kendi kuyrukçuluk politikalarını benimsetmeye çalışmaktadırlar.

Revizyonistlerin bu çeşit hareketlerini sendikal faaliyetin bütün aşamalarında görmek mümkündür. Yapılan eğitimlerde, "işçi sınıfı güçlüdür, herşeyi bilir" havası yaratılmakta, kendiliğindencilik körüklenmektedir. Oysa ülkemiz koşulları dikkatle incelendiğinde, emekçi sınıfların eğitim ve bilinç düzeyinin geri olduğu görülür. Revizyonistlerin eğitimi kendiliğindenciliği pohpohlıyarak Devrimci görüşlerin işçi sınıfı içinde yayılmasını engellemeye çalışmaktadır.

Revizyonistlerin mali politikaları da "evlere şenlik" tabiriyle anlatılabilir. Sendika yöneticileri, bazı burjuvaları bile kıskandıracak bir debdebe içinde yaşamaktadırlar. "Efendim, mücadele ediyoruz. Bu kadar da olmasın mı?" demektedirler. İşçi sınıfının önderleri, mücadelenin tüm alanlarında ve günlük hayatlarında işçilere örnek birer insan olmak zorundadır. Revizyonist sendikacılar böyle bir şeyi düşünmemektedirler bile.

Revizyonistler örgütlenme çalışmalarında tabanı örgütlemek yerine, "ilerici" dedikleri sarı sendikaların tepesindeki ağalarla anlaşma politikası izlemektedir. DİSK'e katılmak için bu yöneticilerle pazarlık yapılmakta, onlara koltuk verildikten sonra birleşme sağlanmaktadır. Gelen sendikalar iyi ve kötü yanlarıyla toptan kabul edilmektedir. Revizyonistler bunu işçi sınıfının birliğini sağlamak için yaptıklarını söylemektedirler. Ama bunun sonucu, işçi sınıfının mücadelesinin saptırılması olmaktadır.

Küçük işyerlerinin örgütlenmesi savsaklanmaktadır. Bu işyerlerinde çalışan işçileri örgütlemek için hiç bir çaba gösterilmemektedir. Kendileri örgütlenip gelenler arasında sendikaya kabul edilenler de, toplu iş sözleşmesi yetkisi alınıncaya kadar Sendikadan hiç bir destek görmemektedir.

Bugün DİSK'e bağlı sendikaların çoğunda sendikal demokrasi uygulanmamaktadır. İşçilerin istedikleri kişiler yönetici olarak seçilememektedir. Üyelerin sendika yöneticilerini denetleme imkanı yoktur.

Devrimciler, işçilerin ekonomik kurtuluşlarının politik iktidardan geçtiğini savunup, sendikaların bu mücadele sürecinde önemli bir araç olduğunu söylerler.

Devrimci Sendikalar örgütlenmeyle eğitimi beraber yürütmek zorundadır. Devrimci sendikalar, Devrimci hareketin bir parçası olarak ve ondan destek alarak patronların işçilere karşı yaptıkları baskılara karşı tüm işçiyi harekete geçirmeye çalışırlar.

Devrimci sendikacılık kitleyle kesintisiz ilişki demektir. Bu ilişki, sendikal çalışmaların her safhasında aynı canlılık ve bilinç içerisinde sürer ve sendikalar gelişen devrimci mücadele içinde önemini yitirinceye kadar devam eder. Mücadele geliştiğinde, yeni aşamalara geçildiğinde bu ilişkiler kopacak mıdır? Hayır. Sınıf mücadelesinde yeni aşamalara gelindiğinde, kapitalist düzenin saldırıları ve yandaşlarıyla işçi sınıfı ve ezilen halklar arasında kıran kırana bir mücadele başladığında, omuz omuza savaşan kişilerin ilişkilerinin kopması söz konusu değildir. Devrimci sendikal mücadelenin en önemli görevlerinden biri, ekonomik mücadele verilirken, politik mücadelenin uzun dönemli hedeflerini göz önünde tutarak hazırlanmanın zorunluluğudur.

DİSK'i reformist ve revizyonistlerden temizleyelim.

DİSK'te işçi sınıfının dünya görüşünü hakim kılalım.

Devrimci Yol Sempatizanı Bir DİSK üyesi,

İSTANBUL

SAĞMALCILAR CEZAEVİNDE FAŞİST SALDIRI!..

Dergimiz baskıya girerken kolluk kuvvetlerinin ve "tutuklu" faşistlerin Sağmalcılar cezaevindeki devrimciler üzerinde terör uygulamasına giriştikleri öğrenilmiştir. Saldırının detayları üzerinde kesin bir bilgi edinilememesine rağmen faşist saldırıya karşı tutuklu devrimcilerin direnmekte olduğu haberi alınmıştır.

Bu konudaki geniş bilgiyi gelecek sayımızda yayınlayacağız.

OKUYUCU MEKTUPLARI

DÜZELTME

8. sayıdaki "Geçiş Dönemi Sorunları ve 'Sosyal Emperyalizm'" Safsataları" başlıklı yazıda bir çok önemli dizgi hataları olmuştur. Düzeltir, özür dileriz.

-Sayfa 8, sütun 2, paragraf 3 satır 2'de: proletaryasının kelimesi yerine, proleteryanın.

-Sütun 3, paragraf 2, satır 14'de: deişmesine. kelimesi yerine, değişmesine

Sütun 4, paragraf 3, satır 1'de: Revizyonizm kelimesi yerine; Revizyonizmin

Sayfa 9, sütun 1, paragraf 1, satır 10'da: ekenominin kelimesi yerine, ekonominin

-aynı paragrafta satır 26'da: Olar kelimesi yerine, Onlar geçecektir.

-Sütun 2'de 3. paragrafın doğrusu şöyledir:

Sosyalizm açısından, karar verdici olan ekonominin "düzenleme" biçimi değil, fakat daha ziyade "iktidardaki sınıfın yapısı" dır diyor Bettelheim. "İktidardaki sınıfın yapısı" ise, onun, üretimin yönetilişindeki fonksiyonlarına değil, ideolojik yapısına göre belirlenecektir. Yöneticilerin düşüncesi otomatik olarak, toplumun niteliğini belirleyecektir: Bu, "sosyal emperyalizm" teorilerinin, sosyalizmin ilerleyen bir uygulamasında ortaya çıkan alt yapıdaki ve üst yapıdaki (siyasi iktidar dışındaki) maddi olan ve olmayan unsurlarının rolünü, onların basitçe bir restorasyonu engelleyen (direnen) rolünü reddeden ve sadece üst yapının tek başına belirleyiciliğini kabul eden iradeciliği, idealizmidir.

-Sütun 3, paragraf 6, satır de: mekanizme kelimesi yerine, marksizme

-Aynı paragrafta satır 9'da: yapınını kelimesi yerine, yapının

-Paragraf 3, satır 4'de: "Örneğin Devrimci Derleniş" kelimeleri yerine, Örneğin "Devrimci Derleniş" kelimeleri geçecektir.

-Sahife 15'te Leninden yapılan alıntıdan sonra: "Leninin bu gibi ifadelerinden kalkılarak Sovyetler Birliği'ndeki bugünkü ortaya çıkan durumda ya proletarya diktatörlüğü ya burjua diktatörlüğünün kabul edilmesi gerektiği sonucuna varılmaktadır. Bettelheim de şöyle diyor..." diye devam edecekken aradaki cümle düşmüştür.

Ceza evlerinde faşist baskı ve teröre son

Son günlerde ceza evlerinde bir yandan faşist baskı ve terör sürdürülürken, diğer yandan da kanun dışı uygulamalar devam etmektedir. Bunun en son örneklerinden birisi de Elazığ'da sergilenmiştir. Elazığ cezaevinde tutuklu bulunan Pir Ahmet Solmaz adındaki bir genç işkence edilerek öldürülmüştür. Ölüm öncesi tedavi için gönderildiği Devlet Hastahanesinde verdiği raporda "sağlamdır, vücudunda darp izleri yoktur" diye yazan Dr. Musa Duman tutuklanmıştır. Cezaevine konulduktan 1 saat sonra rahatsızlandığını ileri sürerek hastahaneye sevkini isteyen Dr. Musa Duman faşist savcı Necdet Sait tarafından kanun ve yönetmeliklere aykırı olarak cezaevinden alınıp hastahaneye götürülmek istenmiştir. Sapasağlam olan Dr. Musa Duman'a karşı gösterilen bu şefkat ve ilgi cezaevindeki tutuklular tarafından protesto edilmiş 400 tutuklu gece 02.00'den itibaren "Katil Doktor" "Kalit Vali' diye bağırarak gösterilere devam etmişlerdir.

Sivas cezaevinde faşist baskıların yoğunlaştığı cezaevleri arasındadır. Bu cezaevinin müdürünün cezaevi içindeki bazı öldürme olaylarına adı karıştığı bilinmektedir. Son aylarda Sivas cezaevinde ölüm olayları üçe ulaşmıştır. Cezaevi müdürü, ayrıca mahkumları birbirine düşürmekte ve mahkemelerde kendisi aleyhine şahitlik yapan mahkumları dövdürmektedir. Bu baskılara karşı çıkan ve mahkumları bu konuda uyaran devrimciler cezaevinden sürülmektedir. En son Zeki Ceylan adlı bir devrimci arkadaşımız Trabzon cezaevine ve Hüseyin Çıtak ve başka devrimciler de Yozgat cezaevine sürgün gönderilmişlerdir. Yozgat cezaevi bir bakıma Sivas cezaevi müdürünün tenkil bölgesi olarak sayılmaktadır. Çünkü kendisi Yozgatlı olan cezaevi müdürü, Yozgat cezaevindeki adamları vasıtasıyla sürgüne gönderdiği mahkumları baskı altında tutmaya devam etmektedir. Buraya gönderilen devrimciler de haklarında bir idari kovuşturma bulunmadığı halde hücrede tutulmaktadırlar. Arkadaşlarımızın can güvenliği olmadığı ve sürekli olarak ölümle tehdit edildikleri, dövüldükleri bildirilmiştir.

Öte yandan, Ümraniye olaylarında evlerini yıkmaya gelen güvenlik (!) kuvvetlerine karşı direnen halktan, yaralı olarak tutuklananların Toptaşı cezaevine hiçbir tıbbi müdahale yapılmadan getirildikleri öğrenilmiştir. Önce çoluk çocuk, kadın erkek insanları kurşunlayarak evlerini yıkanlar, faşist baskı ve terörlerini cezaevlerinde de yaralı ve hastalara tıbbi müdahale yapmayarak, onları ölüme terkederek sürdürmekteler.

DEVRİMCİ ÇEVİRMEN SAFFEK RÜŞTÜ TEKİN'E YAPILAN BASKI VE İŞKENCE DEVAM EDİYOR...

Çevirdiği ve yayınladığı kitaplardan ötürü tutuklanan ve Bolu cezaevine yatırılan TEORİ yayınları yönetmeni Saffet Rüştü Tekin bir süre önce mide kanaması teşhisiyle tıbbi müdahale yapılmak üzere Ankara'ya nakledilmişti. Uzun uğraşlardan sonra böyle bir isteğin kabul ettirilmesine rağmen, Ankara'da tedavi görürken cezaevi doktoru tarafından "tedavisi bitmiştir" raporu verilen Saffet Rüştü Tekin tekrar hasta olarak Bolu'ya geri gönderilmiştir. Cezaevi koşullarında hastalığı durmadan artan ve tıbbi müdahale yapılmadığı için hayati tehlike içinde yaşamak zorunda bırakılan Saffet Rüştü Tekin üzerinde faşist baskı ve işkence bu tür yasa dışı uygulamalarla sürdürülmektedir.

İzmir

Sizlerle aynı inanç birliğinde olan ve bu günkü yönetim yüzünden manen ezilmekte olan vatandaşlar namına sesleniyorum. Son çare umut kapısı sizsiniz. Çalışmaktan bıktık, usandık moral diye bir şey kalmadı. On sekiz personel içinde bir tek ülkücü yüzünden güvendiği güçler yüzünden daima baskı altındayız. Aynı inanışta olan bizlere baskı gün geçtikçe yoğunlaşmaktadır. Üst mevkilerdekiler bile onların sesi düşmemek gayretindeler.

Bizler küçük memurlarız ne yapmamız lazım geldiğini bilemiyoruz bizlere yardım ederseniz, inançlarımız sarsılmayacak, güvenimiz artacaktır. Ülkücü Mustafa Özdemir ıslah edilebilirse Karşıyaka, Konak ve tüm İzmir körfez vapurları personeli olarak minnettar kalırız.

DEVRİMCİ YOL'DAN MEKTUP

DEVRİMCİ YOL'un karşı karşıya bulunduğu güçlükleri açıklamaya gerek yok. Devrimci arkadaşlar bu güçlükleri biliyorlar. Özellikle dağıtım, basım ve çok çeşitli bölgelerin özel sorunlarına hitap eden özel sayıların basımını ağırlıkla mali güçlüklerimiz yüzünden yeterli ölçüde karşılayamıyoruz. Dergi, ülkemizin her tarafına ve yeterli çabuklukta dağıtılamıyor. Basım masraflarının karşılamayışı nedeniyle derginin ve özel sayıların çıkarılması aksıyor. Bunlara haberleşmede ve diğer görünmez aksamaları da eklemek gerekiyor.

Bütün bu aksamaları gidermek güçlüklerin üstesinden gelmek için tüm DEVRİMCİ YOL okuyucularının kollektif çabası ile mümkündür. Bugünkü koşullarda bunun başka bir yolu yoktur.

Bu nedenle DEVRİMCİ YOL hareketimizin sorunlarına çözüm bulabilmek için bir BAĞIŞ KAMPANYASI açılmasını, taraftarlarımızın en geniş bir şekilde bizim sorunlarımızın çözümüne yardımcı olmasını sağlamak için zorunlu görüyoruz.

Her bölgedeki sorumlu devrimci arkadaşlar kendi bölgelerinde bu kampanyayı örgütleme'li ve ciddi ve kararlı bir şekilde sürdürmelidirler. Her okuyucumuz kendi çevresinden toplayacağı yardım ve bağışları dergimize MEHMET YAZICI posta çeki no: 104620'ye yatırmaları ya da elden görevli arkadaşlara teslim etmelidirler.

Dergimizin fiyatı bu sayıdan itibaren baskı masraflarının artmasının sonucu olarak 5 liraya çıktı.

Bazı bölgelerdeki sorumlu arkadaşlarımız dergimizin paralarını toplanıp-gönderilmesi konusundaki görevlerini savsaklıyorlar. Israrlı uyarılarımıza rağmen sürdürülen ve devrimci sorumlulukla bağdaşmayan bu tutum için bölgelerin özel sorunlarını gerekçe göstermek kabul edilemez. Zorluklar her yer için söz konusudur. DEVRİMCİ YOL taraftarları bu tür hataları tutumların düzeltilmesi için mücadele etmelidir. Hatalı tutumlarını sürdüren arkadaşları açıklayarak taraftarlarımıza şikayet edeceğiz.

DEVRİMCİ SELAMLAR

KOCAHIDIR ve HASKÖY'LÜ DEVRİMCİLER DERGİMİZ İÇİN BAĞIŞ KAMPANYASI AÇTI

BİZLER Kırklareli'nin Kocahıdır ve Edirne'nin Hasköy Köyünden olan devrimcileriz. "Devrimci Yol" siyaseti etrafında yeni yeni toparlanıyoruz. Devrimci Yol dergisinin satışını komşu köylerde örgütledik. Şimdilik 100 tane satıyoruz. Pek yakında hem satış sayımız artacak, hem de Devrimci Yol'a bağış kampanyası açacağız.

Ayrıca Kocahıdır, Akardere, Ulukonak, Hasköy köyleri olarak her hafta Edirne hapishanesinde yatan devrimci arkadaşlara para, kavun, karpuz, biber, domates vb yiyecek yardımları yapmaktayız.

Artık köylerimize faşistleri sokmayacağız. Zaten, daha önce Hasköy'de bir düğüne gelen faşistlere halkla birlikte gereken dersi vermiştik.

Devrimci Yol'da, mücadelemize yardımı olabilmesi için taban fiyatları (Ayçiçeği) ile ilgili yazılar çıkarsa iyi olur.

KOCAHIDIR VE HASKÖY KÖYÜNDEN DEVRİMCİLER

DEVRİMCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü:
Yaşathak ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D
İncesu/ANKARA
Yazışma Adresi:
P.K. 383 Kızılay/ANKARA

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara; İhlamur Sok.8/10 Kızılay, İstanbul Himayei Eftal Sok. 6/21 Çağaloğlu, İzmir; Ahmetağa Mah. 857. Sok. No: 3/D Saliağa İşhanı Oda No: 228
Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri Rüzgarlı/Ulus-ANKARA

ABONE KOŞULLARI
Yurt İçi: 6 aylık 40 TL. Yıllık 70 TL.
Yurt Dışı: 6 Aylık 100 TL. Yıllık: 180 TL.
Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye Para Yatırılması Yeterlidir.

MAO ZEDUNG (1893–....)

BÜTÜN insanlar ölürler, ama ölümden ölüme değer ve anlam farkı vardır. Ölüm bütün insanların başına gelen bir olay olmasına rağmen ölüm bazen Tai dağından daha ağır, bazen de kuş tüyünden daha hafif olur" Mao eski bir Çin yazarı olan Sruma Chien'in bu sözlerini olan Sruma Chien'in bu sözlerini aynen tekrarlayıp, şu eklemeyi yapmıştır. "Halkı için ölmek Tai dağından daha ağır ve değerlidir, ama faşistler için çalışmak ve sömürücüler ve baskıcılar için ölmek kuş tüyünden daha hafif bir olaydır."

Çin halkının ve uluslararası işçi sınıfının ve tüm ezilen sömürülen halkların mücadelesine büyük katkılarda bulunmuş bir devrimci olan Mao Zedung 9 Eylül 1976'da ölümü, "Tai dağından daha ağırdır." Ölümünün 1. yılında Mao Zedung'un proletarya devriminin tarihine geçen katkılarını ve mücadelesini kısaca sunmayı, görev bildik.

Çin'in Hunan eyaletinde orta halli bir köylünün oğlu olarak 26 Aralık 1893'de doğan Mao, daha genç yaşta, yaşamını devrime adadı. 1911'de 18 yaşında Sun Yat-Sen önderliğindeki burjuva demokratik devrime katıldı. 1911 devrimi daha önceki, köylü devrimlerden gibi burjuva önderliği feodal savaş ağalarıyla uzlaştırıcı için yenilgiyle sonuçlandı. Çin halkı bir kez daha umutsuzluğun karanlığına saplandı. Bu durum 1917 Ekim devrimine kadar sürdü. Mao'nun deyişiyle, "Ekim Devrimiyle, Çin düşünce bakımından olsun, yaşam bakımından olsun yeni bir döneme girdi". Ekim devriminin derin etkisiyle, Çin halkı 4 Mayıs hareketi sırasında Marksizm-Leninizm'i Çin'e yayılmaya başladı ve işçi sınıfı sınıf bilincine ulaşmış bağımsız bir siyasal güç olarak oynaması gereken rolü oynamaya başladı. Bu hareket sırasında ve daha sonra Mao ve arkadaşları, ideolojik mücadele alanında kadroların yetiştirilmesi ve pratik işler konusunda yoğun bir çalışmaya girdiler. Böylece Çin Komünist Partisinin (ÇKP) kurulmasına giden yolu açtılar.

1 Haziran 1921'de ÇKP kuruldu. Partiyi yönlendiren ve Marksizmi Çin'in somut koşullarına uygulayan Mao Zedung'du. Kuruluşundan hemen sonra ÇKP üç sorunla karşı karşıya geldi. Köylülük, birleşik cephe ve partinin temel devrimci çalışma alanı. ÇKP içinde, Çin devriminde işçi sınıfının yönlendirici ve temel güç olduğunu savunanlar vardı. Ezilen köylü yığınlarının nüfusun % 80'ini oluşturduğu, yarı feodal ve yarı-sömürge bir ülke olan Çin'in somut koşullarından hareket eden Mao, işçi sınıfının en devrimci sınıf ve devrimin temel gücünün köylülük olduğu sonucuna vardı ve köylülüğün devrimci rolün inkar eden "sol" sapmaya karşı mücadele verdi. Mao önderliğindeki ÇKP, köylü hareketlerini örgütledi ve yönlendirdi ve böylece güçlü bir işçi-köylü hareketlerini örgütledi ve yönlendirdi ve böylece güçlü bir işçi - köylü ittifakı oluşturdu. Fakat emperyalizme ve feodalizme karşı savaşta yer alacak sınıflar sadece bunlar mıydı? Küçük ve orta (ulusal) burjuvaziye karşı tavır ne olmalıydı? ÇKP içinde küçük ve orta burjuvaziyle ittifak kurulmamasını ve bunlarla mücadele edilmesini öneren "sol" bir sapma mevcuttu. (Unutulmamalıdır ki, ÇKP emperyalizmin ikinci bunalım döneminde devrimci mücadelesini sürdürmektedir) Bunların tam karşısında da Çin devrimine niteliği demokratik olduğu için burjuvazinin önderlik etmesini savunan "sağ" sapma mevcuttu. Mao bu sorunu çözmek için Çin'in somut koşullarının somut çözülmesini yaptı. Küçük burjuvazinin Çin devrimini yürüten güçlerden biri olduğu sonucuna vardı. Ulusal nitelikler taşıyan orta burjuvaziye gelince Mao onun ikili yapısını çözümleyerek şu sonuca vardı: "Bir yandan devrime katılması mümkündür, diğer yandan da devrimin düşmanlarıyla uzlaşma eğilimindedir." ÇKP, bu görüşlerin ışığında işçi sınıfını, köylülüğü, küçük burjuvaziyi ve milli burjuvaziyi, işçi sınıfının önderliğinde bir birleşik cephe kurmaya çağırdı. 1923'de ÇKP Kuomintang'la 1927'ye kadar sürecek bir birleşik cephe oluşturdu. 1927'de Çan Kay Şek komünistlere ve anti-feodal, anti - emperyalist güçlere karşı bir katliama girişti. 1937 temmuzunda Japon emperyalizmi Çin'i işgal edince Mao aralarında 10 yıldır şiddetli bir mücadele sürmesine rağmen Kuomintang'a yeni en ittifak önerdi. Yeni koşulları ve yeni düşmanı farkedemeyen bazı parti kadroları için, bu yutulur lokma değildi. Mao onları ikna etmek ve ÇKP'nin yolunu aydınlatmak için, bu günlerde, "Çelişki Üzerine", "Pratik Üzerine" adlı makaleleri yazdı.

Köylülük ve birleşik cephe sorunuyla birlikte ÇKP çalışmalarında kentleri mi yoksa kırları mı temel alınacağı sorununu da çözmek durumundaydı. Parti içinde bazıları, çalışmaların kentlerde yoğunlaştırılmasını ve emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin merkezlerini ele geçirmek üzere bir silahlı ayaklanmanın örgütlenmesini savunuyorlardı. Çin'in somut koşullarını temel alan Mao, partinin çalışmalarını kırsal bölgelerde yoğunlaştırılmasını savundu. 1927'de Mao önderliğindeki ÇKP Chingkang dağlarında ilk çalışma üssünü kurdu ve işçilerin köylülerin kızıl ordusunun temelini attı. Çan Kay Şek'in "çevirme ve imha" kampanyaları ve parti içindeki bazı yönlendirici unsurların maceracı hataları ordunun büyük bir bölümünü yok etti. Bu durumda, Mao, Kızıl Ordunun yöneticiliğini üstlenerek Çan Kay Şek'in çemberini kırdı ve tarihi Uzun Yürüyüşe başladı.

Uzun Yürüyüş Yenan'da sona erdi. Başkan Mao'nun halk savaşının strateji ve taktiklerini geliştirdiği yer burasıdır. Burada Çin Halk Kurtuluş Ordusunun (ÇHKO) savaşlara kitle çalışmalarına ve üretime katılarak yeterli gücü toplamış ve çelikleşmiştir. Her şeyden önce burada kendi gücüne güvenme ilkesi kök salmıştır. Halk kendilerini sömürenlere karşı ayaklanmanın haklı olduğunu, ilk kez burada işitmiştir, binlerce ve binlerce kadro eğitilmiştir. Mao'nun yönetimindeki ÇKP'nin yönlendirdiği Çin halkının gücünün bilincine varmıştır. Ve binlerce devrimci Çin'in derinliklerine, önlerine çıkan her engeli ezerek ve devrimin tüm güçlerini ve müttefiklerini örgütleyerek buradan yayılmaya başlamıştır. Kısacası yeni demokratik halk Çin'inin omurgası ilk kez Yenan'da oluşmuştur.

Japon emperyalistlerinin kovulmasından sonra, ABD emperyalizminin desteklediği Çan Kay Şek, Çin halkına karşı bir iç savaş başlattı. ABD'nin yardımlarına rağmen, Çan Kay Şek yenildi ve Taivan adasına kaçarak orada, emperyalizmin yönetiminde, sahte bir Çin Cumhuriyeti kurdu.

1 Kasım 1949'da ÇKP'nin kurulmasından 28 yıl sonra, Başkan Mao ve ÇKP Çin Halk Cumhuriyetini kurdu. Çin Ulusal Demokratik Devriminin başarıya ulaşması, emperyalizmi sarstı, dünyadaki güçler dengesini etkiledi ve halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerine güç kattı.

Kurtuluştan sonra Mao önderliğindeki ÇKP Çin halkını sosyalizmin kurulması mücadelesine sevketti.

"Sosyalizm döneminde, sınıflar, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi varlıklarını sürdürmektedirler. Sosyalist yol ile kapitalist yol arasında bir mücadele sürmektedir ve kapitalizme geri dönüş (restorasyon) tehlikesi mevcuttur" diyen Mao Zedung bu anlayışla proletarya diktatörlüğünün ve Kültür Devriminin gerekliliğini ve önemini kanıtlamıştır.

Yaşamını devrime adayan Mao'da bir halk cisimleşmiş, bir devrim kişileşmiştir. Mao, devrimci mücadelesinden **dersler çıkaran** dünya devrimcilerinin bilincinde ve mücadelelerinde, ve özellikle Çin halkının yarınlarında yaşayacaktır.

TÜSTAV